

МАЙКЪЛ ЯН ФРИЙДМАН ПРИШЪЛЦИТЕ: ПЪРВОРОДЕН ГРЯХ

Част 10 от „Пришълците“

Превод от английски: Жени Петкова, 2011

chitanka.info

На Елън и Майк, които ме подкрепят в лудостта ми.

ПОСВЕЩЕНИЕ

Благодаря на семейството ми — на красивата ми жена и двамата ми страхотни сина — че се примиряваха пет месеца с късното ми лягане и празния ми поглед. Както всяка книга, която съм написал, и тази е продукт на вашето разбиране и любов.

Благодаря на Роб Симпсън, редактор и приятел, че ми даде редкия шанс да се потопя в космическо пътешествие като никое друго, както и за това, че е такъв достоен и изпълнен с желание съучастник. Надявам се да си се забавлявал толкова, колкото и аз.

Благодаря на Дан О'Банън, Роналд Шусет, Ридли Скот, Сигорни Уийвър, Джеймс Камерън, Дейвид Гилър, Уолтър Хил, Дейвид Финчър, Лари Фъргюсън, Винсент Уорд, Джос Уедън, Жан-Пиер Жоне, Уинона Райдър, Рон Пърлман и Доминик Пинон за това, че създадоха света на Пришълеца и героите, с които работих. За мен е чест да следвам стъпките на такива талантиливи актьори.

ПРОЛОГ

„Земята“ — помисли си Рипли.

По-точно дълга, златна плажна ивица в Нова Зеландия, първото равно и открито парче земя, което тя и нейните спътници видяха с уморените си, широко отворени очи, докато търсеха къде да се приземят. Едва ли можеха да изберат по-слънчево и непокварено място да кацнат.

Джонър, изненадан от факта, че все още имаше квадратен метър суша, който да не е застроен, беше отишъл да изследва някаква иглолистна горичка малко по-нагоре от плажа. Това остави Рипли, Кал и Врайс със задачата да се погрижат за *Бети*, което не отне много време.

И така, седяха — Рипли и Кал в пясъка с кръстосани крака като деца, Врайс настанен в моторизираната си инвалидна количка — и гледаха как залязващата звезда на Земята оцветява морския хоризонт в мек, ефектен пурпур.

— Невероятно — каза Кал.

Тя беше сменила комбинезона си, за да прикрие дупката под ребрата си, през която електронните ѝ части се виждаха прекалено добре. Трябва да я оправим някак, помисли си Рипли, въпреки че ще е трудно да се намери човек, който би нарушил закона, за да свърши работата.

Кал не изглеждаше особено притеснена за това в момента. Беше прекалено заета с мисли относно къде се намираха и как се бяха озовали на това място.

На Врайс ситуацията не му допаднаше съвсем, ако можеше да се съди по набръчкалата се над носа му кожа. Рипли лесно можеше да си представи какво си мисли.

Какво, по дяволите, правя тук? Как някой като мен се вписва в живота на Земята? И така нататък.

Рипли си мислеше същите неща — че и други. Например, какво би направило Правителството на Земята, когато разбере коя и какво

беше тя? Как биха реагирали военните, когато научеха, че тя беше избягала от малкия им таен научен експеримент?

Ще отрекат ли, че знаят за глупостта, която погуби Орига? Или ще се опитат да я премахнат преди да е казала прекалено много?

Разбира се, можеше да се опита да избегне срещи с правителството и военните. Имаше си начини за това дори тук, на Земята, или поне така ѝ бяха казали.

Според Кал на планетата-майка имаше анклави, които биха ги приели — хора, които бяха се отказали от корпоративното си съществуване в полза на живот в хармония с природата. Можеше и да е успокояващо да водиш такъв живот.

И да забравиш за смъртта за известно време.

Нуждата беше я направила спътник на Рипли от години — изглеждаше като да бяха стотици. Но вече не се налагаше да е така. Беше си спечелила почивка с унищожаването на извънземната заплаха.

Наистина, Рипли и друг път беше вярвала, че я е унищожила, но тя успяваше да се появи отново — първо на Ахерон, после на Фиорина 161 и накрая във военните лаборатории на Орига. Доколкото знаеше обаче, последните капки от извънземна кръв в познатата вселена бяха тези в собствените ѝ вени.

И по множество причини тя искаше да си останат там.

Що се отнася до *Бети*, тя им беше много полезна, без съмнение, но на Рипли нямаше да ѝ пука вече дори отидеше за скрап. Собственикът на *Бети*, висок мъж на име Елджин, беше изкормен от едно извънземно на Орига. Можеха да оставят кораба му на брега като огромна чудовищна черупка, изхвърлена от прилива и никой в цялата галактика нямаше да им попречи.

Освен може би Джонър. В крайна сметка, той имаше развито търговско чувство, което трябваше да подхранва. Ако оставеше *Бети* да си гние на плажа, щеше да изпусне възможност да си напълни джобовете.

— Хей! — Рипли чу как някой извика.

Обърна се и видя Джонър, който слизаше от една стръмнина, оставяйки след себе си дълги бразди в розовеещия се пясък. „За вълка говорим“ — помисли си Рипли, изкопавайки фразата от живота на предшественичката си.

„Защото вече не съм съвсем Елън Рипли, нали? Не и след като извадиха от мен звяра, който изпепелих на планетата-затвор.“

— Няма да повярвате в това! — подсмивваше се Джонър, докато се приближаваше. — Няма нищо там — нито кули, нито пътища, дори едно шибано кошче за боклук няма. Само дървета навсякъде!

Джонър беше този, който беше нарекъл Земята пропаднала дупка. Всъщност се оказа, че никога не я беше виждал на живо. Знанията му за нея бяха от стари видеозаписи и други превозвачи на товари.

— Мамка му! — каза Врайс. — Надявах се да се напия в някой от ония нафукани въртящи се ресторанти и да оповръщам всичко!

После двамата се смяха заедно.

— Невероятно — отбеляза Кал. — До скоро Джонър използваше Врайс едва ли не за тренировъчна мишена, а Врайс заплашваше да убие Джонър в съня му. Виж ги сега.

Рипли погледна.

— Може би има надежда за човешката раса все пак.

Кал кимна обнадеждена.

— А ако има бог, има поне малко надежда и за тези от нас, които само изглеждат като хора. — Затвори очи и се излегна на пясъка. — Ще останем тук, нали?

Рипли обмисли въпроса за момент. Беше пристигнала на родния свят на Елън Рипли. Пришълците, които беше довела със себе си в този век, бяха мъртви. Защо пък да не остане?

Може би завинаги.

ГЛАВА ПЪРВА

Джонър се беше настанил в мрачното, зле вентилирано тенекиено подобие на столова на станция Византия с едничката цел да се сбие, поради което не виждаше смисъл да губи повече време.

— Ей — извика той с глас колкото се може по-силен, груб и агресивен, — ти с конската опашка!

Викът му предизвика шушукане из помещението, привличайки присвитите погледи на всички здраво запиващи превозвачи на товари, намиращи се в нея. С едно изключение, разбира се — този на изглеждащия застрашително екземпляр, когото Джонър се опитваше да ядоса, но той продължи да седи с приятелчетата си все едно нищо не се беше случило.

Джонър си прочисти гърлото. След това подхвърли втора подигравка, като се опитваше да бъде още по-шумен и натрапчив от предния път — две свои качества, с които се гордееше. Беше подготвил и трета подигравка за всеки случай, но не се наложи да я използва, тъй като избраната от него жертва ядосано проследи пръста на едно от приятелчетата си, който сочеше право в Джонър.

Ставайки от стола си, копелето впери намръщен поглед през стаята в своя с нищо непредизвикан угнетител, а лицето му беше с цвят на убийство — меко казано. „Дотук добре“ — помисли си Джонър.

Бидейки по-голям и по-широк от повечето хора, на него рядко му се случваше да бъде победеният след сбиване. Но копелето, което в момента го гледаше злобно, беше поне двадесет сантиметра по-висок и тридесетина кила по-тежък, със сплескан нос, буйна грива от мазна черна коса, събрана в дълга, крива плитка, и освен това притежаваше впечатляваща колекция от издути мускули.

„*Няма проблем*“ — помисли си Джонър. „*Какво е животът без предизвикателства?*“

— Какво каза? — кресна Плосконосият, а мускулите на врата му се изпънаха като струни.

Не че не беше чул съвсем ясно подхвърлянето на Джонър още от първия път. Въпросът по-скоро беше предназначен към тридесетината превозвачи в помещението и целеше да оправдае болката, която щеше да нанесе.

Джонър се усмихна с мокър остатък от пура в устата и изрита стола, на който беше опирал краката си допреди малко. Той се плъзна диво по пода и се блъсна шумно в стената.

— Казах — отвърна Джонър бавно, но непоколебимо, — че ако ще се хилиш цяла нощ като малко момиченце, ще е по-добре да отидеш някъде, където да не те чуват хората. Щото така ни излагаш.

Коментарът беше посрещнат с изблик на смях. Но когато Плосконосият обходи стаята с поглед, всички млъкнаха.

„Дааааа“ — помисли си Джонър, — *„направи правилен избор.“*

— Между другото — добави той, измъквайки пурата от устата си и хвърляйки я по посока на Плосконосия, — много ме радва как си издълбал носа си. Къде мога да си направя и аз такъв?

Точно в този момент пурата се удари в гърдите на Плосконосия и падна на пода. Копелето продължи да гледа свирепо в Джонър с разширени ноздри и широко отворени кървясали очи още миг, след което тръгна към подстрекателя.

Джонър вдигна ръце и стана от стола си, като се правеше, че не иска да се спречква с по-едрия от него мъж.

— Опа — каза той, — не ми казвай, че успях да те обидя. Имам истински неприятния навик да го правя.

Докато го казваше, следеше приятелите на Плосконосия. Ръцете им се плъзгаха към оръжията им — които бяха скрити, разбира се, тъй като правилата за сигурност забраняваха носенето на оръжия на станцията. Не, че превозвачите не пренебрегваха правилата ежедневно.

— Ще те убия — озъби се Плосконосият, хвърляйки настрани един стол помежду им.

— Май все пак те обидих — заключи Джонър.

Докато се усети, един юмрук се заби в лицето му, при което главата му рязко отхвъркна назад, и го просна върху отрупана с храна маса. Докато превозвачите, които седяха на нея, се пръсваха като хлебарки, Джонър се претърколи и скочи на крака — точно навреме, за да поеме следващия мощен, разбиващ кости удар.

Удряйки се здраво в стената, той се опита да се ориентира.

— Виж, не трябваше да правя тая забележка, признавам. Няма нужда да си връзваш кюлотите на възел от яд.

Изборът му на думи още повече ядоса Плосконосия, както се и очакваше — той тръгна след Джонър с удвоена ярост, а зъбите му се бяха оголили като че ли беше вълк, а Джонър представляваше вечерята му.

Но преди да успее да нанесе следващ удар, Джонър залегна — поради което Плосконосият заби кокалчетата си в стената, вместо в него. Прибирайки ръката си, по-едрият мъж нададе вой от болка.

— Това сигурно боли доста — каза Джонър, като се отдръпваше странично от стената, за да има място за маневри. — Искаш ли да цункам синката, че да мине по-бързо?

С оцъкдени от ярост очи Плосконосият отмести една маса и отново тръгна към Джонър, но този път беше малко по-внимателен.

— Хайде, де — каза Джонър, — не бъди срамежлив. — Обърна бузата си към здравеняка и я посочи. — Давай, покажи ми колко ме обичаш.

Думите едва бяха излезли от устата му, когато Плосконосият се хвърли в нова атака. Този път Джонър отклони удара с движение на ръката си и, възползвайки се от открития си противник, отбеляза точка за себе си.

Това беше най-силният удар, който някога беше нанасял, и бликналата от устата на Плосконосия кръв потвърди това. Но тъй като копелето беше едро добиче, остана на крака.

Просто си стоеше на място, с кух поглед, все едно се опитваше да си спомни кой е и защо толкова го боли лицето. Но Джонър знаеше, че оня няма да си стои така завинаги.

Преди Плосконосият да успее да се освети, Джонър вкара шут в слабините на здравеняка. С писък от болка, Плосконосият се преви. Тогава Джонър пристъпи към него и му заби удар под брадичката, който праметна скапаняка като огромна палачинка.

С бликаци от устата и носа червени струйки Плосконосият се строполи на земята като един тон камъни. Но Джонър знаеше, че боят не е приключил — не и докато приятелчетата на глупака бяха наоколо. Когато тяхното момче беше отгоре, те не бяха си мръднали пръста да спрат сбиването. Сега, когато беше проснат на пода, те имаха работа за вършене.

Точно както се очакваше, те измъкнаха пистолетите си и тръгнаха към Джонър. И въпреки че той също имаше скрити из дрехите си оръжия, те нямаше да го спасят от ситуацията трима срещу един.

Не и без помощ.

— Давайте — подтикваше той приятелите на Плосконосия, — направо ме смачкайте — щото иначе може да се озовете на пода до вашето приятелче маминото синче!

Внезапно двама от тримата се срутиха по лица, все едно някаква невидима ръка ги беше повалила. След секунда Джонър забеляза как Врайс използва устройство за шок-удар върху двамата паднали превозвачи, настанен в тунингованата си инвалидна количка. Нещастните копелета нямаха идея какво мъчително гърчене ги очакваше.

Джонър обаче имаше. И въпреки че Врайс не изпитваше особено удоволствие от прилагането на шок-палката, безсрамно садистичният Джонър щеше да изпита и за двама им.

От приятелчетата на Плосконосия на крака беше останал само един, но падането на другарите му го разсея — и докато се осъзнае, вече беше повален с удар в главата от наполовина по-нисък от него рус мъж.

„Краке“ — помисли си Джонър. *Точен, както винаги.*

Падайки, последният от приятелчетата на Плосконосия се озова в скута на случаен наблюдател, който — определено недоволен от натрапването — хвана строполилия се за ризата и започна да го налага.

Коего доведе до караница между двама други превозвача, никой от които не беше нито с групичката на Джонър, нито с тази на Плосконосия. Коего пък неизбежно доведе до втора схватка, после до трета.

Джонър се ухили. „Колкото по-често правим това, толкова по-добри ставаме.“

От друга страна, превозвачите бяха винаги готови за сбиване. Трябваше просто да се подпали фитилът.

Тъй като Плосконосият и приятелчетата му вече бяха заети, Джонър можеше просто да седне и да гледа как се развиват събитията. Но това си беше купон и той нямаше да е щастлив, докато не накара всички да се забавляват. С това наум, той отиде до един нищо

неподозиращ, полупиян наблюдател и го просна на масата с премерен удар с юмрук в лицето.

— Ей! — ревна един червенобрад превозвач. — Този ми е приятел, нищожна отрепко!

— Ами направи нещо по въпроса! — изрева му в отговор Джонър и се подготви за атаката на другия.

Свита зад една стена на пресечката на два коридора, Кал се консултира с вътрешния си хронометър. „Джонър вече трябва да е завъртял нещата“ — помисли си. Но все още не беше чула пращането на интеркома на станцията.

Кал се обърна към своята носеща инжектор спътничка, която изглеждаше малко по-страховита от обикновено — номер, погоден от сенките, дълбаещи кухни под очите и скулите и. Но истинските кухни не бяха на лицето ѝ, нали? Бяха в душата ѝ.

Кал се намръщи на претенциозността на мисълта си. „Коя съм аз да говоря за души?“

Точно в този момент интеркомът зад ъгъла оживя: „Охрана, към столовата. И то бързо, задници. Имаме си проблем.“

Кал проточи шия и впери поглед отвъд ръба на стената. Можеше да види и чуе как двамата охранители, които доскоро стояха там на пост, си разменят предсказуеми кисели забележки, докато тичаха към столовата, докато не завиха по един перпендикулярен коридор и изчезнаха от поглед. Вече единственото, което Кал чуваше от тях, бяха отдалечаващите се стъпки, докато и те не заглъхнаха в даден момент.

Ако беше придружена от някой друг, щеше да се обърне и да предаде информацията. Но в случая не беше необходимо — спътничката ѝ нямаше нужда да вижда охранителите, за да разбере, че са напуснали поста си.

Името ѝ беше Рипли, все пак. Тя можеше много неща, които другите хора не могат.

Тъй като от двете само Рипли имаше инжектор, тя поведе по коридора. Напредваше грациозно и без излишни движения, с походка на ловец.

Кал се опита да ходи по същия начин, но не успя. Не беше създадена да се прокрадва.

По средата на следващата пресечка, малко след мястото, където бяха стояли охранителите, Кал и Рипли се озоваха пред кръгла следа в

палубата. Ако не знаеха какво търсят, почти сигурно беше, че щяха да я пропуснат.

Те обаче знаеха. И тъй като бяха виждали същата на дузини други станции преди тази, много добре знаеха какво да правят с нея.

Рипли остави инжектора си на палубата извън кръга, застана на колене и постави длани във вътрешността му. След това, стискайки челюсти така, че мускулите ѝ изпъкнаха, завъртя кръга с две ръце в противоположна на часовниковата стрелка посока и — след кратък, пронизителен звук на метал, стържещ в метал — започна да развърта това, което се оказа капак.

След като го отвъртя изцяло, Рипли го остави настрана все едно беше поднос за храна. Пред нея имаше отвор с диаметър, малко по-голям от ширината на раменете ѝ, и безпрепятствена гледка към добре осветения коридор долу.

Взимайки оръжието си, тя се изправи на крака и без предупреждение или колебание, направи крачка напред и потъна в дупката. Миг по-късно ботушите ѝ тупнаха твърдо при приземяването.

След като изчака малко, за да може Рипли да се отмести, Кал коленичи до дупката, сложи ръце на ръбовете ѝ и внимателно се спусна в нея. Чак, когато висеше в цял ръст от горната палуба и до пода имаше разстояние от приблизително половин метър, Кал се пусна, озовавайки се до Рипли, и се огледа.

Бяха на мястото на свързване на шест коридора, всеки под ъгъл шестдесет градуса спрямо другия. До всеки един бяха инсталирани малки ярки червени и зелени компютърни четци с различна функция, според която по екраните им присвяткваха данни.

Изглеждаше като да няма никой, но Кал не беше специалист, що се отнасяше до съществата от плът и кръв. Обърна се към спътничката си за потвърждение.

Ноздрите на Рипли се разшириха, докато отваряше сетивата си, претърсвайки околността за чуждо присъствие. След момент кимна — явно удовлетворена.

„Чисто е“ — помисли си Кал.

Тръгна по един от коридорите, привидно избран случайно. Но без съмнение това беше посоката, в която щяха да намерят търсената инфо-точка — стар порт — запазена, в случай че нещо се случи с новите.

Кал беше уверена в посоката, защото беше виждала тази схема десетки пъти преди това, извадена като от формичка за сладки. В годините, когато тези станции бяха строени, беше по-евтино да ги произвеждат по един модел.

Тази стратегия не беше помогнала на компанията-производител да остане в бизнеса. Не, че на Кал ѝ дремеше за това. Тя нямаше полза от корпорациите, нито от правителствата, които ги контролираха.

Докато се движеше по коридора се почувства все едно компютрите от двете ѝ страни я викат, подобно на затворници в старомоден затвор, издаващи викове за помощ вместо кодове.

„Глураво“ — помисли си тя, — „да приписвам емоция на обработвачи на данни. Сега остава да организирам и бунт, че да е пълна картината.“

Миг по-късно Кал откри малкия червен четец, който търсеше. Рипли, която беше виждала тези места толкова често, колкото и Кал, отвори един панел точно под четеца и издърпа добре навита жица с дълга, тънка игла в края.

Кал се намръщи при вида ѝ, но Рипли, която никога не беше особено внимателна с чувствата на спътничката си, бутна иглата към нея.

— Хайде — каза тя.

— Почвам — увери я Кал.

Откопча копчето на ръкавела си и нави ръкава над лакътя си, след което махна с другата си ръка една бенка от вътрешната част на ръката си — по-скоро нещо, което приличаше на бенка. Всъщност беше капачето на порта за достъп, намиращ се в ръката ѝ, закачено с тънка бяла нишка, на която в момента висеше.

Кал изпсува тихо, докато взимаше иглата от Рипли.

— Мразя тази част — каза.

Рипли кимна.

— Знам. Казвала си ми поне сто и петдесет пъти.

До скоро Кал можеше да се свърже с компютъра само с едно мигване. Това беше само една от способностите, с които тя и нейните побратими второ поколение андроида бяха оборудвани. Но след като се разбунтуваха срещу създателите си, Кал и другите премахнаха модемите си, за да не могат да бъдат откривани чрез тях.

Сега трябваше да се връзва към компютрите ръчно. Но не заради това мразеше свързането — причината беше в начина, по който се чувстваше, когато се включваше в машината — сякаш вътрешностите ѝ се превръщаха в течност. Сякаш не беше истинска.

Беше трудно да се обясни на човешко същество. Знаеше, защото се беше опитвала. Само друг андроид можеше да я разбере, а доколкото Кал знаеше, не бяха останали други. С оглед на настойчивостта, с която властите бяха преследвали андроидите, тя можеше и да е последната.

„Каква весела мисъл.“

Скърцайки със зъби, Кал плъзна иглата в дупчицата в изкуствената си кожа, вкара я удобно в скрития порт и затвори очи. На секундата я заля прилив от информация, потоци я в себе си, стана част от нея.

Беше блестяща, заслепяваща, ужасяваща, безмилостна. Взаимодействаха и си противоречаха такива огромни сили, каквито не беше виждала в реалния свят.

Андроидът се бореше да задържи същността си, самостоятелността си, същевременно оставайки отворена към всичко около нея. Не беше лесно. Ако беше толкова човек, колкото изглеждаше, щеше да ѝ се догади. Въпреки всичко, тя успя да устои и се самопринуди да навлезе още по-навътре в бушуващата информация.

Съпротива. Слои след слоеве съпротива, настояваща андроидът да стане част от заобикалящата я среда. Искаше да я превърне в логаритъм, в който да се разполагат всички останали логаритми, една ужасяващо перфектна хармония.

„Не“ — помисли си Кал. *„Аз съм нещо повече, по дяволите.“* Но не се замисляше подробно, защото това би забавило напредъка ѝ.

Спускаше се внимателно, проправяйки си път през всяка следваща експлозия от информация. Избирайки внимателно посоката си, отначало по потока, а после срещу него, запазвайки същността си, изразходвайки я, докато най-сетне — с последно адско усилие — стигна до мястото, което търсеше.

И информацията, която ѝ трябваше. „Време беше“ — помисли си, безкрайно доволна, че краят на този етап от борбата приближава.

Но малко след като достигна целта си, андроидът разбра, че има още — още много. Цяла една пропаст, помисли си тя, възхищавайки се

на блясъка ѝ от ръба, на който стоеше. И беше точно това, от което се нуждаеха.

За нещастие, за да се добере до нея, Кал трябваше да се гмурне още по-надълбоко, от мисълта за което натегнатите ѝ почти до скъсване нерви се изпънаха още повече. Нямаше как обаче да обърне гръб на тази златна мина. Не и когато тя можеше да ѝ предостави последното, най-ценно парче от пъзела.

„Е“ — запита се със скептично себеотрицание, — „*какво толкова може да ми се случи?*“

Реши, че е по-добре да не мисли за възможностите, стегна се и се гмурна. И колкото по-надълбоко навлизаше, толкова по-ярки и по-силни ставаха потоците от информация, дърпаха я като просяци и се опитваха да откъснат кървави парчета от душата ѝ.

Но Кал не можеше да си позволи да се тревожи. Трябваше да се концентрира върху това, което правеше.

Когато достигна първата инфо-точка, извлече всичко от нея. Същото се случи и с втората, после и с третата. Продължаваше все по-навътре и по-навътре, навлизайки на места, в които данните отдавна бяха забравени, а понякога и непълни, но достатъчно завършени, за да ѝ свършат работа.

Старателно и прилежно, Кал събираше всяко парченце информация, до което можеше да достигне. И въпреки че задачата изглеждаше безкрайна, накрая тя събра всичко.

Но това си имаше цена — наложи ѝ се да свали гарда си срещу безжалостните потоци, за да успее, поради което периферията на съзнанието ѝ беше раздрана на студени, мокри дрипи.

Сега въпросът беше дали беше останало достатъчно от Кал, което да се пребори обратно до истинския свят — защото това, което беше събрала, можеше да е от полза единствено там. Не знаеше, но определено щеше да открие.

Затваряйки очи срещу светлината, тя започна да се катери. И продължи, избутвайки се с ръце и крака, независимо от ударите, които я засипваха, докато се изкачваше.

Бремето беше по-тежко и трудно за носене, отколкото си беше представляла. Заплашваше да я завлачи обратно долу всеки път, когато направеше крачка нагоре, замисляйки да я хване като в капан в най-дълбоките части на пропастта. Неведнъж се замисли дали да не се

откаже от известно количество, за да може да вземе със себе си поне част.

Но не беше стигнала толкова далеч без да поема рискове. Затова продължи да се бори още по-ожесточено, изпитвайки издръжливостта си срещу яростния напор на бурята. След една цяла вечност, останала едва с няколко късчета самосъзнание, тя усети как се протяга към благословената тъмнина...

И с последен решителен напън се завърна в реалния свят.

Рязко отпусвайки се на компютъра, в който се беше намирала допреди малко, Кал усети твърдостта му, истинността му, неопровержимото му съществуване. „Мамка му“ — помисли си тя, задъхвайки се в опити да си спомни коя е, поемайки дълги, хрипливи глътки от собствените си спомени. „Това беше особено гадно.“

Не искаше никога вече да се потапя толкова надълбоко. Никога. Но този път си струваше. Ако беше събрала това, което си мислеше, че е, никога вече да нямаше да ѝ се налага да се включва където и да било другаде.

Изведнъж пред нея се появи лицето на Рипли с нетърпеливо изражение.

— Успя ли? — попита.

— Да — каза Кал. Не ѝ каза колко много всъщност е събрала, за да не пробуди любопитството ѝ точно сега. — И съм добре. Благодаря, че попита.

Все още отърсвайки се от преживяното, тя издърпа иглата от ръката си и я бутна към Рипли. След това върна „бенката“ си на място, като прикри нишката ѝ под кожата си.

— Добре — каза, — да вървим.

А Рипли вече се връщаше към пресечката на шестте коридора с дълги, решителни крачки. Проклинайки тихичко, Кал се опитваше да я следва, но поизостана. Беше трудно да се движиш с някой толкова маниакално целенасочен.

Поне беше доволна, че Рипли е на нейната страна — някога за кратко беше изпитала обратното.

Беше преди години, на Орига. Кал беше имала намерение да убие Рипли, защото мислеше, че има чудовище в нея. Оказа се, че чудовището вече беше изтръгнато от нея.

Но гените му останаха в Рипли, просмукани в тъканите ѝ, ускоряващи метаболизма ѝ. Тя беше достатъчно силна, че да остави отпечатък от юмрук в солидна стена, достатъчно издръжлива, че да преживее заряд от шокова пушка, а кръвта ѝ, стига да бъдеше оставена разлята достатъчно дълго, можеше да прогори дупка през метал с дебелина един метър.

Но влиянието на извънземните гени се беше отразило най-много върху ума на Рипли. В ядрото си тя беше студенокръвен хищник, на когото всяко движение беше проектирано с цел бързо и ефикасно убийство. Тя умееше да живее сред човешки същества само чрез внимателно контролиране на ловните си инстинкти — което невинаги беше лесна работа.

Странно, помисли си Кал. Промените в Рипли не личаха по външния ѝ вид. Изглеждаше съвсем по човешки, здрава, атлетична жена, прекарала малко повече време във фитнеса.

„От друга страна“ — добави Кал наум, — *„аз също изглеждам като човек, а ме сглобяват на проклетия конвейер.“*

ГЛАВА ВТОРА

„Добре“ — помисли си Бенедикт, докато ходеше по тясна, но добре утъпкана пътечка през благоуханната, изпъстрена с цветя джунгла.

Погледа известно време как реката от звезди гори над него, яростна и настойчива, лесно видима през огромния купол от нефилтрирана прозрачна пластмаса. С малко усилие можеше да си представи, че си е вкъщи, на Земята, и гледа нощното небе.

Нищо, че бяха минали десетилетия, откак беше стъпвал на родната си планета и беше забравил кои съзвездия се виждат оттам и по кое време на годината.

Разбира се, повечето от колегите му не бяха виждали въобще звездите от Земята. Бяха заченати и родени на светлинни години от нея, на една или друга колониална планета.

Прозерпина. Цурономаи. Сайуин. Брат-на-Мрака...

Имената бяха романтични, макар че планетите бяха просто топки от камък и прах. Но колонията, на която Бенедикт работеше, нямаше екзотично име, защото не беше разположена върху топка прах.

Беше близо до такава, ако можеше орбиталното разстояние да се нарече близко. Свързана беше със своя свят-домакин само чрез няколко тънки нишки гравитация, които и позволяваха да бъде на предвидима позиция, така че корабите по снабдяването да могат да я намират безпроблемно.

По-важното беше, че разположението на колонията в орбита й даваше нефилтриран достъп до слънчева светлина, дълъг поне половин ден, както и липса на вредители и токсини във въздуха, което беше добре дошло за растенията. Те бяха причината въобще да бъдат построени Куполите.

Земята беше станала прекалено гъсто населена, за да могат да се отглеждат растения на нея — особено от видовете, които растяха само в дъждовни гори или други бързо изчезващи среди. Една обширна ботаническа градина с множество куполи беше находчив начин за

запазване и отглеждане на застрашената флора за различни полезни цели и нужди, повечето от които фармацевтични, без да се причиняват големи финансови загуби.

Такова беше мисленето допреди тридесет години. Оттогава насам Земята ставаше все по-малко и по-малко загрижена за запазването на застрашената си флора, след като разви серии от синтетични лекарства, които вършеха същата работа като естествените. Колониите-градини — всичките шест, разпръснати из регулирания космос — се превърнаха в отживелици.

Ако не се беше оказало прекалено скъпо да бъдат разглобени и разрушени, досега сигурно щяха да са премахнати. За щастие, беше по-евтино и по-лесно да бъдат поддържани. Затова те продължаваха да действат — убежище както за растенията, които се стараеха да запазят, така и за хора като Бенедикт, които като че ли не се вписваха никъде другаде в галактиката.

„А вече и тук не пасвам“ — помисли си той.

Бенедикт отдавна се беше уморил от другите ботаници, с които делеше Куполите — групичка педантични задници без ни най-малка идея колко точно са скучни. Все още си бърбеше с Филип на по чашка кианти от време на време, но дори това беше по-скоро по навик.

Да беше знаел какво е да живееш в колония-Купол, да гледаш едни и същи любезни лица на вечеря години наред, щеше да поеме по различен път в живота. Работа на Земята, каюта в изследователски кораб, каквото и да е, но не и това.

Когато беше по-млад, мислеше, че ще е романтично да работи на самотно, отдалечено място. Отне му известно време да осъзнае, че съвсем не е така. А вече беше прекалено късно за промяна. Бенедикт беше твърде стар, твърде свикнал с това ежедневие.

И така, той вършеше дадената му работа механично, без да намира вдъхновение в нея. С всяка изминала година изоставяше малко по малко себе си, оставяйки мечтите и надеждите си бавно, но сигурно да изчезнат.

Дори сексът не го влечеше вече. При избор, състоящ се от Хендриксън, Гоголак и Анджи, беше решил още преди години въобще да не избира. Пък и Филип нямаше да одобри стария му приятел от училищните дни да се търкаля с дъщеря му.

„Никак нямаше да му хареса даже“ — добави Бенедикт тихичко, подсмивайки се.

Разбира се, така не му оставаше особена причина, за която да живее. Само една безпрепятствена гледка към звездите, която все още успяваше някак си да го разчувства, и успокоението, което човек можеше да намери в листата на синджабата.

За разлика от повечето екземпляри в Куполите, синджабата беше намерена на извънземен свят наречен Кали — кръстен на майката-богиня на индуистката митология. Планетата беше единственият толкова гостоприемен извънземен свят открит до момента, предоставящ поне малка възможност за поддържане на земен живот.

Ако не беше така, синджабата нямаше да бъде донесена в Куполите, в които атмосферата навсякъде беше на кислородно-азотната основа, необходима за консумация от човешки същества. Бенедикт беше благодарен за сходството между атмосферите на Кали и Земята.

Изключително благодарен.

Миг по-късно видя това, което търсеше — величествена структура от бели клони, приличащи на рогата на възрастен елен, от които висяха няколко тучни храста от месести, покрити с балончета черни листа. Усмивайки се на себе си, той се доближи до най-ниския и леснодостъпен клон.

Отблизо ботаникът видя, че листата на синджабата всъщност не бяха черни — просто толкова тъмно зелени, че изглеждаха черни отдалеч. Хващайки клона с една ръка, откъсна с другата едно изключително обещаващо листо, по-дебело и обилно покрито с балончета от всички, които беше виждал до този момент — сигурен знак, че беше узряло.

„Трябва да е узряло“ — помисли си, усмивайки се с почти детска нетърпеливост.

Пъхна листото в устата си и започна да го мачка с кътници. Всяко спукване на балонче разливаше в устата му порция топъл, сладко-горчив сок.

Не беше най-добрият вкус на света, а и никога не беше бил. Но не заради вкуса Бенедикт се разхождаше до синджабата всеки път, когато имаше възможност. Причината беше, че листата на синджабата

съдържаха изобилно количество халюциногенни вещества, при това прекрасни.

От типа, който го караха да се чувства все едно костите му се топят и превръщаха лицето му в ярко, пламтящо слънце.

Всички в Куполите мислеха, че Бенедикт е най-кротичкият човек от тази страна на регулирания космос. В интерес на истината, винаги беше имал добър запас от търпение. Но дори той нямаше да успее да изтърпи това място за толкова дълго без помощта на тези приятелчета.

Прокара ръка през храсталака от месести, черни листа.

— А вие наистина сте ми приятелчета — каза на глас, с променено от листото в устата му произношение, — и то много добри.

В този момент започна да чувства действието на халюциногена. Започна с вълна от топла отпуснатост в корема му и бавно се разпростря към крайниците му. Самопоздрави се за избора — листото беше невероятно.

„Трябва да запомня този клон“ — каза си Бенедикт наум. Но още докато си го мислеше, знаеше, че няма да спази обещанието си. Ловът беше част от забавлението.

ГЛАВА ТРЕТА

Обикновено изборът на Болеро за изглед щеше да е ограничен до това, което можеше да види през тежко обкованата рамка на екрана за наблюдение — а именно дрънкащата тъмнина на дока на станция Византия, слабо осветена единствено от призрачните, сиво-зелени очертания на някой съседен кораб или жълтеникавото сияние на случаен охранителен прожектор.

За щастие, в случая имаше допълнителна гледка, с която да се занимава — тази, която се побираше в малкия, правоъгълен видеоекран, вграден в многократно преработвания и контролен панел. Показваше осмоъгълния метален коридор, който преминаваше през главното ниво на станцията и свързваше пешеходния трафик с доковете.

Допълнителната гледка беше ѝ предоставена от Врайс. Както винаги.

Малкият мъж може и да беше загубил краката си, но беше безкрайно надарен със сръчни ръце. „А кой знае това по-добре от мен?“ — помисли си със самодоволна усмивка. Не представляваше ни най-малко усилие за Врайс да сложи тайна видеокамера в нишата на една стена, докато минаваше с моторизираната си инвалидна количка.

С леко почукване по командния панел, Болеро накара монитора да ѝ покаже друга гледка — тази зад Врайс, защото и на количката му имаше скрита видеокамера. Дори от тази гледна точка можеше да се види, че Врайс беше в средата на първокласно кръчмарско сбиване.

Което означаваше, че Джонър и останалите вече бяха започнали да раздухват огъня, което на свой ред даваше на Кал възможността, от която се нуждаеше. Болеро преплете тънките си тъмни пръсти и силно изпъна ръцете си с дланите навън, което накара кокалчетата ѝ да изпукат шумно.

Майка ѝ беше казвала, че така ще получи големи, грозни кокалчета. Освен това твърдеше, че Болеро никога няма да е щастлива, скитайки се по космическите пътища на товарните кораби.

Мама не разбираше много-много, нали?

Болеро беше излетяла за първи път, когато беше на осемнадесет и оттогава не беше спряла да скитосва с кораби-превозвачи. Но в деня, в който тръгна с Рипли, беше спряла просто да влачи товари и се беше натъкнала на нещо друго.

Нещо по-голямо, по-важно. Нещо, с което човек можеше да се занимава цял живот и никога да не съжалява.

Натисна едно копче на таблото пред нея и включи общия канал на кораба.

— Хей, момчета и момичета — каза, — време е да се махаме от това укрепление. Има ли нещо, за което трябва да знам, преди да включа двигателите?

— Болеро — каза дълбок, образован глас, — много добре знаеш, че освен теб само аз съм на борда, и въпреки това настояваш да ми викаш „момчета и момичета“.

— Харесва ми да го казвам — призна си тя. — Двигателите...?

— Нетърпеливи да усетят сбруята — увери я той.

— Благодаря ти, Рама — кимна тя.

С все още отворен общ канал, Болеро включи оригиналните Локмарт Спешъл двигатели на кораба, които се размъркаха като двойка големи, доволни котенца.

— Работят ли — попита Рама.

— Като току-що произведени — отвърна тя.

После спря общия канал и отвори нов, към Византия. Видеоекранът трепна за миг, после оживя — показвайки червендалест, полуолисял мъж на средна възраст с добре изразена двойна брадичка.

Казваше се Коркоран. Беше главният трафик-офицер на станция Византия, пост с немалка важност за превозвачите, които трябваше да се занимават с него.

Болеро беше си намирала извинения да говори с Коркоран откак *Бети* беше пристигнала вчера. Не й отне много време да го превърне в своя кучка. И все пак, той беше от редкия вид мъже, които не пасваха съвсем на това описание.

— Знаеш ли — каза тя, — трябва да спрем да се срещаме така.

Бузите на Коркоран станаха по-червени от обикновено. Болезнено червени, като отворени рани. „Точно както си мислех.“

— За нещастие — продължи Болеро, — трябва да тръгваме вече. Просто кратко посещение, нали разбираш.

— Жалко — каза Коркоран.

Според действащите правила не трябваше да е възможно се напусне станцията така бързо. Но Болеро знаеше, че Коркоран няма да се дърпа много.

— Може би следващия път ще можеш да поостанеш за по-дълго — каза той. — Да имаме време да се поопознаем.

— Би било прекрасно — отвърна тя.

Не, че имаше каквото и да било намерение да се връща във Византия. В момента, в който Рипли вземеше необходимото, Болеро нямаше ни най-малко да се поколебае да отпраши.

Точно както беше отпрашвала от дузини други станции и мъже с широко отворени очи, управляващи трафика. Беше забравила не само имената, но и лицата им.

Но преди да забрави това на Коркоран, трябваше да изкара *Бети* извън доковете.

— Та би ли ни освободил? — попита.

Офицерът се изхихика и чукна няколко команди на контролния си панел, завършвайки действията си със замах.

— Официално ви е позволено да потеглите, *Бети*.

Това означаваше, че скобите, които държаха кораба на място, ще се деполяризират автоматично в момента, в който Болеро включеше дюзите. И, ако всичко вървеше добре, тя щеше да го направи след няколко минути.

— Прекалено си мил — каза, усещайки съвсем леко угризение на съвестта. — Край на връзката.

След това се облегна и зачака.

С периферното си зрение Джонър видя, че нещо лети към него. Наведе се назад тъкмо на време, за да избегне един стол, който се целеше в лицето му.

За нещастие, не можа да разбере кой го е хвърлил.

Не че имаше значение. Макар че той започна сбиването, което почти веднага се разпростря из цялата столова и се изсипа в коридора, нямаше намерение да остане до края.

Поглеждайки хронометъра на китката си, потвърди това, което му казваше вътрешният му часовник.

„Време е да се махаме.“

Един висок кучи син с кратеровидни следи от аретанска едра шарка изглежда имаше други идеи. Сочеше с показалец към Джонър от другия край на стаята и редеше псувни, които Джонър не можеше да чуе заради врявата.

Смръщи вежди. Дали той беше тъпанарят, който хвърли стола по него преди малко?

Мъжът с шарката все още го нареждаше, когато тръгна към Джонър с голям, зловещ нож в ръка. Без съмнение си мислеше, че това му дава предимство. Всъщност и Джонър имаше нож, скрит в ботуша му.

Но в този случай не го извади. Предпочиташе предизвикателството да влезе в бой с голи ръце.

„Човек трябва да се наслаждава на малките неща в живота“ — помисли си.

После направи няколко крачки и пресрещна Сипаничавия в средата на помещението, който се опита да му каже здрасти като замахна широко с ножа, чието острие проблесна, отразявайки равномерната светлина. Джонър обаче предвиди този ход и след като приклезна, за да го пропусне острието, се изправи рязко и нанесе здрав страничен удар на противника си.

Сипаничавият се заклати, просна се шумно на пода и не даде признак, че ще се изправи скоро.

— Приятно ми беше да работим заедно — изкиска се Джонър.

След това огледа мелето за Врайс и Краке, видя ги и им даде знак с поглед. Това беше частта, в която се измъкваха от столовата точно преди охраната да пристигне, като се опитваха да си тръгнат бързо и тихо.

„Точно както ѝ харесва на Рити“ — помисли си Джонър, извади пурата от устата си и я сложи от другата страна избутвайки настрани едър превозвач, препречващ пътя му, стигна до вратата почти едновременно със съмишлениците си — което беше интересно, като се вземе предвид, че количката на Врайс не беше направена за минаване през тълпи. Малкият мъж изглежда винаги успяваше да си намери път.

Коридорът пред тях беше празен, като се изключеше шумът от ботушите на приближаващата охрана. Миг по-късно дузина охранители в сини униформи завиха иззад ъгъла с извадени оръжия.

„Някой ще бъде шокиран“ — помисли си Джонър.

Но нямаше да е той или приятелите му. Столовата и врявата ѝ бяха зад тях, просто един спомен и нямаше причина охранителите да ги преследват.

Бяха свободни като птици. Дори Джонър, който никога не беше виждал птица, освен от много далеч, можеше да оцени красотата на тази метафора.

Усмихна се на себе си, когато охраната притича покрай тях. *„Успех, момчета. Покажете им ада.“*

Той, Врайс и Краке бяха преполовили коридора, когато зад тях се чу силно металическо дрънкане — все едно купчина машинни части се бяха строполили на пода. Смръщи се, а радостта се изцеди от него. *„Не ми казвай...“*

Хвърляйки поглед иззад рамо, Джонър видя, че е бил прав за машинните части. Лежаха на пода и формираха издайническа диря зад инвалидната количка на Врайс.

Проклетото нещо имаше тайно отделение, което Врайс използваше, за да крие неща, които не бяха негови — необходими за кораба части, например, или пък амуниции, или нещо за самата количка. И от време на време това отделение се отваряше, когато не трябваше.

Като например сега.

Джонър се надяваше охранителите да не са забелязали — да са били прекалено фокусирани на задачата си да стигнат до столовата. Тази надежда изчезна на мига, когато един от тях се обърна, посочи към Врайс и взе да вика нещо за малък сакат крадец.

„Мамка му“ — помисли си Джонър.

Потърси скритите из дрехите си шокови пистолети, предназначени точно за такива случаи. След това се обърна и отприщи поредица от изстрели по посока на синьоризците, разпръсвайки ги.

Или поне временно, помисли си Джонър. Тези момчета нямаше да се откажат толкова лесно.

— Мърдайте — изръмжа, стреляйки в коридора, докато Врайс се придвижваше с максималната скорост на количката си.

Краке знаеше добре ролята си и вместо да помага на Джонър, светлокосият мъж хукна пред Врайс, за да разчисти пътя, в случай че някой заблуден пазач се натъкне на тях.

Джонър продължаваше да обстрелва коридора, докато другите не се скриха зад завоя. След това изстреля още няколко заряда за всеки случай и затича към съмишлениците си.

— Среща пред Имиграционния контрол! — извика му Врайс преди Джонър да успее да попита.

Което не беше чак толкова учудващо, тъй като количката му беше оборудвана с предавател със специална честота. Беше лесна работа за него да се свърже с Рипли и да ѝ каже, че ситуацията се е вкиснала.

Това беше важно по две причини. Първо, те нямаше да напуснат Византия без нея. Второ, Кал беше единствената, която можеше да ги изведе от станцията.

За нещастие, зоната, в която се контролираше пътничопотокът към и от доковете на Византия — с изобретателното име Имиграционен контрол — беше най-добре охраняваната част от станцията. Когато Джонър и хората му стигнеха там, охраната вече щеше да ги очаква.

„Не стана, както го планирахме“ — помисли си той.

Докато размишляваше по въпроса, чу някакво раздвижване в коридора зад себе си. Явно пазачите се бяха стегнали и бяха тръгнали след тях. Някой трябваше да направи нещо по въпроса.

Обръщайки се и коленичейки, той се прицели и с двата инжектора в ъгъла, от който щяха да се покажат охранителите. „Ако бях на тяхно място“ — каза си, — „щях да спра и да надникна първо.“ Но те бяха охрана, а не квантови физици.

Както и очакваше, изригнаха иззад ъгъла без да се замислят дори. Джонър, който винаги беше щастлив да учи хората на практични мъдрости, веднага им показа грешката, която са направили.

Един от охранителите пое цял заряд сам и отхвъркна назад. Друг се завъртя около оста си, след като изстрелът го уцели в рамото. След това, доказвайки, че все пак не са пълни глупаци, останалите се прикриха извън обсега на шокните пистолети.

Но нямаше да останат там за дълго. И тъй като не разполагаше с елемента на изненадата, Джонър нямаше да се справи толкова добре следващия път. Затова се завъртя и се втурна след приятелите си, надявайки се, че тактиката му за забавяне на противника им е откупила достатъчно време.

Кал чу подвикванията на тълпата раздразнени превозвачи петдесет метра преди тя и Рипли да стигнат до там. Но за разлика от всички останали в претъпкания коридор, Кал знаеше причината, предизвикала раздразнението на превозвачите.

На път за столовата по сигнал за сбиване, отряд охранители попаднали на група крадци. Не бяха успели да арестуват нарушителите в последвалия сблъсък, поради което в момента организираха преследване за залавянето им.

Предвидимо, крадците бяха избрали Имиграционен контрол за своя цел, надявайки се да успеят да излетят от Византия. Но, за да успеят, трябваше да минат през дузина добре подготвени охранители, разположени там. А ако се опитаха да отидат в друга посока, щяха да открият, че пътят им е препречен от няколко централно управлявани прегради.

Разбира се, използването на няколко подбрани допълнителни прегради щеше да хване в капан крадците в някоя празна отсечка от коридор и да прекрати нуждата от сблъсък в натоварената зона на Имиграционен контрол. Понякога обаче се бяха получавали неприятни резултати на други станции от този вид стратегия. Кал знаеше, защото беше свалила данните и за това.

И така, охраната на Имиграционен контрол щеше да изчака плячката си с извадени инжектори. А всички превозвачи, които бяха отишли там в този час, за да се върнат по корабите си, щяха да бъдат помолени да се отдръпнат, освен ако не искат да бъдат въввлечени в неизбежния огнестрелен сблъсък.

Съображенията не бяха само за тяхна безопасност, размишляваше Кал, когато тя и Рипли стигнаха краищата на тълпата. В крайна сметка, бегълците може да са им приятели.

Рипли някак успя да си намери път до първите редици без да бутне никого до такава степен, че другият да се ядоса. Следвайки я, Кал видя охранителя, който пазеше превозвачите да не се намесват. Не изглеждаше щастлив от поставената му задача.

— Това не би трябвало да отнеме много време — каза той. — Ще отблокираме зоната колкото се може по-скоро.

— А какво ще кажеш да ти отблокирам бърбреците? — промърмори един от превозвачите изпод моржовия си мустак.

— Тъхъ — каза друг, на когото явно беше харесала идеята. — С нещо тъпо, че да можем да ги продадем после.

„Никой никога не е обвинявал превозвачите в добри маниери“ — помисли си Кал.

Беше я притеснявало, когато за първи път се записа към екипажа на *Бети*, всичкото това излишно надуване и хвалене. Сега вече беше свикнала. Всъщност, дори и създаваше уют, макар че никога нямаше да признае това на Джонър.

Рипли пък като че ли въобще не забелязваше заяждането. Беше прекалено погълната от охранителите, които виждаше в края на един коридор, който се свързваше с Имиграционен контрол.

Прицелваха оръжията си в нещо, което Кал не можеше да види — свързването на два коридора, в което рано или късно щяха да се появят Джонър и останалите. Без съмнение охранителите считаха, че държат ситуацията под контрол.

Но Кал не би сменила мястото си с тяхното за нищо на света. Единственото им предимство бяха шоките пушки. Срещу хора като Джонър това можеше и да свърши работа. Срещу някой, в чиито вени течеше кръвта на пришълците...

Изцяло друга история.

Симони почти напълни гащите си, когато я видя.

„Не може да бъде“ — помисли си, а умът му трескаво обработваше видяното. „Та тя е на проклети светлинни години от тук.“

И въпреки това ето я. Нямаше как да я сбърка, да се припознава с някой друг. Начинът, по който се държеше, по който се движеше — нямаше друг такъв човек в цялата скапана галактика.

Явно пак беше прецакал нещата. Но в случая, неговата некадърност — колко иронично — го беше довела точно на мястото, на което искаше да бъде.

Въпросът беше какво да прави сега. Не беше очаквал това, не беше подготвен. Имаше нужда да помисли.

„Не“ — помисли си, — „няма време за мислене. Може да си отиде всеки момент. А аз може да не успея да я намеря втори път.“

Можеше да я заговори там, точно в този момент. Така си го беше представял винаги — как просто отива при нея и я пита дали би говорила с него. Но сега, след като беше видял изражението на лицето ѝ, не мислеше, че ще бъде склонна на това.

Гледаше към коридора както всички останали. Но изглеждаше по-напрегната, готова за действия. Като навита змия. „Замисля нещо“ — помисли си той, чувствайки се все едно я познава достатъчно добре, че да направи такова заключение. „Но какво?“

Все още се опитваше да разбере, когато тя изведнъж изскочи от тълпата и се вряза в охраната. Нещо се случи, малко прекалено бързо, за да го схване Симони. Но когато приключи, пазачът беше проснат по гръб на земята, а Рипли тичаше по коридора, стискайки инжектора на охранителя в ръце.

Освен това не беше сама. Красива тъмнокоса жена в син комбинезон я следваше в крак с наложеното от Рипли темпо.

След всичката работа, която беше свършил, всичкото това време, което беше вложил. Напразно. Не можеше да понесе тази мисъл.

Затова направи нещо, което никога не си беше помислял, че може да направи. Нещо, което никой здравомислещ човек не би направил. Затича се след Рипли към място, което след малко със сигурност щеше да се превърне в адски фестивал от огън и летящи заряди. А дори нямаше оръжие.

Никога не беше имал.

„*Моля, не ме оставяйте да умра*“ — мислеше си той. Тичайки по коридора и чувствайки вътрешностите си като обвити с лед, видя как Рипли стреля по охранителите, докато те от своя страна откриха огън по невидима мишена — вероятно хората, заради които бяха отцепили Имиграционен контрол, макар че Симони все още не знаеше защо.

Виждайки, че ги нападат по фланга, част от тях се завъртяха и започнаха да стрелят по Рипли. Коридорът пращеше от синкавобелия огън на инжекторите, карайки косъмчетата по врата на Симони да настръхват. Но като по чудо зарядите го пропуснаха.

А Рипли приближаваше охранителите, идейки отгоре, измежду тях — ръцете и краката и летяха като оръжия, разплискващи кръв и прекръшващи кости. И Симони беше в безопасност, поне временно.

Но не можеше просто да стои така, трябваше да отиде там, накъдето отиваше Рипли — на нейния кораб, който и да беше. Това беше единствената причина хората да отиват в Имиграционен контрол — за да се качат или да слязат от кораб. Но той трябваше да стигне до кораба и преди нея, защото иначе Рипли никога не би го пустила вътре.

Затова напусна битката и се завтече обратно към Имиграционния контрол, тичайки към вратите на доковете на станцията. „Това е толкова незаконно“ — помисли си, а сърцето му биеше ускорено не само заради тичането. „Ако ме хванат, със сигурност ще ме затворят в някоя наказателна колония, а аз не бих могъл да оцелея в наказателна колония.“

Едва когато пробяга ехтящата, ярко осветена дължина на Имиграционен контрол и борейки се за въздух, стигна до тежките осмоъгълни врати на доковете, осъзна, че няма ни най-малка идея как да ги отвори.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Филип Филипакос прочете светещото в зелено предупреждение в горния десен ъгъл на монитора, който принципно беше предназначен за списъците за нивата на влажност, измервани от единия край на Куполите до другия.

— Ще си имаме посетител — каза той, достатъчно силно, че да го чуят въпреки жуженето на двигателите. — С пратка от Куполи Гама.

— След колко време? — попита дъщеря му Анджи, а гласът ѝ беше както винаги тънък, но приятен.

— Шест или седем минути. Наближава доста бързо. — Намръщи се. — Явно е някой нахъсан новобранец от пилотското училище.

— Дали Мураками е изпратил теменужки?

Филипакос метна поглед през рамо.

— Ще е по-добре за него да е.

Дъщеря му беше от отсрещната страна на обширния бял диск, който представляваше контролния център на станцията и стоеше пред празен плот между две черни компютърни конзоли. Слагаше розово-бели рози в прозрачна пластмасова ваза, които беше откъснала тази сутрин в Купол Дванадесет.

Беше ѝ трудно да стига до ръба на вазата, но успяваше, като се повдигаше на пръсти. И, разбира се, специално изработените ѝ обувки ѝ помагаха, като додаваха още няколко сантиметра.

Филипакос не знаеше защо Анджи, вече на двадесет и четири, е толкова ниска — съвсем малко по-висока от метър. Бяха ѝ правени тестове за генетични аномалии преди да се роди, както се правеше с всеки един зародиш в регулирания космос. Резултатите не бяха показали нищо необичайно и Филипакос и жена му се бяха сдобили с момиченце.

Единственото им дете, както се оказа.

След като Анджи се роди и се видя колко е мъничка, я подложиха на редица допълнителни тестове. От тях излезе, че нищо ѝ няма. Всяка жлеза, всеки орган си функционираше правилно.

Просто беше малка. „Някои хора са си такива“ — беше изкоментирал един от лекарите на Анджи така, както някой друг би говорил за котката си.

Филипакос щеше да приеме заключението на лекаря по-лесно, ако някой друг от семейството му беше с ръст горе-долу колкото на Анджи. Или поне някой от семейството на жена му. Но поколения наред никой от двете семейства не е бил по-нисък от обичайната височина, а някои дори бяха доста над два метра.

За щастие Анджи никога не се беше притеснявала за височината си така, както баща ѝ. Колкото беше умна, едва ли беше пропуснала факта, че е по-различна. Но никога не се беше оплаквала от това.

Нито веднъж.

— Знаеш ли — каза Анджи с онзи тон на гласа, който толкова приличаше на майчиния ѝ, — прекалено си добър с онази невестулка.

Филипакос много добре знаеше за коя невестулка става дума.

— Той ми е приятел — каза не за първи път.

— И въпреки това. Ако оплеска нещо, трябва да си поема последствията както всеки друг. Като го защитаваш, караш другите да негодуват.

Беше стар спор, който си имаха още от тийнейджърските години на Анджи. И Филипакос знаеше, че тя е права.

Но той беше израснал с Бенедикт в Чикагския централен комплекс. Бяха си играли заедно, бяха ходили на училище заедно, бяха спали с мацки заедно. Не можеше да изостави бедния нещастник точно сега.

Въпреки че беше станал прекалено мързелив, за да е добре за него. Въпреки че престоят в колонията го беше превърнал във флегматик.

— Твоят старец движи това място от време оно — каза Филипакос. — Знае как да се оправя с Тристан Бенедикт. Както и с всеки друг, всъщност.

Анджи го погледна обезкуражаващо.

— Жалко, че моят старец не знае как се говори в първо лице, единствено число. Тогава щеше да е наистина впечатляващ.

Виждащият се през вдлъбнатия екран за наблюдение зад Анджи гигантски бял дъб в Купол Четири се размърда неспокойно, разрошен

от изкуствено създавания три пъти дневно бриз. Огромните размери на дървото караха дъщеря му да изглежда още по-мъничка.

Филипакос се престори на възмутен.

— Къде изчезна уважението на децата към родителите?

— Все още е живо и здраво — отвърна Анджи, — там, на Земята, където му е мястото. Тук, в космоса, всеки е сам за себе си.

Филипакос се усмихна. Тя наистина беше като майка си.

— Бъди изключение от това правило и виж дали не можеш да засадиш няколко крушови дръвчета. Мисля, че Мураками ще ги оцени като справедлива компенсация за усилията си.

— Само ако е изпратил на Гоголак теменужките — постави като условие Анджи.

Баща ѝ се подсмихна и се обърна към данните за нивата на влажност. Но преди да успее да се задълбочи в тях, чу как Анджи извика от болка.

Преди да се усети, вече беше преполовил контролния център, а ръцете му бяха върху тези на Анджи.

— Добре ли си? — попита, а сърцето му блъскаше в гръдния му кош.

— Добре съм — отвърна тя, вдигайки показалец, върху който имаше тъмночервено зрънце кръв. — Просто се убодох на трън.

Филипакос усети как се ядосва на розата-причинител, която беше паднала на плота. Костваше му усилие да се удържи да не хване цветето и да го смачка.

„*Спри се*“ — каза си.

Винаги беше се държал така спрямо Анджи. Не можеше да я гледа наранена — дори съвсем мъничко — без в него да се надигне изпепеляващ разума му огън.

Имаше случаи, в които си го беше изкарвал на нея, все едно беше нейна вина, че се е наранила. Но винаги се чувстваше гузен след това, знаейки, че избухванията му може да са причинили по-дълбока и дълготрайна болка.

— Татко...? — каза Анджи.

Пое си въздух, след това го издиша.

— Внимавай, моля ти се.

— Е, нали знаеш — отвърна тя с усмивка, — ботаниката е опасна работа. Би трябвало да си по-наясно от всеки друг.

И с това отпъди всичкия гняв от него. Беше станала много добра в това отношение в последните години. Това беше едно от нещата, които Филипакос най-много обичаше в нея — талантът ѝ да представя всичко в по-лека светлина, същевременно запазвайки трезвата си преценка.

По което, отново, толкова приличаше на майка си.

ГЛАВА ПЕТА

Кал въздъхна, махна за втори път за деня фалшивата си бенка и отвори капака, намиращ се под един малък жълт четец.

На екрана светеха три нули. Това трябваше да се промени, ако тя и приятелите и искаха да се измъкнат от Византия с що-годе здрави кожи.

— Ей, Кал — изръмжа Джонър.

Той и останалите се бяха разположили от двете страни на осмоъгълния вход към контролния център на Имиграционен контрол, опрели гърбове на стената, с насочени в тавана оръжия.

— Кажи? — попита тя, докато развиваше клъбцето нишка, което представляваше връзката за достъп, след което пъкна иглата в ръката си.

Внезапно залп от синкавобели енергийни заряди заблъска през отворения вход, превръщайки покритото с белези лице на Джонър в сгърчен релеф. Рипли и Джонър отвърнаха на огъня с няколко изстрела, след това отново се прикриха.

— Въобще не бързай, Кал, миличка — каза Джонър, — и не се притеснявай за нас, направените от плът и кръв!

— Гледай си работата — отвърна му Кал и влезе в потока от данни.

За щастие, този път не ѝ се налагаше да се гмурка в пропастта, за да отвори вратата към доковете, само трябваше да се поплацика малко на повърхността. Всичко, от което се нуждаеше, беше един простичък трицифрен код, генериран на случаен принцип два пъти дневно и доверяван единствено на дежурната охрана.

Не че охраната беше нещо особено тук. Превозвачите се разкарваха до корабите си по всяко време на деня. Просто пазачите се чувстваха по-добре, като знаеха, че имат възможността да откажат достъп.

„На обикновени хора можеха“ — помисли си Кал, прелиствайки протокол след протокол. На андроид второ поколение — не.

Изведнъж го намери — кодът, който отваряше вратата.

— Три, шест, две — каза на глас.

След това го набра. Три. Шест. Две. Някъде надолу по коридора се отвори необходимата врата. Кал чуваше скърцането ѝ.

— Отворено е — каза Рипли, чийто слух беше по-добър дори от това на андроида. — Тръгвайте. Ще ви прикривам.

Никой не понечи да спори. Знаеха, че ще го направи.

Освен това, колкото и добри да бяха Джонър и Краке, пък дори и Врайс, в използването на инжекторите, никой от тях не можеше да се сравнява с Рипли в тази област. „Или в която и да е друга“ — помисли си Кал.

— Ще се видим на *Бети* — каза Врайс на Кал, докато минаваше покрай нея с количката си, следвайки Краке към доковете.

— Не и ако тя те види първа — каза Джонър. Изстрелвайки още няколко заряда за довиждане през вратата, той хукна след Врайс и Краке. Вече само Кал и Рипли се мотаеха в контролния център.

— Кажи кога — каза Рипли.

Кал нетърпеливо издърпа иглата от ръката си. Оставяйки проклетото нещо да виси на нишката си, върна бенката си на място и погледна към спътничката си.

— Сега.

И се затича към доковете, знаейки, че Рипли я следва плътно.

Болеро се вторачи в лицето на Коркоран в екрана.

— Я дай пак? — каза тя, движейки ръце по контролното табло извън неговия поглед.

— Стана инцидент — каза Коркоран, а лицето му беше много по-мрачно от последния път, когато Болеро говори с него. — Някакви луди превозвачи се опитват да откраднат вещи, принадлежащи на станцията. Съжалявам, но трябва да оттегля разрешението за излитане, което ти дадох по-рано — поне докато не изчистим проблема.

Болеро знаеше кои бяха въпросните превозвачи и какво бяха намислили. Също както знаеше, че няма да може да чака да ѝ бъде възвърнато разрешението.

— Разбирам — каза тя на Коркоран, надявайки се той да не се заглежда прекалено в статуса на *Бети*.

— Радвам се — каза трафик офицерът. — Край на връзката.

Изображението на екрана трепна и беше заместено от гледката от задната страна на количката на Врайс — която показваше на Болеро, че съмишлениците ѝ пак се придвижват. Рипли и Кал бяха изостанали — вероятно, защото беше отнело известно време на Кал да се откачи от системата.

Което означаваше, че щяха да достигнат до *Бети* след минута или две и щяха да искат да напуснат възможно най-скоро. Същото искаше и Болеро, повече от всичко в галактиката. Но отдръпването на разрешението за излитане усложняваше малко нещата.

С натискане на копче по таблото пред нея, смени гледката на екрана. Виждаше се отворената врата на товарното помещение на *Бети*, както и рампата, която запълваше разстоянието между дока и кораба. Беше една от трите такива рампи в този деветдесетградусов квадрант, представляващ част от по-голямата докова структура на станцията. Всяка такава рампа се протягаше от Имиграционен контрол до кораба-посетител като спица на гигантско колело.

Болеро очакваше да види рампата пуста, тъй като първите щяха да пристигнат едва след тридесет секунди. Но някой вече я беше преполовил и търчеше с всички сили към *Бети*.

И не беше някой, който Болеро познаваше.

— Ей! — каза тя на глас.

Глупавото копеле се втурна през отворените врати на товарния отсек, докато тя гледаше. След това изчезна встрани, несъмнено за да търси къде да се скрие.

От време на време гратисчии се опитваха да се возят на някой и друг товарен кораб — явно отчаяни хора. Но ако този знаеше какво се случва на *Бети* напоследък, едва ли щеше да избере точно нея.

За нещастие беше прекалено късно да му каже. Рама също нямаше да успее да изхвърли като нахален плъх натрапника, тъй като другите щяха да дойдат всеки момент.

„*Кофти съвпадение*“ — помисли си Болеро. Налагаше се засега да остави нещата така, както са и да се погрижи по-късно.

Симони никога не беше виждал вътрешността на товарен кораб — изглеждаше общо взето точно така, както си го беше представял.

Плетеница от черни вериги висяха от тавана като пипала, скърцащи заради тежките машинни части, които висяха на тях. Всяка верига вървеше комплект с квартет от движещи се сенки — нейни

двойници, примамени да се появят от суровата светлина на осветителните тела по тавана и вентилационните решетки по пода.

Стените бяха мъртвешки светлосиви, освен на местата, върху които ръждата беше разцъфнала и прояла дебелията, неравна боя. Наситена миризма на силиконова основа накара Симони да се намръщи — толкова силна, че щипеше синусите. Той обаче беше концентриран най-вече върху задачата да намери къде да се скрие преди някой да го намери.

За момент купчината застопорени на място кашони в ъгъла на помещението му се стори обещаваща. След това нещо друго привлече погледа му и той реши да го разгледа от близо.

Беше дръжка, част от врата, вградена в стената. Това предполагаше нещо като килер, може би достатъчно голям, за да се събере човек вътре. Ако не беше вече пълен, вероятно това щеше да е скривалището му.

Провирайки се измежду висящите вериги, Симони стигна до дръжката възможно най-бързо. Нямаше нищо сложно в начина на отваряне — просто завъртане на китката по посока на часовниковата стрелка и издърпване.

Зад вратата беше тъмно и празно. Определено достатъчно голямо, че да се побере вътре човек. Провървя му.

Тук обаче се появи въпросът с излизането. Симони не искаше да се задуши до смърт, издавайки местоположението си, едва когато трупът му се размърдеше. За да предотврати това, той остави вратата съвсем лекичко отворена.

Завъртя се и приклепна пред скривалището си, стъпи вътре заднешком с един крак, след това и с другия. След това продължи да се вмъква навътре, докато краката му не удариха в задната стена. Накрая, сбутвайки се колкото може по-навътре, притвори вратата към себе си.

„Така“ — помисли си, докато стесняваше гледката си, докато не я превърна във възможно най-тънък процепа. Готово. Освен ако някой не се загледаше прекалено, можеше да си стои скрит за колкото време поиска.

Изведнъж чу поредица от стъпки, дрънчащи една след друга по метална повърхност. Но не на нивото, на което се намираше Симони — някъде над него. „Обслужваща пътечка“ — помисли си.

Новодошлият поседя затихнал за момент, но Симони усещаше присъствието му. „Търси ме. Няма късмет засега.“

— Добре — провлачи мъжът с дълбок, елегантен глас — от типа, който подхождаше повече на аристократичната тържественост на университетска лекционна зала, отколкото на товарното отделение на очукан стар кораб-превозвач. — Позабавлявал си се, а? Но знай, че си се качил на грешния кораб, приятелче.

„Не смятам така“ — помисли си Симони. „Според мен е точно корабът, на когото искам да бъда.“

— Капитанът ни — продължи гласът, — не е от хората, които би нарекъл спокойни. Няма да погледне на присъствието ти тук с ни най-малко чувство за хумор.

Симони се усмихна мрачно. „Няма проблем, приятелче. Ще се справя с това, когато му дойде времето.“

— Все още има време за взимане на правилното решение — каза гласът, — което се състои в изчезването ти преди да излетим. Няма да ти създам проблеми — напускаш кораба, забравяш лицата ни, както и ние твоето, и всичко ще е наред.

Не звучеше като да се е приближил до Симони повече отпреди. „Явно няма никаква идея къде съм. Успях да се натъпча точно където трябваше.“

— Последен шанс — каза гласът.

„Забрави“ — помисли си Симони. „След всичко, което преживях, си мислиш, че ще си тръгна, само защото ми го казваш?“

Чу се шумна въздишка.

— Хубаво. Нека бъде твоето, боецо. Само не казвай, че не съм те предупредил.

Симони чу стъпките му отново, но този път със сигурност затихваха и скоро изчезнаха.

„Това беше прекалено лесно“ — помисли си.

Все едно онзи не го интересуваше ни най-малко, че Симони ще е на борда, когато излетят. Все едно въобще не му пукаше.

Безсъмнено смяташе, че Рипли ще се погрижи за проблема. А това беше повече от добре за Симони. По дяволите, нали точно Рипли искаше да види.

Намествайки се в ъгълчето си, затвори очи и зачака потреперването на палубните плочи, което акомпанираше отварянето

на скобите. След това корабът щеше да може да се придвижи накъдето пожелае, а след това вече нямаше как да го върнат на станцията.

И щеше да се озове лице в лице с легенда.

Секунди след като Болеро видя гратисчията да се качва на *Бети*, троицата Краке, Врайс и Джонър се появиха с гръм и трясък на рампата. Още няколко секунди по-късно бяха последвани от Кал и Рипли.

Болеро изчака докато се качат, после затвори вратата на товарния отсек. Завъртя едно копче, включи интеркома и каза:

— Дръжте се. Ще стане малко напечено.

Още докато предупреждаваше другите видя как отряд охранители се втурват по рампата, носейки шокови пушки. Когато се доближиха достатъчно, започнаха да изстрелват сини енергийни заряди към *Бети*.

На Болеро не й хареса това. Моето пилотско място, моят кораб, моята проклетата боя. Но знаеше, че атаката така или иначе ще е напразна. Енергийните заряди не можеха да пробият тройно подсигурения корпус на кораба. Най-много да повредят нещо по осветителната инсталация.

— Как ще се отървем от скобите? — попита Джонър от товарното помещение.

— Вече е направено — увери го Болеро.

Чу последвалата серия от скептични забележки и с удоволствие ги пренебрегна. В крайна сметка корабите обикновено стояха застопорени със скобите докато екипажът им не се качи, освен това беше факт, че Коркоран беше оттеглил разрешението за излитане.

Без разрешение не се отварят скобите. Това беше принципът.

Но веднага щом Болеро получи намек за проблема, който бе възникнал, тя беше помръднала *Бети* с няколко сантиметра назад. Затова когато Коркоран активира наново магнитните полета около скобите, корабът вече беше извън обсега им. Само дето се носеше толкова близо до рампата и беше толкова стабилна, че беше невъзможно Коркоран или някой друг да забележат разликата.

Беше трик, за който повечето пилоти не биха се сетили, а освен това много малко можеха да го изпълнят. Особено с екипаж, който още не се беше качил. Една неточност, едно подхлъзване и приятелите й лесно можеше да се окажат захвърлени в дълбините на кея.

Но ако Болеро беше обикновен пилот, никога нямаше да ѝ се даде шанс да работи с Рипли.

Включи тръстерите и се дръпна още повече от рампата. След това, като ястреб, видял плячката си, наклони страничното си крило, пикира около частта от цилиндър, която се протягаше към Имиграционен контрол и се насочи към дъното на кея.

На две трети по пътя, изображението на видеоекрана ѝ се смени. Беше приятелчето ѝ Коркоран и не изглеждаше въобще щастлив.

— Какво правиш? — поиска да разбере.

— Тръгвам си — отвърна тя. — Съжалявам, любовнико.

— Няма начин да излезеш — каза Коркоран. — Портите са заключени. Можеш да погледнеш.

И наистина, масивните плъзгачи се крила на портите в дъното на кея бяха затворени, блокирайки изхода.

— Това щеше да е проблем — каза Болеро, — ако нямаше заредени експлозиви, които да разбият портите — в резултат на което станцията няма да може да функционира месеци наред.

Трафик-офицерът побеля.

— Не би го направила. Това е сериозно нарушение.

— Е, какво пък — каза тя. — Какво е животът без рискове?

Включи интеркома, все още поддържайки връзка с Коркоран, и каза:

— Готови ли са бомбите?

— Само кажи кога — отвърна Джонър.

Болеро тръгна да отговаря, но преди да успее да каже цяла дума, чу как Коркоран изпротестира.

— Добре, добре — каза той, — печелиш. Само ми дай момент да евакуирам кея и ще отворя портите.

— Побързай — посъветва го Болеро. — Приятелят ми го сърби пръста да натисне спусъка — каза тя, след което прекъсна връзката.

Блъфираше, разбира се. Нямаше експлозиви по портите. Ако Коркоран не отвореше портите, Кал щеше да трябва да се опита да ги отвори ръчно — макар че Болеро нямаше грам идея как андроид щеше да се добере до командите на станцията.

За щастие вече бяха демонстрирали афинитет към насилие. Ако имаха късмет, Коркоран щеше да захапе въдицата на Болеро.

„Хайде, де“ — помисли си тя с поглед, закован върху огромните сиви порти и забави спускането на *Бети*. „Отвори ги за мен, скъпи.“

Точно беше решила, че Коркоран ѝ се подиграва, когато лента звезден космос се материализира пред екрана ѝ за наблюдение. Лентата се разширяваше все повече и повече пред очите на Болеро, която ликуваше вътрешно.

„Стана!“ — помисли си тя.

Веднъж само да излезеха, щяха да са в безопасност. Византия нямаше на разположение кораби, които да прати след тях, възможностите ѝ за охрана бяха ограничени стриктно до самата станция.

В този момент в пилотската кабина влезе Рипли. Болеро ѝ се усмихна.

— Явно ще имаме чисто излитане, капитане.

— Добре — каза Рипли и седна на съседното до пилотското място.

— Междувпрочем, имаме си компания — каза Болеро.

Рипли я погледна, нетипично за нея изненадана.

— Натрапник?

— Не съм го виждала друг път. Нисък, кльощав, червенокос, със смешна шапка. Явно не е знаел в какво се забърква.

Рипли се намръщи.

— Просто ни изведи от тук. С него ще се занимаем по-късно.

— Както кажеш — отвърна пилотът.

До този момент портите се бяха отворили достатъчно, за да ги пропуснат. Болеро повиши скоростта, облегна се и се загледа в разширяващия се отвор през екрана за наблюдение.

Беше на по-малко от петдесет метра от свободата, когато портите тръгнаха да се затварят наново.

— Какво по...? — каза на глас.

Две възможни причини ѝ дойдоха на ум. Едната беше, че Коркоран е променил решението си от злоба. Другата — че управлението е предадено на по-висши власти.

Което и да беше, нямаше да стигне доникъде, ако тръгнеш да преговаря сега. Имаше само един избор — да мине през процепа.

Даде двигателите на максимум и усети как *Бети* се разтресе все едно ще се разпадне. Въпреки това Болеро виждаше, че няма шанс да

успее. Не и от този ъгъл. Вратите се затваряха прекалено бързо, като челюстите на огромен, мрачен левиатан, а тя вече беше прекалено широка, за да мине през тях.

Единственият ѝ шанс беше да завърти кораба — и то бързо. Набра командата и завъртя *Бети* на сто и осемдесет градуса към страничното крило, нагласяйки по този начин кораба с най-малките му размери спрямо смаляващата се пролука. След това стисна зъби и задържа поглед върху все още виждащите се звезди.

„*Не бъди лош с мен*“ — помисли си, когато се хвърли напред.

За момент Болеро беше убедена, че са прецакани. Най-лошата част беше чувството, че е разочаровала Рипли.

Изведнъж се оказаха в открития космос, а милиардите звезди навсякъде около тях им намигваха. Челюстите на левиатана ги бяха пропуснали някак си, захващайки нищото вместо тях.

С дълбока, искрена въздишка на облекчение, Болеро установи курс и остави Византия зад себе си.

ГЛАВА ШЕСТА

Вратата на скривалището на Симони се отвори и очите му бяха атакувани от ярката светлина. Въпреки това успя да види лицето, което се показва след отварянето — с изненадващо момчешки черти и бледосини очи, оградено от сламеноруса коса.

— Здравсти — каза Симони. — Позволи ми да...

Преди да успее да довърши, една ръка се протегна към него и го хвана за предната част на облеклото. След това го изтегли навън от скривалището му и го просна на палубата като прясно хваната риба.

Симони се огледа и видя, че русото хлапе не беше само в товарното помещение. Имаше още хора — общо шест — които се мръщеа към него, заобиколени от изкривените сенки на висящите вериги.

С изключение на един мъж с дълга челюст, неандерталски надвиснало чело и колекция от белези по лицето. Той въобще не се мръщеше. Всъщност, дори изглеждаше развеселен.

Неприятно.

Но лицето, което привлече и задържа вниманието на Симони, беше това на Рипли. Докато я гледаше омагьосан, тя се отдели от групата и се приближи, като накрая коленичи до него.

„Рипли“ — помисли си той. „Леле.“

Беше опияняващо да я види толкова отблизо... толкова истинска. Беше дори по-внушителна, отколкото си беше представял, приковаваща погледите върху себе си.

— Какво правиш тук? — попита тя с твърд глас без интонация.

Той облиза устни.

— Искан да дойда с теб.

Ноздрите ѝ се разшириха.

— Защо?

— Защото ти си Елън Рипли — каза Симони. — Елън Рипли от Морс и другите забранени истории, макар че сега не мога да обясня точно. Освен това с каквото и да си се заела, със сигурност е важно.

Докато тя го оглеждаше, с глава леко наклонена на една страна, той имаше странното усещане, че обмисля дали да не го изяде. „Глупости, това е лудост... нали?“

— Криеш нещо — реши тя. — Имаш десет секунди да ми кажеш какво или напускаш.

За малко да ѝ напомни, че се намират в космоса. Ако напуснеше кораба, щеше да се пръсне като гнойна пъпка. След това осъзна точно какво имаше предвид тя.

Симони преглътна. „Няма да го направи. Блъфира.“

Изчака десетте секунди, гледайки я. Когато преминаха, тя се обърна към горилоподобния човек:

— Отърви се от него.

— С удоволствие — изскърца със зъби той.

Симони вдигна ръка, за да се предпази, но това не му помогна особено. Копелето беше прекалено бързо и здраво. Удари Симони в стената толкова силно, че той усети острия вкус на кръв в устата си, след това го хвана за яката и го задърпа към капака на една шахта за боклуци.

Не беше особено голяма. Но достатъчно, за да побере човешко същество, ако — като Симони например — не беше прекалено едро. Или ако нямаше против да му бъде одран слой кожа.

— Чакай — развика се към Рипли. — Ще ти кажа!

Но тя вече се беше обърнала и беше тръгнала да си ходи. Както и другите. Само русото хлапе стоеше и гледаше как Джонър влачи Симони и като че нямаше намерение да направи нещо по въпроса.

— Чуваш ли ме? — ревна Симони, а гласът му се блъскаше в стените на шахтата. — Казах, че ще ти кажа!

Неандерталецът се изкиска като възплъщение на злото.

— Късно.

Това беше лудост. Симони се опита да отхлаби хватката на своя мъчител, да се измъкне някак си. Не стана. „Не мога да умра така“ — помисли си. „Не и след всичко, през което минах.“

— По дяволите — изпищя той, а гласът му ставаше все по-висок с всяка следваща дума. — Аз съм репортер! Просто исках да си намеря материал за репортаж!

Признанието не се отрази върху действията на горилата, но Рипли спря и се обърна.

— Ще ти хареса навън — каза неандерталецът с весел глас, докато дърпаше Симони със себе си. — Или поне за няколкото секунди, за които ще си жив.

Рипли спря един от хората си — жената в синия комбинезон — и ѝ каза нещо, но Симони не успя да чуе какво. Сумтеше прекалено шумно, опитвайки се да се измъкне от силните пръсти на влачещия го мъжага.

— По-леко с малкия ми пръст — изръмжа едрият, бутайки Симони напред, — или, кълна се, ще си мъртъв още преди да изхвърчиш в чернилката!

Симони отново се концентрира върху Рипли. Тя го гледаше, обсъждайки нещо с другата жена.

— Последна спирка — каза едрият.

Все още държейки Симони за яката, използва другата си ръка, за да действа по контролното табло на шахтата. Завъртайки се така, че краката му да са между него и мъчителя му, Симони удари с пета неандерталеца в устата.

Това като че ли ни най-малко не зашемети копелето. Довършвайки командата, която набираше на контролното табло, той завъртя капака в отворено положение. От другата страна имаше тъмна празна тръба.

Без ни най-малко предупреждение горилата удари Симони в лицето. Това изцеди желанието на репортера да се бори, след което той увисна като торба с кости. Докато се усети, вече беше набутан с главата надолу в тръбата за боклука.

— Неее! — изпищя Симони.

Опита се да закачи краката си на ръба на отвора, но горилата не му позволи. С последователни удари, които можеха да трошат кости, набутваше натрапника все по-навътре в отвора.

— Неее! — изпищя Симони отново, а виковете му биваха заглушени от близостта на тръбата.

Вътре беше трудно за дишане, толкова трудно, а онзи дори не беше затворил вратата още. А щеше да стане още по-трудно, когато вратата откъм главата на Симони се отвореше и космосът го изсмучеше навън.

Беше чувал какво се случва на хора, изхвърлени в космоса. Топлината се изцеждаше от тях в рамките на секунди. Очите им

изтичаха. Дробовете им се пръсваха като презрял плод.

Симони не искаше това да му се случи.

— Моля ви — писна той, а пулсът му биеше в ушите му толкова силно, че го болеше, — ще направя всичко, което поискате! Само не ме изхвърляйте навън!

Но виковете му не бяха чути. Горилата започна да затваря вратата въпреки опитите на Симони да я държи отворена с ритници.

„О, Господи, това наистина е краят...“

След това чу някой да казва с ясен глас:

— Пусни го.

Горилата спря да бута вратата и каза:

— Трябва да си изчистя ушите тия дни. За секунда ми се стори, че каза да го пусна.

— Така казах — беше отговорът, в който Симони разпозна гласа на Рипли.

Здравенякът остави вратата на шахтата да се отвори, което позволи на репортера да погледне към товарното помещение.

— Не говориш сериозно — изръмжа. — Ще оставиш тая потайна отрепка жива?

Рипли не отговори. С което всъщност вече му беше отговорила.

През това време Симони беше изпълзял от тръбата и се намираше на палубата. Гледаше уплашено към горилата, надявайки се онзи да послуша Рипли.

Неандерталецът изпсува, след което се завъртя, хвана Симони и го придърпа близо до лицето си — толкова близо, че Симони усещаше алкохола в дъха на мъжагата.

След което горилата каза:

— Да не те хващам в лошо държание, отрепко. Нито веднъж. Защото нищо няма да ми хареса повече от това да скачам на главата ти, докато се пръсне.

— Разбирам — каза Симони, прекалено изтощен, за да мисли за друго.

Мъчителят му се взира гневно в него още няколко мига. Накрая отблъсна репортера от себе си и тръгна към изхода, мърморейки си:

— С какви глупости трябва да се съобразявам...

Симони го гледаше как излиза. След това се обърна към Рипли с намерение да ѝ благодари за намесата.

Но тя вече не изглеждаше заинтересувана от него. След като каза нещо на жената в синия комбинезон, последва неандерталеца навън от товарното помещение.

Преглъщайки, Симони се вторачи в жената. За негова изненада, тя се усмихна, отиде до него и му подаде ръка.

— Хайде — каза, докато му помагаше да се изправи. — Ще се опитам да ти намеря къде да спиш.

— Внимателно — каза Гоголак, наблюдавайки границите на отвора за вмъкване, маркирани като яркочервени линии на монитора ѝ. — Имахме известни проблеми с доставките последния път.

— Разбрах, мадам — отвърна пилотът в непохватно изглеждащия кафяв кораб за доставки, видим за Гоголак през един екран за наблюдение, — и ще се опитам да изпълня желанието ви.

Междувременно забави приближаването на ръката-робот на кораба си, която приближаваше все повече сребърносинята криокапсула до пастта на товарния отсек на колонията.

— Доста приятелски настроен — отбеляза Филипакос, — нали?

Вече приключваше с проверките на природното състояние от другия край на контролния център, но междувременно не беше спрял да наблюдава заниманието на Гоголак. „Не, че не ми вярва“ — помисли си тя. През всичките години работа при него нито веднъж не беше му давала причина да се оплаче от нея.

От друга страна, приемната единица на кея се беше повредила предния път — макар че тогава Сайго беше на смяна, не тя — и една доставка на хранителни стоки отиде на вятъра. А вече не ги получаваха толкова често, колкото преди, затова щеше да мине известно време, преди да забравят инцидента.

По-лошото беше, че няхаха необходимите части за поправка на повредата. „Никога ги нямаме“ — размишляваше Гоголак. Затова беше поправена с каквото имаше в наличност, което несъмнено беше причината Филипакос да изглежда толкова притеснен.

— Доста по-дружелюбен от последните няколко — отвърна тя. — Но все още му предстои задачата да пъхне кръгъл предмет в квадратна дупка.

„С моя помощ, разбира се.“ Бяха нужни двама, за да се изпълни странното танго, което представляваше приемането на доставките. И

въпреки че не беше канена на танц от единадесетгодишна, в този беше добра.

За разлика от онзи, който беше танцувала с Хамилтън-Крос. Но пък така и не беше очаквала да излезе нещо повече от връзката и с него. Мъжете харесваха жени, които изглеждаха добре, а тя трудно се вписваше в това описание.

— Завърти с десет градуса по часовниковата стрелка — каза тя на пилота.

— Веднага — отвърна той.

Гоголак не можеше да види лицето му от този ъгъл, но си представяше, че е добро момче, прилежно обръснато и с коса като четка. С годините беше станала добра в това да си представя мъже — само по гласа или доклада им.

Като например Сатурия, един от Куполи Алфа. Всичко, което знаеше за него, беше това, което чуваше по време на актуализациите му. Но си го представяше с тъмна кожа, весел и щедър в отношенията си с жените.

„*Малко щедрот отваря много врати*“ — помисли си Гоголак, докато гледаше как пилотът прави десетградусовото донагласяне.

Един момент по-късно капсулата се вмъкна в отвора, който Гоголак беше приготвила за нея. Мисията успешна.

— Съмнява ме да имаш допълнителни контейнери с храна, но все пак? — попита тя с надежда.

— Един — отвърна пилота, отхлабвайки хватката си над капсулата. — Само че е предназначен за Делта. Съжалявам.

— Недей — отвърна Гоголак. — Не е твоя грешка, че не сме виждали месо от повече от година.

— Цяла година е много време — каза той, прибирайки ръката-робот. — Ще ви спомена с добро пред чиновниците. Те слушат такива като мен.

Гоголак усети, че се смее — рядко събитие.

— Да, със сигурност те слушат.

— До скоро, мадам.

С неохота, че момчето си тръгва, Гоголак загледа как изнесе кораба си назад, завъртя го и отпътува. С въздишка върна вниманието си върху товарното отделение. Мониторите ѝ съобщаваха, че капсулата е добре осигурена и очаква човешко внимание.

— Приятно момче — отбеляза Филипакос.

— Така е — съгласи се Гоголак.

Обикновено услугите по доставките привличаха особен тип хора — по-особен дори от тези, които се грижеха за ботаническите колонии. Но този беше различен.

— Надявам се — каза Филипакос — моята Анджи да срещне някой такъв един ден.

„Не и тук“ — помисли си Гоголак. „Никой няма да срещне такива хора тук.“

Не, че имаше значение, всъщност. По-добре се справяше с мъжете, които сама си представяше.

Кал лежеше на горното легло в стаята, която делеше с Рипли и Болеро, опряна на единия си лакът, когато чу някой да идва по коридора.

Колкото и стройна да изглеждаше Рипли, само мускулите ѝ тежаха повече от цялото тяло на Джонър, а звукът от ботушите ѝ, удрящи по палубата, потвърждаваха този факт. Освен когато, разбира се, искаше да се движи тихо — но сега не беше някой от тези моменти.

Кал се завъртя и легна по гръб, с глава върху възглавницата. Гледаше в снимка на манекенка по бански костюм, която беше свалила от нета, принтирала и закачила на тавана. Беше най-добрият пример за женска красота, който някога беше виждала — по-добър дори от снимката на Бети Грабъл, боядисана на корпуса на кораба.

Не, че някога можеше да изглежда по този начин. „Но поне мога да си мечтая, нали? Образно казано.“

Сянката на Рипли я изпревари на влизане в стаята.

— Е — каза тя, взе единствения стол в помещението и го завъртя така, че да може да го обкрачи, — какво успя да събереш?

Кал я погледна.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Очите на Рипли се присвиха.

— Този въпрос наистина ли го задаваш? Или просто се опитваш да ме дразниш?

— Да те дразня — отвърна Кал без колебание.

Рипли наклони леко глава, а ъгълчетата на устните и се извиха почти незабележимо.

— Чувстваме се все едно ни взимат за даденост, а?

— Мъничко, да. Всъщност, не — доста.

— Съжалявам, но на никого от нас не му дават цветя и рози. Не и за тази работа.

Кал знаеше, че Рипли не говори за превозване на товари.

— И все пак. Ако знаеше какво е да се гмурнеш толкова надълбоко...

— Следващия път ще се опитам да проявя повече съчувствие. Е, какво по дяволите измъкна, все пак?

Андроидът въздъхна. Като знаеше какво може да прави Рипли, беше трудно да мисли за нея като за ограничен човек. Но си имаше някои големи пропуски.

— Успях да събера всичко — каза Кал, потискайки желанието да размаха победоносно юмруци във въздуха.

Веждите на Рипли се склочиха.

— Всичко? В смисъл на съвсем всичко?

— В смисъл че вече не се налага да се промъкваме в информационни центрове. Което, като се замисля, е доста добре, като се отчете фактът, че Византия ще разпространи свързаната с нас случка.

— Сигурна ли си?

— Съвсем — каза Кал. — Все още обработвам данните — а има доста, с които да се занимавам. Но би трябвало да получа координатите до час.

— И след това започваме работа — каза Рипли. Вгледа се някъде извън стаята. — Трудно е за вярване, толкова време мина.

Беше малко трудно, наистина.

Но Кал беше готова. И още как.

Симони не беше най-популярният човек на *Бети*, но успя да намери един член на екипажа, който не го намираще за отблъскващ.

— По един определен начин — каза Симони, продължавайки монолога, който беше започнал няколко минути по-рано, — не ми пречи, че не говориш много. По-добре е отколкото промърморените коментари на Джонър. В случай че не си забелязал, не съм му в списъка с любимците.

Краке не отговори. Просто продължи да разглобява шоковата пушка — една от дузината, които предварително беше оставил на металната маса пред себе си.

Трак-щрак.

Симони се зачуди дали осветлението в оръжейницата на кораба винаги е толкова слабо. Ако трябваше той да разглобява пистолетите и после да ги сглобява пак, щеше да усили светлината поне малко.

Но това явно не пречеше на Краке. Той просто продължи със зададената му работа без ни най-малко да се оплаква.

Трак-щрак.

Репортерът в Симони беше заинтригуван от мъжа. Не можеше да говори или просто не искаше? Ако беше първото, как е станал ням? А как беше станал такъв експерт по сглобяването на шокови пушки?

Военен? Не изглеждаше като да е такъв, с дългата си коса и оформената брадичка. От друга страна, имаше го и варианта да не е изглеждал винаги така.

„*Теми за размисъл*“, помисли си Симони.

Но не Краке беше основното, което се въртеше в главата му.

— Я кажи — подхвана пак Симони, — какво става тук? На мен ми се струва, че има доста висока активност на кораба. Както и доста шушукане.

Краке продължи да си прави все същото, но хвърли поглед към репортера, което поне беше знак, че го е чул.

— Всички изглеждате въодушевени от нещо. Не точно щастливи, но въодушевени. Все едно ще се случи нещо голямо.

Русият обърна метална цев към Симони и духна в отвора. След това я вкара в съответстващото ѝ тяло.

Трак-щрак.

— Според мен — каза Симони — е нещо свързано с това, което се случи на Византия. Но аз съм в неизгодна позиция по въпроса, защото така и не разбрах какво стана там.

Трак-щрак.

— Ако това беше обикновен кораб-превозвач, а ти и приятелите ти е трябвало да напуснете Византия бързо, бих казал, че сте откраднали нещо. Но не мога да си представя, че легендарната Елън Рипли ще търчи по граничните станции, само за да краде разни неща.

Трак-щрак.

— Значи е нещо повече. Но какво? Какво може да има в една станция, което да представлява интерес за Рипли? Според мен такава нещо е информацията.

Трак-щрак.

За първи път откак Симони беше влязъл в стаята, Краке не беше успял да напасне идеално някоя част. Личеше по изражението му.

— Това е, нали? — каза Симони. — Били сте там в търсене на информация. А какъв вид информация Рипли би сметнала за ценна? Има само един такъв, струва ми се.

Краке повтори опита си да сглоби компонентите, но този път беше по-внимателен и те си паснаха идеално.

Трак-щрак.

— Защото — продължи журналистът — в крайна сметка има само едно нещо, което интересува Рипли — а това е извънземният вид, с когото се е борила цял живот.

Краке нито потвърди, нито отрече. Просто пъкна поредната част на мястото ѝ.

Трак-щрак.

— Обаче като се замисля — каза Симони, — едва ли има информация за извънземните в граничните станции. Или поне не и пряка. Значи каква непряка информация би могло да има там?

Това беше въпросът. Но колкото и да се опитваше, Симони не можа да измисли отговор.

А и Краке не му помагаше особено. Продължаваше да си играе с шоковите пушки, все едно бяха единственото нещо в живота му, единственото, което му доставяше удоволствие.

— Е — каза Симони, — приятно ми беше да си поговорим.

Бенедикт засенчи очите си от блясъка на пряката слънчева светлина, оглеждайки отново двадесетметровото махагоново дърво. Сто двадесет и шест, броеше той. Сто двадесет и седем. Сто двадесет и осем.

Момент — ето още един храст от разперени като човешки пръсти зелени листа, протягащ се от светлосивото стъбло на махагоновото дърво. Сто двадесет и девет.

Бенедикт записа числото на ръчния си компютър и се придвижи към следващото махагоново дърво. „Нищо по-интересно от това да броиш разклоненията на папрати за добър старт на деня“ — помисли си той уморено.

За негово нещастие приятелят му Филип обичаше да поддържа изключително щателни списъци за растителния живот във всеки

купол. Все едно наистина имаше значение колко точно от малките досадници са се насадили там горе.

А папратите дори не бяха паразити. Те просто се закрепваха за кората на любимите си дървета и извличаха необходимите си хранителни вещества от въздуха. Най-добрите натрапници, на които човек можеше да се надява.

Затова няколко повече или по-малко не би трябвало да имат значение. Филип обаче не виждаше нещата така. Всеки месец Бенедикт и още няколко ботаници трябваше да бродят из куполите и да броят този или онзи вид зеленина.

Това беше достатъчно да подлуди човек.

За щастие, имаше една добра черта на тази работа. Този беше късметливият купол, в който Бенедикт намери онзи особено пищен храст синджаба. И когато приключеше с инвентаризацията, щеше за пореден път да потърси халюциногенното благо на растението.

Погледна към следващото дърво и отбеляза на компютъра си точното му разположение в решетката на Купол Пет. След това започна да брой папратите по него, започвайки от най-горните клони към най-долните.

Беше стигнал до три, когато чу пъхтене. Спирайки за момент изпълняването на задължението си, той се огледа и видя нещо да се крие под китка буйни папратови клонки.

Един голям, черен лабрадор.

Звярът пъхтеше, докато махаше с опашка на Бенедикт, а дългият му розов език стигаше на половината разстояние от земята. Явно беше тичал наоколо.

Казваше се Рекс. Не особено оригинално име, помисли си Бенедикт. Всъщност, вероятно ще е трудно да се измисли по-неоригинално име.

Но Колин Хамилтън-Крос, собственикът на Рекс, не беше особено оригинален индивид, така или иначе. Всичко, с което го свързваше Бенедикт, беше странната крушовидна форма на тялото му и дебелиите му черни мустаци.

Хамилтън-Крос нито веднъж не беше казал нещо саркастично или смешно, никога не беше правил нещо, които изискваха изключителна проникателност или кураж, или дори жестокост, като

стана дума. Просто съществуваше тук, ден след ден, подобно на палубите и стените.

Докато един ден не беше намерен проснат в една портокалова горичка, жертва на силен, съвсем непредвидим сърдечен удар.

Оттогава всеки отделяше по малко, като ставаше дума да се грижат за Рекс. Но тъй като всъщност не принадлежеше на никого, общо взето беше оставен да се грижи сам за себе си.

Беше идея на Филип да се програмират вратите така, че Рекс да може да се мотае свободно от купол на купол. А кучето беше отвърнало на това решение с изключително нетипично за куче държание — не вредеше на заобикалящия го растителен свят.

И така идеята беше приемлива за всички.

— Здравсти, момче — каза Бенедикт, не защото беше особено щастлив да се натъкне на Рекс, а по-скоро, защото кучето го гледаше с изключителен интерес. — Вървят ли номерата?

Рекс се приближи до Бенедикт, седна и даде лапа. Жестът беше завещание от Хамилтън-Крос — може би единственото му.

Подсмихвайки се, Бенедикт прие предложената лапа.

— Не го имах предвид буквално, да знаеш.

Изведнъж кучето изскимтя, стряскайки ботаника. И още веднъж. Повече от недоволен, Бенедикт се опита да го ритне, но Рекс избегна крака му.

— Глупаво псе — каза Бенедикт без да го е грижа колко жестоко звучи. — Ще ми докараш сърдечен удар.

След това Бенедикт забеляза накъде се е вторачило кучето и разбра, че Рекс въобще не гледа в него, а някъде назад — в нещо, което ботаникът не можеше да види.

Обикновено не беше лесно Бенедикт да се стресне. В случая обаче имаше нещо в интензивността на погледа на кучето, което накара космите по врата му да настръхнат.

Обърна се и видя... абсолютно нищо. Само няколко тежки, покрити с листа клони, които се люлееха мързеливо от периодичния изкуствен бриз. Идиот, помисли си, ядосан на себе си. Не се беше оставял да го стреснат така откак беше дете.

На Земята, в комплекса, в който беше израснал, съществуваше опасност да бъдеш наранен — състояща се от хора, които свързваха двата края, нападайки слабите и невинните.

Това място обаче беше максимално отдалечено от Земята, както буквално, така и образно. Нямаше нищо, което да нарани Бенедикт тук, нищо, което да се промъкне иззад гърба му.

„Заради проклетото куче се стреснах“ — помисли си той, обвинявайки страха в очите на четириногото. „Трябва да се успокои малко.“

Изведнъж му дойде една идея. „Дяволита при това“ — призна си той сам.

— Скъпи мой приятелю Рекс — започна той, — нека те представя на другия ми много добър приятел. Казва се синджаба. Мисля, че двамата ще си паснете страхотно.

Разбира се, съществуваше шанс Рекс да не хареса вкуса на листата. Но, дявол го взел, изглежда харесваше всичко, с което го хранеха хората, тогава защо не и това?

„Има само един начин да разберем“ — помисли си Бенедикт. Откъсна едно листо от синджабата и викна:

— Ела тук, момчето ми.

Рекс послушно се подчини. А когато ботаникът му подаде листото, също толкова послушно го изяде.

Бенедикт се усмихна.

— Така — каза той, — сега всички сме приятели. Не е ли приятно?

Точно в този момент комуникационната му единица се развибрира в джоба му. Със сигурност беше Филип, опитващ се да получи актуализация на списъка с папратите.

— Зает съм — каза Бенедикт, оставяйки ком-точката да вибрира, докато не престана.

След това седна, облегна се на извития ствол на едно палмово дърво и нетърпеливо зачака забавлението да започне.

Кал измъкна една карта от ръката си и я остави на масата с лицето надолу.

— Взимам една — каза.

Джонър погледна нагоре към нея изпод надвисналите си вежди, в сянката на които очите му изглеждаха като гладки черни камъчета.

— Една? — повтори той с отвращение.

Тя отвърна на критичния му поглед без грам изражение на лицето си.

— Внезапно получи проблеми с чуването или какво?

Устните на Джонър се свиха. След това остави няколко от своите карти на масата и каза:

— Две. И по-добре да са правилните две, по дяволите.

Отляво на Джонър, Врайс се намръщи на картите си, докато обмисляше какво да прави. След малко се смръщи съвсем.

— Остаряхме, бе — каза Джонър. — Краката ти са парализирани, а не мозъкът.

— Млъкни — отвърна Врайс, все още съсредоточен върху картите. — Това се нарича мислене. Пробвай го някой път.

Джонър издаде звук на презрение и се облегна на стола си.

— Да бе, ти и мислене. Добър майтап.

Рипли, която се беше подпряла на една стена, вторачена навън през екрана за наблюдение на столовата, изглеждаше все едно въобще не забелязва размяната на реплики на масата. Но Кал знаеше, че всъщност Рипли идеално възприема всичко с изострените си сетива, от мелодичното подрънкване на веригите в товарния отсек до ударите на сърцата на всеки от тях.

Междувременно Врайс все още преценяваше противниците си. Обстойно.

Чертите на лицето на Рама, обикновено спокойни, сега изглеждаха напрегнати.

— Ето затова — каза той, — трябва да определим ограничение на времето за мислене.

— Защо? — попита Кал със сериозен глас. — Бързаш ли за някъде?

— Не е в това въпросът — отвърна Рама. — Бихме могли да изиграем три ръце за времето, което отнема на Врайс да пусне карта.

— Ходи да играеш някъде другаде, тогава — каза Врайс, а изражението му ставаше все по-кисело и по-кисело, докато изучаваше ръката си. — На кого си притрябвал? Аз и Кал ще се грижим за двигателите, а Краке ще се разхожда все едно има пръчка в задника. Въобще няма да усетим, че те няма.

Джонър се разсмя на глас. Не беше особено приятен звук.

— Ето това наистина е смешно.

— Не — каза Рама, — всъщност е жестоко и обидно. Разликата вероятно е недоловимо фина за някой като теб, но принципно е

значима.

— Я си го начукай — отвърна Джонър. — Достатъчно фино ли се изразих?

Рама се обърна към Кал.

— Бих ли могъл да се обърна поне към теб, Кал, за известно съчувствие и рационално мислене?

— Съмнява ме — отвърна андроида.

Инженерът кимна.

— Така трябва. Щях да съм разочарован, ако беше казала друго.

— Взимам три! — обяви с триумф в гласа Врайс и хвърли точно толкова карти на масата.

— Боговете са милостиви — каза Рама, който също пусна няколко карти. — Аз също взимам три. И ще го направя, докато съм все още достатъчно млад, че да мога после да раздам.

Докато правеше последното, Симони влезе в помещението. Видя с какво се занимават другите, но не каза нищо. Просто кръстоса ръце пред гърдите си и загледа.

— Една за Кал — каза Рама. — Две за Джонър. Три за Врайс и три за мен. Заповядайте и изповядайте, другари.

Кал гледаше лицата на другите, докато разглеждаха картите си. Разбира се, бяха достатъчно опитни, че да не се издават.

След това погледна своите карти. Беше ѝ се паднала двойка към осмиците и деветките. „Никаква полза“ — помисли си.

Посегна към купчинката си от старомодни керамични чипове, които беше купила преди години от един шопинг-канал, и хвърли още няколко към купчинката в центъра на масата.

— Три.

Джонър се ухили и заровичка в своята купчинка.

— Знаеш ли какво, момиченце. Приемам твоите три и вдигам на пет. — След което плъзна чиповете един по един.

— Блъфираш — каза Рама.

Усмивката на огромния мъж поувахна малко.

— Аз никога не блъфирам.

Врайс се разсмя.

— Ти винаги блъфираш.

Веждите на Джонър надвиснаха още повече.

— Залагай, малко лайно такова.

Врайс плъзна чиповете си един по един, подигравателно подражавайки на Джонър.

— Да видим, задник такъв.

Изведнъж Джонър се завъртя, при което столът му падна с трясък на палубата и хвана Симони за ризата, след което го вдигна така, че краката му не докосваха земята, и го фрасна срещу една стена.

— Какво, по дяволите... — изквича Симони.

— В картите ми ли гледаше, а — избоботи Джонър, — това ли правеше? Гледаше ли в скапаните ми карти?

— Ей — каза Кал, — пусни го!

— Той ми гледаше в картите! — изрева Джонър, все едно това беше достатъчно, за да обясни държанието му.

— Стига де — каза Врайс, — остави го на мира!

— Това е просто една игра — допълни Рама.

— Тая малка отрепка ми гледаше в картите! — повтори Джонър, треперейки от гняв, и избута Симони още по-нагоре по гредата.

Симони започна да пръска слюнки, а лицето му стана червено като ряпа. Изглежда Джонър му пречеше да диша.

Кал стана с идеята да се намеси, както и Рама. Но още преди да успеят да заобиколят масата, Рипли обърна поглед към тях.

— Пусни го — каза тя на Джонър.

Джонър обърна ядосаните си зачервени очи към нея.

— Защо? Защо е толкова важно за теб този дребен сополанко да се мотае наоколо?

— Това си е моя работа — отвърна Рипли.

— И наша е — настоя Джонър. — Заедно сме в кюпа, помниш ли?

— Можеш да си тръгнеш, ако искаш — каза му тя.

Той изглеждаше възмутен.

— Шегуваш ли се? Предпочиташ да задържиш тоя подлец, отколкото мен?

Рипли погледна към Джонър с черти, лишени от емоция. Не потвърди, разбира се, защото иначе това щеше да е последният път, в който виждаха мъжагата. Но също така не се даваше, като станеше дума за натрапника.

Джонър сигурно разбираше поне част от това — не беше в природата на Рипли да отстъпва. Но имаше и друга причина за грубото

й държание, причина, за която Джонър не подозираше.

— Добре — каза той, а мускулите на челюстите му станаха видими от напрежението, — нека е твоето. Само се надявам да не ни свие някой номер.

След това излезе с твърди крачки през отворената врата.

Врайс огледа масата с отвратено изражение.

— Покер с трима?

— Край на играта — отбеляза очевидното Кал.

— Идеално — каза Рама. Постави картите си на масата, една по една — първо петица купа, после шестица, после седмица, после осмица, накрая деветка. — Просто идеално.

— Съжалявам — изскрибуца Симони.

Рама пусна тъничка усмивка.

— Не се притеснявай. Не си виновен, че си досаден като трън в задника.

Кал би смъмрила Рама за тази забележка, само че едно нещо я спря: той беше прав. Симони наистина беше адски досаден.

Единствено фактът, че тя самата бе нещо като парий, я възпираше от това да изпитва презрение към него.

ГЛАВА СЕДМА

Симони се облегна на гредата до койката си, извади личния си компютър от джоба си и включи рекордера му. След това, възползвайки се от факта, че нито Рама, нито Краке бяха наоколо, започна да говори.

— Ден трети на борда на добрия кораб *Бети* — каза той, а гласът му звучеше тенекиено заради тясното помещение. — Много шепнене и поглеждане крадешком. Всички заедно крият някаква проклета голяма тайна, но никой не иска да ми я каже.

„*Частично, защото ме мразят от дъното на душата си*“ — помисли си Симони. Но не го каза.

Беше започнал да прави ежедневни отчети в дневника си още преди години, доста преди да започне да търси Рипли. Не беше нищо дълго или сложно, просто така отбелязваше къде е бил за бъдещи цели.

Отначало го беше чувствал като задължение — нещо, което правеше, защото изглеждаше като добра идея. Постепенно, толкова плавно, че въобще не беше усетил кога стана, задължението се превърна в разтуха за него — елемент на позната устойчивост в иначе неустойчивото му съществуване.

А по-късно дори се превърна в нещо повече — ако не направеше поредното записване, се чувстваше празен и дезориентиран, все едно нещо липсваше в живота му.

— Разбира се — каза Симони, — единствено въпрос на време е да разбере какво се случва. Тези хора може и да си мислят, че могат да ме държат на тъмно за неопределен период от време, но това е, защото не ме познават.

Все още избираше следващите си думи, когато чу как вратата се отвори със стържене. Скривайки компютъра си и поглеждайки от ръба на кревата си, видя, че си има гост.

Беше Рипли.

Опита се да разчете изражението на лицето ѝ, но не успя. Тя винаги изглеждаше все едно се чуди дали да се усмихне или да му откъсне главата и в момента не правеше изключение.

— Какво мога да направя за теб? — попита той.

Първия път, когато Рипли го видя, долу в товарното, беше наклонила глава, за да го разгледа, така, както би направило куче. Отново го направи, а очите ѝ дълбаеха в неговите.

— Защо го правиш? — попита го изведнъж.

Симони я погледна.

— Искаш да кажеш... защо пиша?

Рипли кимна.

Той сви рамене.

— Ами с това се занимавам. С това съм се занимавал винаги, още откак бях дете.

— Но защо? — попита тя.

Симони всъщност никога не се беше замислял.

— Защо питаш? — контрира я той.

Рипли се намръщи, а в очите ай блесна искра на гняв. След това се обърна, за да си тръгне.

Внезапно той осъзна глупостта, която беше извършил. Рипли беше единственото му преимущество на кораба, единственото нещо, което стоеше между него и Джонър — а той я беше ядосал.

— Чакай! — каза, скачайки от леглото и тръгвайки след нея. — Извинявай! Моля те!

Тя спря и се втренчи гневно в него. Чакаше, но не изглеждаше като да го прави за дълго.

„Та защо пишеш?“ — запита се Симони наум.

— Предполагам — каза на глас, — че го правя, защото ми харесва хората да ме слушат. Рядко някой го правеше, когато бях хлапе, освен когато знаех нещо, което другите не. Затова откривах разни неща и се забавлявах като говорех за тях. Все още е така.

Изненада се, че успя да го разбере толкова бързо. Изглежда отговорите бяха лежали точно под повърхността, чакащи той да ги измъкне наяве.

— За забавление? — повтори Рипли.

— Малко или много — отвърна той. — Е, плащат ми освен това. Понякога доста добре, в зависимост от това с какъв материал съм се прибрал.

Ноздрите ѝ се разшириха.

— А този път щеше да се върнеш с мен.

„Всъщност, да“ — помисли си Симони. Но съобрази, че няма да е добра идея да го каже. От друга страна, мълчанието също не беше добра идея.

— Точно така — призна си накрая.

Тя се вторачи в него за дълго време, което го караше да се чуди какво мисли да му прави. Накрая обаче тя не каза нищо. Просто се обърна и си тръгна, оставяйки Симони да се чувства точно по същия начин, по който когато го намери.

Незадоволен.

Илайджа Пандор манипулираше по контролния панел на свободно стоящата конзола в центъра на отсека за доставки на колонията и размишляваше върху факта, че не е от хората, на които пречат чуждите недостатъци — дори когато ставаше въпрос за някой толкова самонадеян и безотговорен като Тристан Бенедикт.

Затова, когато Пандор получи нареждане да провери криокапсулата от Гама, той се съгласи, без да задава въпроси. Макар че знаеше, че първо е наредено на Бенедикт да го направи.

Не беше първият път, в който Бенедикт успяваше да изклинчи от работа, и нямаше да е последният — не и докато Филип продължаваше да се отнася към старото си приятелче по-добре, отколкото към другите си колеги. Пандор не го разбираше. Бенедикт не беше по-мил с Филип, отколкото с някой друг, но Филип продължаваше да го глези.

Този път поне имаше положителна страна на дяволиите на Бенедикт. Вместо да подменя филтрите на вентилационните шахти, което трябваше да прави днес, както на всеки шест седмици, щеше да е първият, който ще види какви благинки са им пратили от Гама.

С тази съблазнителна мисъл наум, той гледаше как вратите на преддверието под него се отварят, позволявайки на металната платформа да се издигне, докато не стигна палубата. Сребрилата криокапсула, която беше добре захваната в прегръдката на платформата, проблясваше в светлината на лампите.

Все още действайки чрез конзолата си, Пандор разгъна чифт механични щипци от тавана и ги използва за да облекчи платформата от бремето ѝ. След това накара щипците да се завъртят на подобната си на тазобедрена става сглобка и постави тръбата на една маса с колелца от неръждаема стомана.

Още преди платформата да успее да се прибере в преддверието и щипците да се сгънат на тавана, Пандор вече разглеждаше изписаното с червени букви на четеца, който служеше за докладване на статуса на тръбата.

Теменужки, помисли си, слагайки отметка на първа точка в списъка си. Гоголак щеше да е щастлива. Тя обичаше теменужки — казваше, че ѝ напомняли за някакъв мъж, с който излизала някога.

Не, че Пандор вярваше, че Гоголак изобщо е излизала с някого в целия си живот, било то в присъствието на теменужки или не. Но нямаше да е той човекът, който да подлага на съмнение историята на жената. Имаше достатъчно дразги в колонията и при сегашното положение, достатъчно караници за разни неща, които рядко бяха значими. Последното нещо, което искаше, беше да добави още една причина за спор.

Деактивира криогенната система, която съхраняваше растенията по време на пренасянето им с натискането на едно тъмносино бутонче до четеца. След това натисна второ бутонче, този път яркозелено, за да отвори капсулата.

С отварянето на капака от вътрешността ѝ излезе със звук като въздишка влажен, благовонен въздух. Да, помисли си ботаникът, определено има теменужки. Едва, когато капакът се отвори изцяло, той видя, че вътре има още нещо освен растенията.

Беше в десния край на тръбата. Овоид, толкова голям, че едва се побираше в пространството, което му осигуряваше капсулата. Беше синкавочерен на цвят, с кожеста текстура и изпъкнали оребрени ивици, които започваха от горния край и стигаха до долния. Ботаникът го сметна за някакъв вид пъпеш на пръв поглед.

След това премисли.

Защото докато го гледаше, нещо се случи с горния му край. Кожестата повърхност започна да се разцепва под формата на хикс, все едно някакъв невидим нож я режеше. След това образувалите се капачета — всичките четири — се разтвориха едновременно, разкривайки нещо, намиращо се във вътрешността.

Беше бяло и изглеждаше лепкаво. И буцесто. Пандор се наведе над него, за да го разгледа по-добре.

— Какво си имаме тук? — попита на глас.

Изведнъж нещо изскочи от овоида към него и сграбчи лицето му. Залитайки назад, той усети как падна и удари главата си в нещо твърдо.

„Махни го!“ — помисли си и се опита да го отскубне с ръце от себе си.

Но нещото не се махаше. Колкото повече дърпаше ботаникът, толкова повече се бореше то да удържи хватката си.

Порив на паника се надигна в гърлото му, Пандор поддаде на натиска ѝ и закрепя. Трябваше да спре почти веднага обаче — защото нещо се опитваше да влезе насила в устата му.

„Не!“ — помисли си отчаян, знаейки, че ще се задуши до смърт, ако го оставеше да влезе.

Въпреки начина, по който нещото се беше захванало за лицето му, той успяваше да диша през носа си. „Това ще свърши работа“ — самоубеждаваше се той. „Ако мога да дишам, ще успея да издържа, докато не ме намери някой.“

Пандор започна да се успокоява с тази надежда, когато усети ужасяващо притискане около гърлото си. Чувството беше все едно някой се опитваше да го удуши. Някой силен.

Трескаво премести ръцете си там, където усещаше душенето и усети твърдо, мускулесто пипало. Дращейки го, той се опита да го разхлаби, за да може да диша отново.

То не поддаваше дори на сантиметър, продължавайки да души Пандор, да му отнема животоспасяващия дъх. Накрая той не успя да държи устните си стиснати повече, отвори ги леко и се опита да всмуче малко кислород в измъченото си гърло.

Само мъничко...

Но това беше достатъчно за това, което ровичкаше към устата му, да се вмъкне между устните му. Той се опита да ги затвори отново, но вече беше късно. Нещото беше успяло да се набута вътре и пълнеше устата му с твърдия си настоятелен израстък.

Пандор започна да се дави, а тялото му конвулсивно се опитваше да отблъсне нашественика, но без особен резултат. А момент по-късно, давейки се в ужас и замаян от липсата на въздух, усети как израстъка се спуска подобно на змия надолу в гърлото му.

„О, Боже Господи!“ — помисли си той, — „извади го от мен моля те, извади го от...“

Симони седеше на леглото си и говореше със спящия Краке — който не беше по-разговорлив от будния Краке — когато Кал показа глава в стаята.

— Ей, Симони — каза. — Ела с мен.

На него не му се ставаше особено от кревата, но имаше чувството, че Кал иска да му каже нещо — а, ако това беше случаят, той беше повече от готов да слуша.

— Къде отиваме? — попита той, скачайки на палубата.

— Товарното — отвърна Кал. — Имам малко работа там, разни неща, които се нуждаят от заваряване. На кораб като този винаги има неща, които се нуждаят от заваряване.

Той определено й вярваше, като ставаше дума за това.

Кал не каза нищо, докато ходеха по посока на кърмата по главния коридор на кораба. Симони също мълчеше или поне докато не стигнаха товарния отсек.

— Ако трябва да разкрия голата истина — каза той без предисловие, — не разбирам ни най-малко от тези неща. Затова ако мислиш, че мога да ти бъда полезен...

— Не мисля — каза Кал, прекратявайки това му опасение.

— Тогава съм тука поради... някаква друга причина? — попита Симони с надежда в гласа.

Кал не отговори. Вместо това отиде до едно контролно табло, вградено в стената, и прокара пръсти върху сензорния екран, в резултат на което беше плъзването на една празна метална маса през стаята по специални жлеbove.

„Търпение“ — каза си Симони.

— Онзи ден — започна Кал най-накрая, — Рипли те попита защо пишеш. Ти поиска да разбереш защо пита.

Симони усети как репортерското любопитство го бодна в корема.

— Точно така — отвърна той, но не прекалено бързо.

Дръпвайки един лост, тя започна да снижава една верига, която държеше част от някаква тежка машина — нещо, което Симони не би могъл да разпознае и след хиляда години — докато частта не се установи стабилно на масата. След това Кал отиде до масата и отвърза веригата.

— Вероятно ти се е сторило странно — каза, — че въобще й пука за теб.

— Ами — отвърна Симони, — честно казано, така е. Тя изглежда прекалено съсредоточена върху важните за нея неща, а аз съм сигурен, че не попадам в тази категория.

— Честно казано — каза Кал, — не попадаш.

Тя прекоси стаята и стигна до едно отделение, подобно на онова, в което репортерът се беше скрил, когато се беше качил на борда, и взе оттам маска и лазерна горелка. Надявайки първото и запалвайки второто, тя се приближи към проблемната машинна част.

Вдигайки ръка, за да предпази очите си от блясъка на горелката, Симони попита:

— Винаги ли увърташ така?

— Понякога — отговори тя без ни най-малък намек за ирония в гласа си. — Както и да е, истина е, че не и пука особено. Но от време на време, нещо прихваща вниманието ѝ.

„*Стигни до важното, де*“ — замоли той, но го направи тихичко, защото знаеше, че някои риби трябваше да се издърпват бавно.

Кал се смръщи като започна да работи, а искри захвърчаха там, където горелката и докосваше метала на машината.

— Знаеш ли, невинаги е била такава. Била е човек някога. Изцяло човек.

— Знам — отвърна Симони. — Чел съм същите книги, които и ти. Знам как е живяла и как е умряла.

— Когато Рипли се е записала към екипажа на Ностромо, е била щастлива, че ще служи като административен офицер на такъв голям, икономически значим кораб. Било е голяма стъпка за нея. Но е била в конфликт със себе си, защото е трябвало да остави нещо също толкова важно на Земята. Дъщеря. Името ѝ е Аманда.

Симони изтръпна. Нямаше никаква идея за това.

— Аманда е била на десет години, когато Рипли е заминала. Рипли обещала, че ще се върне за единадесетия рожден ден на момиченцето. За нещастие, нещата не сработили така, както планирала. Спасителната ѝ капсула...

— Нарцис — избълбука той, без да може да се спре.

— ... минала през централните системи, без да бъде засечена, и била прибрана от спасителен екип в далечния космос. За времето, за което Рипли била върната на Земята, били изминали петдесет и седем години от напускането ѝ на Ностромо и дъщеря и вече била починала.

Симони поклати глава. „Това е чисто злато. Не, това е направо платинено. Дъщеря, за бога.“

— Както можеш да се досетиш — продължи Кал, — сърцето на Рипли било разбито, когато разбрала. Дъщеря ѝ прекарала целия си живот без да знае какво се е случило с майка ѝ — може би мразейки я, задето никога не се е завърнала. А Рипли никога не получила шанс да опознае порасналата си дъщеря. Изпуснала е приятните моменти, неприятните случки, всичко.

— За известно време — каза Кал, — Рипли се занимавала единствено с ровене из досиета, опитвайки се да научи колкото може повече за Аманда — как е живяла, кого е обичала, как е прекарала живота си. Това, което намерила, само подразнило любопитството ѝ. Дъщеря ѝ се омъжила рано, но се развела преди да има деца. Пребивавала е на множество места, всичките на Земята. И е починала от болест, за която бил открит лек седем години след смъртта ѝ.

Симони все още не разбираше защо Рипли го е попитала онези въпроси. Но успяваше да държи проклетата си уста си затворена, използвайки всичкото търпение, което успяваше да събере.

— Имало още едно нещо — продължи Кал. — Аманда работила години наред като журналист.

„Джакпот“ — помисли си той.

Дъщерята на Рипли, която тя не беше виждала откак беше заминала като административен офицер на Ностромо, е била репортер, точно като Симони. Изведнъж всичко придоби смисъл.

Кал спря работа за момент и го погледна.

— Сега разбираш защо изпитва любопитство към това, което правиш.

Симони кимна.

— Да, сега разбирам. Благодаря.

Кал сви рамене.

— Няма нужда да го споменаваш.

Но той щеше. Работата му се състоеше в това да споменава всичко.

Когато Айдън Шепърд беше на десет години, котаракът му Дафи се изгуби в миньорски тунел. Макар че беше в противоречие с правилата да се допускат деца в тунелите, баща му — шефът на

охраната на колонията — се беше съгласил младият Айдън да се присъедини в търсенето.

Не беше за първи път някой домашен любимец да се загуби в мините. Почти винаги ги намираха живи и здрави, понякога поизтощени от премеждието. Дори животните се изнервяха, ако останеха в тъмното достатъчно дълго.

Шепърд не беше сигурен кога разбра, че котаракът му няма да се прибере вкъщи, или пък какво му го подсказа. Може би дългата, ехтяща тишина на тунела или повишаващият се песимизъм по лицата на колегите на баща му, или пък начинът, по който студът започна да се просмуква в костите му.

Още преди да намерят кръвта, той вече беше сигурен. Нещо лошо се беше случило. Нещо ужасно.

Няколко минути по-късно разбра колко точно ужасно.

Дафи беше раздрал коремчето си на един ръждив болт, стърчащ от пода на тунела. Малко по малко, вътрешностите му се бяха развили и изсипали, но той не се беше оставил на осакатяващата реалност на положението си. Беше продължил да напредва, влачейки вътрешностите си след себе си приблизително още петдесет метра, докато накрая сърцето му не беше спряло от кръвозагуба.

Шепърд обичаше котарака си. Очите му се напълниха със сълзи, а гърлото му се сви болезнено, но не можа да се принуди да докосне Дафи. Беше прекалено неподвижен, очите му прекалено стъклени, а оцапаното червено нещо, което беше излязло от него, дойде в повече на детското съзнание на Шепърд.

Оттогава, когато някой се загубеше — дали животно или човек — част от Шепърд се страхуваше за най-лошото. Без значение, че всички последвали търсения в колонията бяха завършвали щастливо. Малкото момче в него все още помнеше котарака си, лежащ в локвичка от собствената си тъмна кръв.

Защо тогава Шепърд беше наследил баща си в работата? Защо се беше поставил в позиция, в която ще трябва да търси изгубени души из мрачни места? Може би, за да докаже на себе си, че може. Или да се увери, че това, което се беше случило с Дафи, беше отклонение от нормалното и не беше вероятно да се повтори.

Особено на Куполите, където имаше толкова малко неща, които могат да наранят някого, и още по-малко, които да предизвикат

насилие. През дванадесетте години, през които Шепърд беше служил там като офицер по безопасността, най-лошото, което беше виждал, беше счупване на крак без разместване на костта — резултат от пиянско катерене на дърво късно през нощта.

И докато направляваше всепроходимата си бричка през една горичка от ниски палми, нямаше никаква причина да мисли, че този път ще е изключение — въпреки че Пандор не беше попълнил доклада си за съдържанието на криокапсулата, нито беше отговорил на опитите на Филипакос да се свърже с него. Най-вероятно ком-точката му просто се беше повредила и той не подозираше, че някой му е звънял.

Ами да, сигурно е това. Всъщност, Пандор се беше оплакал, че устройството му не работи съвсем добре, нали? А Ерика не го ли беше поправила?

Разбира се, това беше преди почти година. Ерика беше една от малкото, които бяха напуснали колонията по собствено желание, в нейния случай свързано с възможност за работа в някаква лаборатория на Земята.

Други пък бяха идвали на Куполите с намерението да останат за година-две, но накрая някак си оставаха. И оставаха. И оставаха.

„Като мен“ — помисли си Шепърд.

Работа по сигурността не се намираще лесно, особено за новобранци. Филипакос беше отворил работно място и Шепърд се беше възползвал от предложението с идеята да остане само за осемнадесет месеца, а после да потърси нещо по-предизвикателно.

Само дето Филипакос и останалите му бяха харесали и когато стана време да си тръгва, той не можа. Беше станал част от Куполите, като останалите.

Отпред входът към отсека за доставки се зададе измежду дърветата. Подобно на коридорите, които свързваха един купол с друг, и този беше шестоъгълен; за разлика от тях обаче, беше два пъти по-висок от Шепърд, за да могат ботаниците да вкарват и изкарват от него разни големи предмети.

Имаше още една разлика между този коридор и другите: вратите не се отваряха чрез сензор за движение. Трябваше да се отключват. Иначе Рекс би могъл да си влиза там сам, а идеята куче да се разхожда свободно в отсека за доставки не беше добра според него, както и според всеки друг.

Шепърд спря бричката си на съвсем малко разстояние от вратите и изключи двигателя. След това отиде до клавиатурата, вградена в рамката на вратата, набра необходимия петцифрен код и загледа как вратите се отварят с плъзгане.

Отначало не видя никого в помещението — само отворената криокапсула в металната платформа. Едва, когато влезе вътре, видя Пандор.

Лежеше проснат на палубата, с извита под странен ъгъл глава. Беше трудно да определи, защото лицето му беше покрито с една от ръцете му, но изглеждаше като да си е счупил врата.

„Мамка му“ — помисли си Шепърд, втурвайки се към Пандор.

Не можеше да каже как ботаникът се е наранил. „*Няма следи от повреда в машинариите*“ — помисли си той, докато обучението му влизаше в употреба. *Нито пък личеше нещо да се е откачило над него.*

Но за причината можеше да се притеснява по-късно. В момента трябваше да помогне на Пандор.

Коленичи до него и бръкна под яката му, за да напипа сънната артерия и да провери пулса му. Но докато се опитваше, усети нещо кокалесто — нещо, което на допир въобще не беше като кожата по врата на човек, било той жив или мъртъв.

Отхлабвайки малко яката на Пандор, офицерът видя нещо тънко, бяло и заострено в края. „*Какво по...?*“

Хвана го с палец и показалец и се опита да го махне, но то не поддаде. Всъщност с изявена упоритост прилепна още по-плътно към кожата на Пандор.

Като се загледа по-внимателно в нещото, Шепърд видя, че явно беше част от нещо по-голямо. Нещо, което не виждаше, защото Пандор беше покрил с ръка лицето си.

Знаейки, че няма да хареса това, което ще види, той хвана ръката на ботаника и внимателно я премести. След това го обърна така, че лицето му да гледа към тавана.

„*Господи*“ — помисли си Шепърд.

Лицето на Пандор беше изцяло покрито с нещо, което наподобяваше голям, бял паяк с няколко реда костни образувания по дължината на гърба, осем издължени крака, които се бяха захванали здраво около главата на Пандор, и увита около врата на ботаника опашка.

Шепърд преглътна. Трудно.

— Илайджа? — каза той. — Чуваш ли ме?

Отговор не дойде.

Внезапно онова извърши нещо, което накара Шепърд да отскочи назад и да се плъзне по палубата: започна да пулсира, като едно грозно, инкрустирано с кости сърце.

Шепърд изпсува на глас, опитвайки се да осъзнае какво е видял. Нещото беше живо. Но как се беше добрало до Куполите? И какво правеше с лицето на Пандор?

След това се сети — криокапсулата от Гама. Ако Пандор се беше навъртал около нея, сигурно е открил нещо, което не е трябвало да е там.

Например това нещо.

Шепърд се добра до сребрилата капсула и погледна вътре. По-голямата част беше заета от теменужки, различни цветове и видове. Но в единия край имаше нещо друго — синкавочерен, кожест овоид, който беше сцепен в горния си край, разкривайки бялото си лепкаво съдържание.

Той не беше ботаник, но се беше навъртал в Куполите достатъчно дълго, за да знае, че това е необичайно. И вероятно се е отворило скоро, защото в противен случай щеше да е изсипало вътрешността си още в стазис.

Шепърд погледна към нещото на лицето на Пандор. Дали е излязло от овоида — и да го е направило толкова рязко, толкова внезапно, че Пандор не е успял да реагира? Или се е катерило и пълзяло, докато не е получило възможност да падне върху ботаника?

Във всички случаи на него му изглеждаше, че овоидът е източникът на проблема. А Шепърд нямаше как да знае дали няма второ нещо вътре, чакащо да скочи на някого.

„Или“ — помисли си, поглеждайки разтревожено към тавана, — „криещо се измежду веригите. Невидимо в сенките, докато някой не мине точно под него...“

„Не“ — заяви твърдо той, — *„няма да се плашиш от тия глупости. Нямаш този лукс. Трябва да си свършиш работата и да помогнеш на Пандор.“*

С това наум, Шепърд се протегна към контролния циферблат на капсулата и натисна копчето за затваряне на капака. След това се

отдръпна, стъпка по стъпка, очакващ в готовност някое паякоподобно да изпълзи отвътре.

Едва, когато капакът се затвори изцяло, офицерът задиша по-леко. Поне малко. Все още му предстоеше да се занимае с нещото на лицето на Пандор.

Борейки се с мрачното си предчувствие, Шепърд се приближи, обхвана твърдото, гладко тяло с ръка и се опита да го повдигне. Но то се беше захванало толкова здраво, че повдигна главата на ботаника със себе си.

Шепърд го остави бавно. След това допря бузата си на палубата до Пандор и се загледа в него през краката на паякоподобното. Все още имаше цвят. Офицерът хвана китката на колегата си. Както и пулс.

Значи Пандор беше жив. Беше трудно за вярване, тъй като устата и носът му бяха запушени.

Явно това беше проблем, за решаването на който той нямаше нито подходящите умения, нито необходимото оборудване. Извади ком-точката си и отвори връзка към Филипакос.

— Да — чу се в отговор.

— Шепърд е. Открих Пандор.

— Добре ли е?

Какво да му каже? „Добре е, ако пренебрегнеш костеливото нещо, сграбчило лицето му.“

— Не знам — отвърна той и описа ситуацията на Филипакос. — Никога не съм виждал такова нещо.

— В съзнание ли е? — попита ръководителят.

Беше трудно да се определи.

— Не мисля.

Пауза.

— Не го мести, Шеп. Ей сега идваме.

„Ние“ означаваше той и Анджи и който още Филипакос решише, че може да помогне. Които и да бяха, Шепърд щеше да се радва да ги види.

— Дръж се — каза на Пандор, а гласът му ехтеше странно в помещението за доставки. — Ще те измъкнем, приятел.

Дори ботаникът да го чуваше, не даде никакъв знак за това.

ГЛАВА ОСМА

„Господи“ — помисли си Хендрикс.

Някак си успя да се сдържи да не го каже на глас. Другите от колонията и без това я смятаха за съвсем смахната. Не искаше да добавя още масло в огъня им.

Но не беше лесно да е тиха сега, когато видя нещото на лицето на Пандор със собствените си очи.

— Трябва да го махнат — каза Гоголак, която стоеше до Хендрикс и гледаше през прозореца на лазарета.

Хендрикс си отдъхна, че някой го е казал.

— Ще го направят — увери ги Шепърд. — Не се притеснявайте. — Но изражението му противоречеше на сигурността, с която говореше.

В лазарета Пандор беше положен върху една маса за изследвания, заобиколен от Филипакос и Анджи. От време на време ръката на Пандор се свиваше в спазъм, което показваше на колегите му, че е жив.

Но беше трудно за вярване. С това ужасно нещо на лицето, как успяваше да диша?

— Защо просто не отрежат проклетото нещо? — попита Коуди, а нетърпението се усещаше в гласа му.

Обикновено той беше най-спокойният измежду тях, човекът, който можеше да се усмихне на всекиго. *Но не и сега.*

Шепърд го погледна.

— Търпение, Ърл. Всички сме притеснени за Илайджа и ще знаем по-добре как да му помогнем след като Анджи приключи с прегледа.

В същия момент Анджи се отдели от Пандор и излезе от лазарета. Свали санитарните си ръкавици и ги хвърли в едно кошче за боклук, което ѝ стигаше до кръста.

Изглеждаше уморена. Хендрикс никога не я беше виждала чак толкова уморена.

— Е? — попита Шепърд.

Хендрикс го погледна и си помисли: „*Кой сега е нетърпеливият?*“ Но и това не каза на глас.

— Пандор е жив — каза Анджи със странния си момичешки гласец, — но е в паралитична кома — явно предизвикана от някакъв токсин, който онова нещо е впръскало в него.

— Паралитична... — повтори Коуди. — Как диша тогава?

„*Да*“ — помисли си Хендрикс, — „*как?*“ Точно това искаше да разбере още от самото начало.

Анджи се намръщи.

— Нещото диша наместо Пандор. Вкарва му кислород и отделя въглеродния диоксид.

— По дяволите — каза Гоголак, а веждата ѝ се сбръчка в средата. — Тоест, ако го махнеш...

— Пандор ще умре — каза Анджи. — Поради което решихме да оставим онова върху лицето му, поне временно.

— Но не за неопределено време — каза Гоголак с надежда в гласа.

— За жалост — продължи Анджи, — проблемът не е само с дишането. Дори да открием противоотрова за токсина, нещото има израстък, който е навряло навътре в гърлото на Пандор — чак до дробовете, ако съдим по рентгеновите снимки. Ако се опитаме да го махнем, едновременно с това може да извадим половината му гърло.

— Не разбирам — каза Сайго, тънък като бръснач оплешивяващ мъж, чийто дъх миришеше на развалено мляко. — Защо това нещо се е застопорило на лицето на Пандор, поставило го е в кома, а сега го държи жив?

— О, господи! — възкликна Хендрикс.

Всички я погледнаха.

Беше се опитала да не се изтърве, но се случи все пак. А сега трябваше да обясни.

— Току-що ми хрумна — каза тя колкото се може по-спокойно. — Ами, ако се опитва да го изяде?

Коуди опря ръка на стената и започна да се дави от смях. Шепърд сложи ръка на рамото на ботаника и се намръщи към Хендрикс.

— Никой няма да бъде изяден — каза. След това се обърна към Анджи. — Прав ли съм?

Тя стисна устни за момент.

— Да — отговори накрая. — Не сме намерили нищо, което да предполага такъв проблем.

„Но не може да го докаже.“ Хендрикс умееше да чете между редовете. *Беше възможно онова да го яде, все пак.*

— А относно защо онова нещо се е лепнало за него — продължи Анджи, — моите предположения не са по-добри от вашите. Това е някакъв вид извънземна форма на живот, макар и примитивна. Вероятно биологичните му нужди са различни от всичко, което някога сме виждали.

— Трябва да му помогнем — каза Гоголак. — Някак.

— Ами ние? — попита Сайго. — Има ли опасност същото да се случи и на нас?

— Не мисля — каза Шепърд. — Имаше само един овоид в капсулата — проверих, за да съм сигурен.

Това като че задоволи всички освен Сайго.

— Ами, ако още някое от тия неща е изпъзляло преди да стигнеш там? — настоя той. — Ами, ако се крие в някой ъгъл, чакащо някой да попадне на него?

— Претърсих товарното — отбеляза Шепърд. — Нямахте нищо друго там.

— Не можеш да си сигурен — отвърна Сайго. — Проклетото нещо не е чак толкова голямо. Може да се скрие къде ли не.

„Прав е“ — помисли си Хендрикс. *Шепърд няма как да бъде сигурен. Точно както Анджи не е сигурна, че онова не яде Пандор.*

Представи си как търси ножици за подрязване в слабо осветения отсек за доставки. Представяше си как се приближава до шкафа, отваря чекмеджето, където стоят ножиците и вижда нещо с формата на яйце вътре — нещо кожесто, което, докато тя го гледа смяяна, се разцепва в горната си част и изстрелва нещо друго на лицето ѝ. Нещо малко, лепкаво и невероятно силно...

Хендрикс потрепери. Беше прекалено ужасно дори да си го мисли.

В този момент и бащата на Анджи излезе от лазарета. Имаше благородна осанка и малко шкембенце, грива от сива коса и брада, която я допълваше, а в момента изглеждаше поразен.

— Анджи разказа ли ви за положението на Пандор? — попита.

— Да — отвърна Шепърд.

— Имам известни опасения, че е възможно още от тези неща да щъкат наоколо — каза Сайго, — а Шепърд защитава обратната теза.

— Въпросът в момента — каза Гоголак, която можеше да бъде много упорита, когато искаше нещо, — важното е какво ще правим с Пандор.

Филипакос кимна.

— И аз така мисля. Поне състоянието му се стабилизира. Но докато не разберем достатъчно за това същество, ще е неразумно да опитваме каквото и да било, което би застрашило оцеляването на Пандор.

Коуди поклати глава.

— Това не ми харесва.

— На никого от нас не му харесва — каза Анджи. — Но трябва да мислим с главите си, а не със сърцата.

— Ами, ако тестовете ви не открият нищо полезно? — попита Гоголак. — Тогава?

Анджи тръгна да отговаря, след това премисли. Баща ѝ обаче каза:

— Ще преодолеем тази пречка, когато стигнем до нея.

Никой нямаше по-добра идея, затова спорът замря.

С изключение на Сайго, който каза, че има да върши работа, никой не напусна. Стояха и гледаха през прозореца, всеки зает със собствените си мисли.

Тази на Хендрикс беше: *„Поне си държах устата затворена през повечето време.“*

Симони все не успяваше да накара Рипли или Кал да му кажат накъде пътува корабът. И все пак, не беше успял да проследи легендата само с късмет.

Биваше го да чака да му дойде времето, а още повече — да си държи очите и ушите отворени. И най-сетне, тези му качества му свършиха работа и на *Бети*.

Симони беше провел поредния едностранен разговор с Краке и се беше запътил към стаята си, когато чу гласове, идващи от отворената ѝ врата. Спирайки съвсем близо, той се заслуша внимателно.

„Само един глас е“ — реши той. *Този на Врайс*. Но освен това се чуваха дълбоки стонове от удоволствие, които явно принадлежаха на някой друг и се променяха всеки път, когато малкият мъж кажеше нещо.

Или поне Симони *се надяваше* да са нечии други.

— Кара кръвта ми да кипи — каза Врайс.

— Ммм — отвърна женски глас. — Моята също.

„*Болеро*“ — помисли си Симони. „*Определено Болеро*.“

— Все още говоря за пришълците — каза Врайс. — След всичко, което се случи на *Орига*...

— Дааааа — изпъшка Болеро. — Продължавай...

— ... човек би си помислил, че никой не е толкова глупав да се занимава наново с лигавите кучи синове. Но явно човешката глупост е безкрайна.

— Щом казваш — отвърна Болеро. — Малко по-надясно, любовнико. Точно така...

Симони се зачуди дали знаят, че вратата е отворена. А се чудеше още повече какво вижда Болеро в човек, който е парализиран от кръста надолу. Но щеше да мисли върху тези въпроси по-късно.

— Добри хора бяха затрити от ония чудовища — каза Врайс. — Елджин, например. Разказах ти за Елджин.

— Така е — изстена Болеро.

— Той ме накара да се интересувам от *това*...

Болеро вдиша шумно.

— И това — каза Врайс.

— Боже — изскимтя тя.

— А проклетите го убиха. За малко и мен. И сега предстои да се повтори същото, освен ако не го спрем.

— Не — каза тя с висок, тъничък глас. — Не го спирай, любовник. *Моля те*, не го спирай...

Симони преглътна. Почувства се като воайор — което не беше чак толкова лошо. Освен това нямаше избор. Трябваше да слуша, за да разбере каквото може от разговора им.

— Май ти харесва така, а? — попита Врайс.

— О, господи — каза тя, — да...

— А така? — попита той, а гласът му стана по-плътен.

— Да — изпъшка Болеро, — повече от всичко останало...

Симони беше толкова погълнат от сексигрите им, че не усети, че и него го гледат — докато някой зад него не изрева възмутено, карайки го да се обърне рязко.

Без да иска, Симони направи крачка назад, което го постави точно пред отворената врата, през която му се откриваше ясна, макар и непожелана гледка към Врайс и Болеро.

Пилотът беше по корем върху кревата на малкия мъж, едно от голите й стъпала лежеше в скута му, а другото беше в грижливите му ръце. „Масаж на краката“ — помисли си Симони, чувствайки се поглупав от всякога. „Прави й проклет масаж на краката.“

— Какво, по дяволите, правиш? — настойчиво попита Врайс.

— И аз бих искала да разбера — каза Болеро, отмествайки мокър кичур коса от челото си.

Но това не беше най-лошото. Защото явно Джонър беше този, който извика иззад Симони и сега крачеше по коридора, с цел да се изправи срещу него.

Или нещо *по-лошо*.

Симони се обърна към Врайс и Болеро и каза:

— Съжалявам.

След това, преди Джонър да успее да го достигне, репортерът се втурна право към стаята, която Рипли споделяше с Кал и Болеро.

Вратата беше затворена, разбира се. Но можеше да се плъзне настрана, докато той тичаше към нея и да предложи укритие.

Освен ако Рипли или Кал не се бяха заключили вътре. Тогава щеше да е заклещен в коридора с Джонър — а той определено не искаше да мисли за това.

За лош късмет на Симони, вратата не се помръдна, когато я приближи. Джонър приближаваше със свирепа усмивка на лицето, а репортерът заблъска с длан по металната врата. „*Моля те*“ — помисли си, „*нека Рипли да е вътре.*“

Джонър сложи ръка на рамото на Симони и го завъртя към себе си.

— Къде отиваш, перверзнико?

— Не исках да... — започна Симони.

Преди да довърши чу как вратата се отваря. „*Благодаря ти, господи*“ — помисли си.

Но, когато се обърна да обясни ситуацията, осъзна, че не Рипли е отворила вратата. Беше Кал.

— Какво става? — попита тя.

— О, нищо особено — отвърна Джонър, обгръщайки с ръка раменете на Симони. — Аз и отрепката просто си споделяме разни нещица.

Кал се намръщи.

— Рипли ще ти е бясна, ако го убиеш. Дори, ако стане случайно.

— Ами, ако просто изтръгна ръцете му?

— Връщай се в клетката си — каза му Кал.

Псувайки, Джонър се върна там, откъдето беше дошъл. Симони се обърна към своята спасителка.

— Благодаря.

— Следващия път, в който те хвана да подслушваш — каза тя, — собственоръчно ще ти откъсна ръцете. Ясно?

Репортерът кимна.

— Съвсем.

Но си мислеше: „Ако ми кажете какво сте замислили, няма да ми се налага да подслушвам, нали така?“

Пандор отвори очи и прокле. Вместо звук обаче от устата му излезе мехурче.

„Господи“ — помисли си, — „къде съм?“

Оказа се потопен във вода по някакъв начин — вода, която беше топла и червена като кръв, макар и малко по-рядка. А дробовете му крещяха за въздух. Ако не си поемеше скоро, щеше да се удави.

Не знаеше как се е озовал тук. Знаеше само, че трябва да намери повърхността. Но накъде е *нагоре*?

Въртейки се неистово, Пандор видя петънце светлина. Беше смътно, неясно, но на него му се стори, че може да е слънцето. Трябваше да опита *все пак*, по дяволите. Не можеше просто да си стои така, докато проклетият въздух му свърши.

Плувайки колкото може по-усилено, той се насочи по посока на светлината, но като че ли не напредваше. Светлината просто блещукаше пред него, дразнеше го, викаше го.

Удвои усилията си, но беше все по-неаеродинамичен, все по-неефикасен, а ускорените му движения привършиха запасите му от

кислород дори по-бързо. Усещаше ръцете и краката си слаби и гумени и имаше все по-голяма нужда да издърпа нещо от гърлото си.

Не искаше да умре. Още повече, не искаше да умре с гърло, пълно с вода. Затова продължи да се бори, да рита, да замахва към светлината, докато тъмнината се приближаваше към него в краищата на полезрението му.

Изведнъж, без предупреждение, той изскочи на повърхността. Не можеше да се сдържа повече и засмука въздух колкото може по-силно, издавайки пронизващ звук, като душа, изгубена в дълбините на ада...

Изведнъж осъзна, че седи изправен в някакво легло, студена пот обливаше лицето му, а бяла светлина осветяваше всичко наоколо. Огледа се с присвити очи и различи форми в светлината. Или може би само една, беше трудно да се определи.

— Пандор? — попита някой.

Гласът беше женски, по момичешки тънък. И той го позна.

— Анджи? — отвърна.

След което очите му започнаха да свикват на светлината и видя, че е в лазарета, а някой в бяла престилка стои до него. Наистина беше Анджи. И изглеждаше много разтревожена.

— Добре ли си? — попита.

„Добре ли съм...?“ — повтори Пандор глупаво, опитвайки се да разбере. *Не съм.* Чувстваше се натъртен, бит. Мускулите му трепереха. А гърлото му гореше като хиляда огнени ада.

И беше пресъхнал. Толкова пресъхнал, че все едно всичката вода е била изсмукана от него.

— Добре ли си, Илайджа? — повтори настоятелно Анджи с още по-разтревожен глас от преди.

Пандор се опита да й каже, но гърлото му не съдействаше. Беше прекалено сухо, прекалено подуто, че да може да изкара думи от него.

Накрая, след няколко мъчителни опита, успя да прошепне една-единствена дума:

— Вода.

— Дай му вода — обърна се Анджи към някой зад нея.

Миг по-късно тя надигна жълта пластмасова чаша към устните му. Когато ги докосна, Пандор усети хладна, мокра струйка в устата си и започна да пие алчно. Но не беше достатъчно — ни най-малко.

Сграбчи чашата и изсмука и останалото ѝ съдържание или по-скоро частта от него, която не се стече по лицето му, мокрейки гърдите му. Усещаше как влагата се разпространява в тъканите му като вълшебен еликсир. Отвори гърлото му достатъчно, че да може да говори по-лесно.

Опитвайки се да си поеме дъх, докато буташе чашата към Анджи, Пандор изграчи:

— Още.

Тя му даде и той глътна и това количество. След това и трета чаша, по което време разбра, че Шепърд му налива вода. След четвъртата чаша спря да брой.

Най-сетне се облегна на възглавницата си и попита с по-нормален глас благодарение на овлажненото си вече гърло:

— Какво ми се е случило?

Анджи се смръщи.

— Аз мислех да те попитам същото. Шепърд те намери проснат на пода в склада за доставки с някакво същество, сграбчило лицето ти.

Пандор докосна бузата си. Беше раздразнена и свръхчувствителна на допир. *Същество? На лицето ми?* Но освен Рекс на Куполите нямаше други същества.

— Откъде е дошло?

— Не помниш ли? — попита Шепърд.

Пандор го погледна. „*Ако помнех, щях ли да питам?*“

— Мислим, че е пристигнало в криокапсулата — каза Анджи. — Вътре имаше голямо, кожесто яйце, затъкнато в единия ѝ край. Беше сцепено в горния край и вътре беше покрито с лепкава бяла слуз — същата като тази по съществото.

— Пазите ли го? — попита Пандор. — Имам предвид съществото.

— Мъртво е — отвърна Анджи, — но да, пазим го.

— Искам да го видя.

— Ще го видиш — увери го тя.

— Как се чувстваш? — попита Шепърд.

— Ужасно — каза Пандор. — Особено в ставите. Все едно съм се търкалял надолу по стълбите и съм се ударил в някои от тях по два пъти.

— Вероятно ти трябва почивка — каза Анджи. Погледна към Шепърд. — Да го оставим да поспи.

Но Пандор не се чувстваше ни най-малко сънен. И го каза.

— Това, което всъщност ми трябва, е...

— Още вода — опита се да познае Шепърд.

— Не — отвърна Пандор, — храна. Сега чувствам, че имам празнина в стомаха с размерите на мина за никел.

— В такъв случай — каза Шепърд, — си късметлия. Вечерята е след четиридесет и пет минути.

„Четиридесет и пет...?“ Пандор поклати глава.

— Не мога да чакам толкова.

Шепърд се усмихна съчувствено.

— Не се притеснявай. Ще ти изнамеря нещичко — погледна към Анджи. — Освен ако лекуващият лекар няма нещо против.

Анджи помисли за секунда, след това сви тесните си рамене.

— Не виждам защо не. Само яж бавно, става ли? Не си ял нищо от доста време.

Пандор попита любопитно:

— Колко *точно*?

Анджи се намръщи.

— Два дена.

Пандор преглътна. „Два дена?“

— Шегуваш ли се?

Тя поклати глава.

— Честно казано — каза тя с угризение, което се усещаше в гласа ѝ, — не бяхме съвсем сигурни дали въобще ще оживееш.

— Но оживя — намеси се Шепърд. — Това е важното. Почини си сега — каза той на Пандор, — а аз ще погледна какво мога да ти изровя за хапване.

— Добре — отвърна Пандор.

След това се облегна в кревата си. Но откри, че не се чувства комфортно, когато затвореше очи — защото колкото и сетивата му да го убеждаваха в обратното, на него все още му се струваше, че се дави.

В повтарящия се за пореден път кошмар на Рипли, тя беше полубудна, но въпреки това усещаше как е омотана в сложна

плетеница от гореща, твърда плът, кипяща маса, в която всяко наглед случайно движение беше балансирано от друго.

Идеална хармония, помисли си. Ако си позволише да задълбае още малко, щеше да е безнадеждно и невъзвратно загубена.

В сегашното ѝ положение една внимателно погребана част от нея отекуваше с пулсирането на плетеницата, искаше да се извива заедно с другите тела около нея, с безразлична лекота и почти сексуална страст.

Миризмата в ноздрите ѝ беше остра и силна.

Толкова неустоима, че едва успяваше да ѝ се противопоставя.

Но тя не принадлежеше тук. Тя беше човек, по дяволите.

Отваряйки насила очите си, Рипли се огледа. Беше потопена в обхващащо цялото помещение леговище, пълно със спящи пришълци — същото, в което се беше събудила преди години след като беше отскубната от групата на Кал и другите и завлечена в ада, който представляваше шахтата за боклук на Орига.

Телата около нея се плъзгаха неспокойно, движейки се независимо едно от друго, но като едно цяло — гнездо, пълно със студенокръвни драконовидни същества, наслаждаващи се на близостта на собствените си извиващи се тела. Бяха толкова извънземни и невъзможни за опознаване...

А едновременно с това невероятно близки.

Кралицата се издигаше над гнездото властна, ъгловата и нащрек — обременена с корем, толкова голям и издут, че изглеждаше като независим от нея. Беше трудно за вярване, че същество като кралицата въобще е пътувало в тялото на Рипли. А именно това бе причината Рипли да бъде клонирана от петно кръв — за да даде живот на кралицата, носена от оригиналната Рипли преди смъртта ѝ.

Внезапно кралицата изви гръбначния си стълб в дъга от болка, която дотогава не беше усещала. Писък се откъсна от пастта ѝ и проехтя в залата, сигнализиращ, че отдавна чаканите родилни болки са започнали.

Гнездото се разтресе заедно с нея. Тя щеше да роди машина за убиване от следващо поколение, следващата вълна от тиха, лигава смърт и в ритмите на пришълците се усети намек за ликуване по повода.

„Това е сън“ — припомни си Рипли, присвивайки се от гледката на отвратително подутия корем на кралицата и гънките, които се

виждаха под плътта му. — „Просто сън. Минавала си през това и преди.“

Кралицата беше родила изчадие в шахтата за боклук — мъжко, със замърсени от човешкото ДНК на Рипли гени, на което дълбоките очни кухини и зеещата челюст придаваха на изражението му вид на жива смърт. Объркано от противоречащите си сигнали в мозъка му — *обичай? защитавай? убий?* — то беше постоянно известно време в присъствието на женската, която му беше дала живот, след което замахна с ноктестата си лапа и я разпра.

Но *това* новородено беше различно. Рипли беше убедена в това със сигурност, която превъзхождаше който и да било логичен метод на събиране и обработване на информация.

Докато потомството на кралицата пробиваше утробата ѝ, започвайки свирепата битка, наречена раждане, Рипли отчаяно се опита да се извърне от гледката. Но не успя. Съдбата ѝ беше да остане там, за да присъства на това отвратително, запомнящо се събитие.

Все пак, тя беше майката на кралицата, относително погледнато. Каквото и да излезеше от извънземната, беше отговорност и на Рипли.

Кралицата изпищя, знаейки, че нещо не е наред. Но не можеше да направи нищо по въпроса. Беше омагьосана като Рипли, приковала поглед в раждането, което се случваше пред нея.

Малко по малко, новороденото се измъкна от утробата на майка си, с изпънати като стоманени струни мускули на врата и покрито само с филм от гадна, жълто-бяла слуз бледа кожа. Едва, когато извади краката си навън и беше изцяло свободно, огледа света, в който се беше озовало, а главата му се движеше с леки трепвания, докато възприемаше новите усещания.

Но това нещо, което беше се появило в мрака, въобще не беше пришълец. Беше безкрайно по-лошо, безкрайно по-студено и жестоко от всички пришълци, раждани някога.

Беше човек.

И не кой да е човек. Беше един точно определен на име Рен, който беше планирал да отгледа клонинг на Рипли от запазени нейни клетки, за да може да се сдобие с пришълеца, развиващ се в нея — копелето, което беше пренебрегнало болката и недъзите на безпомощни, изродени същества заради съсредоточеното преследване на собствените си безбожни цели.

Защото преди Рен да създаде идеалната си Рипли, беше сътворил серия от провалили се опити, всеки от които съсипан по различен начин от смесените си извънземно-човешки гени. Всички тези гротескни същества бяха умрели. Освен едно.

То не беше имало късмет и беше оживяло — докато Рипли не се натъкна на него и не го изпепели. Все още виждаше как пламъците поглъщат бедното противно нещо, давайки му възможност да избяга от мизерията на съществуването си.

Тези неща обаче нямаха значение за Рен. Той се интересуваше единствено от признанието, което щеше да получи, почитта, която щяха да му отдават — човекът, възродил пришълците.

Ако Рипли имаше баща, то това беше Рен. И тя го мразеше така, както никога не беше мразила никой друг.

Вгледа се в прекалено човешки изглеждащото чудовище, кротуващо върху пробития корем на кралицата.

Той се усмихна така, както първия път, когато го срещна, убеден в превъзходството си.

Гневът на Рипли се надигна в гърлото ѝ и се заклеци там, давейки я. Можеше да толерира извънземна форма на живот, водена от инстинкт за убиване, но Рен сам беше *избрал* да причинява страдания и смърт — а в очите на Рипли нямаше извинение за такова държание.

В логиката на съня си, тя реши, че не може да го остави да живее и да причинява болка на други. Трябваше да прекъсне съществуването му там, на момента, веднъж завинаги.

Бавно, така че Рен да не я види, тя се измъкна от затрупалите я извънземни тела. След това запълзя по тях колкото може по-леко, внимавайки да не стресне някое.

Междувременно Рен се обърна към кралицата и я удостои с широка усмивка — усмивка на благодарност, изглежда, заедно му беше дала живот. След това, също като новороденото на *Орига*, разкъса гърлото ѝ с ноктестата си лапа, разпръсквайки кръвта ѝ из стаята на капки от разяждаща метала киселина.

Рипли усети как разяжда кожата ѝ, дълбаейки дупки чак до костите, но игнорира болката, знаейки, че плътта ѝ ще се възстанови, а възможността може да бъде изгубена завинаги.

Докато Рен все още се наслаждаваше на жертвата си, тя продължи да си проправя път през гърчещото се море от тела. Малко

по малко скъси разстоянието, отделящо я от целта ѝ, докато не се приближи достатъчно, че да удари.

Събра сили и скочи — но преди да успее да забие нокти във врата на Рен, той се завъртя и я хвана за гърлото. След това ѝ се ухили — лудешки, маниакално.

— Как е нашата Номер Осем днес? — попита я той, толкова любезно, че все едно бяха седнали на по чаша чай.

Рипли задраци по ръката му, но не можа да я отхлаби. Той беше прекалено силен, прекалено решен. Постепенно започна да спира достъпът ѝ до въздух, канейки мракът да я обгърне.

„Не“ — помисли си тя. „Трябва да те убия. Трябва да те убия...“

Рен прокара ръка по изпъкналите ребра на покритото си с ръбове и хлътнатини тяло, очевидно доволен от това, което усещаше, и каза:

— Трябва да си много горда от себе си.

Рипли ритна към него, разранявайки гръдния му кош в яростта си. Но това не помогна. Рен просто стоеше там, душейки я и животът ѝ постепенно угасваше, докато накрая мракът се затвори около нея.

Но дори тогава тя не спря да се бори. И докато го правеше, чу глас. *Не този на Рен*, осъзна. *Нечий друг...*

— *Рипли?* — каза гласът.

Тя го проследи в мрака, преследвайки го, привлечена от него... и отвори очи в бледото петно звездна светлина, което хвърляше непокритият екран за наблюдение до леглото ѝ.

„*Защо съм будна?*“ — зачуди се тя.

— *Рипли?* — чу глас по интеркома.

„*Врайс*“ — помисли си. Той беше поел смяната за през нощта.

Изведнъж тя се разбуди. Виждаше всичко, чуваше всичко, помирисваше всичко. И *усещаше* всичко — дори леката, почти недоловима ласка на вентилирания въздух по голата ѝ кожа.

— Какво има? — попита.

— *Те са тук* — каза Врайс.

Рипли много добре знаеше за кого става дума.

— Колко време имаме?

— *Десет минути. Може би по-малко.*

Десет минути. След като беше чакала този момент с години.

— *Кажи на другите* — нареди тя.

— *Веднага* — отвърна Врайс и спря връзката.

Рипли свали крака от леглото, изправи се и тръгна към другия край на стаята. По пътя зърна себе си в огледалото, което беше принадлежало на Елджин, предишния капитан на *Бети*.

За човешките стандарти тя беше впечатляваща — висока, мускулиста, гъвкава — това, което Рен наричаше „невиждано съчетание между сила и координираност“. Тя можеше неща, които другите хора не можеха, можеше да издържа болки, които биха убили всеки друг.

Що се отнасяше за стандартите на пришълците — защото приспадаше към тях също толкова равностойно — тя отново беше внушителна. Но не заради физическите ѝ качества — пришълците нямаха зрителни органи, все пак. За тях тя беше впечатляваща, защото можеше да *мисли*.

Те харесваха това в нея. Уважаваха я заради това.

Именно това ѝ беше помогнало да оцелее от атаките на пришълците на *Орига*, особено тази на новороденото. И именно това щеше да ѝ помогне да оцелее и в настоящата заплаха.

Продължи към другия край на стаята, откъдето откачи дрехите си от една кука и ги навлече. След това взе инжектора си и го втъкна в колана си.

„*Готова*“ — помисли си.

От друга страна, тя беше родена готова. *Буквално*.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Симони се събуди и видя Рама, седящ в леглото си, говорещ нещо за Рипли. Поне *смяташе*, че е за Рипли. Паяжините на съня в главата му все още бяха прекалено дебели, за да разбере какво.

„*Говори насън*“ — помисли си Симони. *Отново*. Рама го правеше почти всяка нощ.

Само дето този път не завалваше думите си. Говореше бързо и точно. По едно време репортерът осъзна, че освен това някой му *отговаря*.

Беше Врайс.

— *Ако питаш мен* — каза малкият мъж, — *крайно време беше. Дай да свършваме тази работа.*

— И аз мисля така — отвърна Рама, отвивайки се. — Ей сега идвам.

— Какво става? — попита Симони.

— Имаме си компания — каза Рама, протегна се за панталоните, които висяха наблизно на една кука, и започна да ги обува, бързайки. — Стой тук. Ще те уведомя кога е безопасно да излезеш.

„*Вече трябваше да ме е опознал достатъчно*“ — помисли си Симони. „*Каж ми да стоя тук и аз ще се махна при първа възможност.*“

Изчака Рама да отвори вратата и да излезе, след което скочи от леглото, мушна глава в коридора и видя посоката, в която се беше запътил инженерът.

Към пилотската кабина, сигурно. Симони събра дрехите си, навлече ги набързо и след това го последва.

Когато отвори вратата на кабината, трима души се обърнаха, за да го изгледат. Никой от тях не изглеждаше особено щастлив да го види.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Врайс.

— Трябваше да си останеш в стаята — каза Рама, поглеждайки един набор инструменти зад пилотското място.

Симони надникна иззад рамото на Болеро. Видя червен радарен символ, движещ се от горния десен край към долния ляв, на екрана на централния монитор.

— Какво е това? — попита той — Кораб?

— Точно така — отвърна Болеро, макар че вниманието ѝ беше фокусирано върху мониторите.

— Приятелски настроен? — зачуди се той.

— Едва ли — отвърна тя протичко.

Той усети тръпка да пробягва по гръбнака му.

— Какво искат от нас?

Болеро се завъртя в стола си, за да погледне друга част от инструментариума си.

— Това е въпросът, нали така?

„Не ми помагаш особено“ — помисли си Симони. *От друга страна, тя едва ли целеше да му помага.*

— Както и да е — каза той, — няма проблем, че не са приятелски настроени, нали? Ние имаме защита, нали?

— Някаква — потвърди Болеро. — Разбира се, най-добрата защита би била да отпрашим от тук.

— Значи ще бягаме? — попита Симони. Едва след като получи неодобрителен поглед от Врайс осъзна колко омаловажително го е казал. — Не, че има нещо лошо в това, де.

Болеро не отвърна. Просто продължи да наблюдава внимателно мониторите си, а тъмните ѝ очи се местеха от един на друг.

Но не предприемаше маневри за бягство. Това беше ясно дори за Симони.

— Какво, по дяволите, става? — попита той.

Рама го погледна с изнервено изражение.

— Направи ми услуга — каза той — и млъкни най-сетне, става ли? Малко сме заети, в случай че не си забелязал.

— Съжалявам — отвърна Симони.

Но всъщност не беше така. Каквото и да ставаше, беше свързано с всичката тази потайност напоследък — това беше очевидно. А той беше решен да разбере какво става.

Единственото предупреждение, което получи Кал, докато разглеждаше един износен енергиен съединител в товарното, беше раздрусване, което едва не я събори на пода. След това вратите на

товарното рязко се разтвори като гигантска челюст — което беше лудост, защото от другата им страна трябваше да има само вакуум — и вътре влетя отряд от маскирани в черно фигури.

— Мамка му — промърмори тя.

Нямаше време да търси шокова пушка, затова хвана първото нещо под ръка — голям, покрит с карбон гаечен ключ. Когато един от нападателите я приближи, тя замахна в голяма дъга, опитвайки се да ги задържи всичките в товарното.

Но те бяха прекалено бързи за нея. Преди да успее да замахне в другата посока, един от тях я доближи и хвана за ръката. Докато се усети, гаечният ключ падна на палубата с дрънчене, а копелето беше извило здраво ръката ѝ зад гърба ѝ.

— Пусни ме! — изръмжа Кал.

Похитителят ѝ не каза нищо. Просто я държеше така, докато колегите му минаваха покрай нея. Отвориха вратата, която водеше към централния коридор на кораба, и изчезнаха през нея.

— Кучи син — каза тя, а гласът ѝ беше пълен с гняв. — Няма да се отървеш лесно след това.

Отново не последва отговор или поне не вербален. Изведнъж обаче дулото на пистолет беше притиснато в черепа ѝ.

Съобщението беше ясно: *не мърдай нито едно мускулче*. Затова Кал остана така, както беше, тиха и неподвижна, и зачака да се случи каквото имаше да се случи.

Скрита под гъстата метална решетка, която служеше за под в инженерния сектор на *Бети*, Рипли виждаше как натрапниците ходеха над нея с черните си гумени ботуши.

„*Двама*“ — отбеляза си. *Въоръжени с шокови пушки. Военно обучени, ако се съдеше по начина, по който ги държаха.*

Ако издадеше дори най-малкия звук, нападателите щяха да разберат къде се намира и да я изпържат, а бидейки свряна в такова тясно пространство, тя нямаше да успее да избяга. Затова не издаде нито звук.

Изчака, докато не я подминаха всички, вдигна секцията от решетката, която я скриваше, и я постави на съседната секция. След това изпъзля от скривалището си както биха направили нейните извънземни предшественици — тихо и ефикасно.

И с огън в кръвта.

Не миризмата на топло, вкусно месо я движеше напред, нито нуждата да снабдява кралицата с тела-приемници за потомството, нито пък инстинктивното удоволствие от убийството. Но беше точно толкова целенасочена.

На територията ѝ имаше натрапници, нарушаващи неприкосновеността на избраната от нея среда с порочността и арогантността си. „Развалят целостта на гнездото ми с присъствието си.“ И въпреки всичката човещина, която съдържаше в гените си, не можеше да толерира това.

Натрапниците бяха спрели пред инженерното табло, с цел или да изключат системата за придвижване на *Бети*, или да вкарат поредица от команди, които да взривят кораба. Това бяха единствените две възможности, които имаха смисъл.

Но Рипли нямаше да позволи нито едно от двете да се случи. С леки, търпеливи стъпки тя започна да скъсява разстоянието между себе си и натрапниците, които не даваха признаци, че я забелязват.

В крайна сметка бяха видели вратата да се затваря зад тях, значи бяха сами в коридора. Тази увереност им позволяваше да се концентрират върху инженерното табло без да обръщат внимание на почти нищо друго.

„Първата им грешка“ — помисли си тя.

Рипли изчака да скъси разстоянието между себе си и натрапниците до няколко оскъдни метра. След това каза с глас, неопетнен от преливащата враждебност, която чувстваше:

— На моя кораб сте.

Те се завъртяха веднага с вдигнати оръжия. Но докато успеят да стрелят, изпълвайки коридора с пращящи експлозии от електрическа енергия, Рипли вече не се виждаше.

Нападателят се спогледаха. Явно бяха озадачени от изчезването ѝ. От друга страна, тя все пак знаеше всички тайни места на *Бети* — дори тези, които лесно се откриваха.

Щеше да ѝ е лесно да накара копелетата да сърбат от собствената си електрическа попара и да гледа как полуобгорените им тела се гърчат до смърт. Но Рипли не беше ловувала отдавна. Нямаше желание да приключи с тях по *лесния* начин.

Изниквайки рязко иззад тях, тя хвана един от нападателите за глезена и го изви. Докато той падаше, извиквайки изненадано, тя се

изправи срещу него и с удар в лицето отметна главата му назад. След това се претърколи на другата страна, за да избегне енергиен заряд, изстрелян от колегата му.

Със скорост, която вероятно изглеждаше невъзможна, Рипли се хвърли към единствения останал прав натрапник. Достойно за уважение, той успя да изстреля още един заряд — макар и не добре насочен — преди да разбие черепа му в стената зад него.

Докато тялото му се свличаше на пода, Рипли клекна присвита, готова, в случай че някой е влязъл в последните няколко секунди, без тя да разбере. Но там нямаше никой и тя се отпусна.

След това, хвърляйки поглед към нападателите, тръгна нататък.

Не беше лесно за Кал да издържи да не погледне нагоре, но някак си успяваше. Достатъчно дълго, представяше си тя, за да може Краке да погледне иззад парапета на обслужващата пътечка второ ниво и да се прицели внимателно в похитителя на Кал.

„*Всеки момент*“ — каза си тя.

За нещастие инжекторите не бяха достатъчно точни, за да оперират ефективно от големи разстояния. От позицията на Краке имаше също толкова голяма вероятност да изпържи Кал, колкото и за нейния похитител.

Поради което той беше избрал да се въоръжи с друг вид оръжие — едно, което сам беше сглобил, изстрелващо неексплодиращи, пластмасови куршуми с обли върхове. Ако уцелеше мишената си, ударът щеше да е повече от достатъчен, за да повали някого в безсъзнание; ако пропуснеше, снаряжът щеше да се разбие в металната повърхност без да я нарани.

Кал не знаеше откъде Краке се е научил да създава оръжия толкова добре, но беше благодарна за това му умение. *Сега, ако най-сетне използваше проклетото нещо...*

Но секундите си минаваха, а нищо не се случваше. По едно време Кал реши, че не може да чака повече. Обърна глава нагоре и погледна към Краке — и за беда си докара извиване на ръката още по-нагоре.

— Не мърдай — каза учудващо младежки глас зад нея — първото нещо, което чуваше от нападателя.

— Няма — обеща тя.

Непредпазливостта ѝ вече ѝ беше разкрила каквото искаше да разбере. Краке не можеше да се прицели, защото между него и мишената му имаше плетеница от висящи вериги. Единственото, което би могъл да направи, е да промени ъгъла, от който гледаше — а бидейки ограничен от перилата на тясната пътечка, нямаше как да направи това.

„Значи ще трябва да взема нещата в свои ръце.“

Андройдите бяха по-издръжливи от човешките същества по много направления, но бяха също толкова уязвими от електрически шок. Заряд от шокова пушка, например, можеше да разбърка електрическите вериги на Кал така лесно, както би разбъркал връзките в човешка нервна система — дори ако беше насочен към главата ѝ, а не към главния ѝ процесор, където съществуваше съзнанието ѝ.

Но не можеше просто да седи така. Не беше заложено само нейното оцеляване. От нея зависеше и съдбата на приятелите ѝ.

„И мисията ни.“ А това беше по-важно от всичко останало.

Изведнъж тя вкара лакът в ребрата на похитителя си. Въпреки че нейният модел не беше силен като предишното поколение андройди, тя беше повече от силна, за да накара копелето да се свие и да залитне препъвайки се назад.

Кал се завъртя и видя как натрапникът се съвзе достатъчно, че да се прицели в нея. Въпреки че не беше демонстрирал желание да я наранява, сега изглеждаше готов да го направи, защото беше застрашила мисията му.

„Краке!“ — замоли се тя наум, страхувайки се, че това може да е последната мисъл, на която се наслаждава.

Но преди нападателят да успее да стреля, нещо го събори на пода. Като видя, че оръжието му падна на палубата, Кал се хвърли към него и се обърна, за да посрещне похитителя си.

Оказа се, че няма защо да бърза. Той лежеше неподвижен като труп. Кал погледна нагоре към Краке и вдигна палец одобрително. След това втъкна оръжието на натрапника в колана си, скри се зад едни контейнери и зачака.

Джонър беше прекарал последните няколко минути в стаята, която делеше с Врайс, седейки на долното легло, което Врайс мразеше, с незапалена пура между зъбите и напълно заредена шокова пушка в ръцете.

Чуваше как нападателите проверяват стаите надолу по коридора, търсейки обитателите им. Разбира се, тъпаците нямаше да намерят никого.

А, ако всичко минеше добре, и Джонър нямаше да намерят.

Изведнъж чу как някой изпсува — и се усмихна на звука. „Музика за ушите ми“ — помисли си, изправяйки се.

След това излезе от стаята си през отдръпващата се плъзгаща се врата и видя облечените в черно фигури да се връщат към товарния отсек. Бяха прекалено заети, за да му обърнат внимание, но това щеше да се промени скоро.

Движейки се с лениви стъпки, Джонър последва групичката по коридора и видя как изчезнаха през вратата в края му, която се затвори след тях. Без колебание той натисна копчето, което щеше да я отвори отново.

Когато тя се плъзна настрани, разкри известен брой от нападателите — с един повече, отколкото Джонър беше проследил до там. Онзи жестикулираше към другите, обяснявайки да го последват към купчина подредени контейнери.

Джонър се усмихна на себе си, премести пурата от другата страна на устата си, след което стреля в средата на групичката. Пронизан от заряд синкавобяла енергия, най-задният кучи син се сгърчи и свлече на земята.

Тогава го забелязаха. Двама от тях приклегнаха и започнаха да го обстрелват с шоквите си пушки, изпълвайки входа с буря от синя енергия.

По това време Джонър вече се беше оттеглил и облегал гръб на преграждащата стена. „Няма смисъл да си разрошвам косата“ — помисли си той, докато изчакваше.

След това чу някой да вика — може би двама или трима души, всъщност — и зарядите, които долитаха от входа, спряха. Той мушна глава в помещението и огледа.

Както беше очаквал, товарният отсек пулсираше от кръстосания огън с ярката светлина на заряди от шокви пушки. Кал беше от едната страна, стреляйки иззад камара контейнери. Нападателите — четиримата, които все още бяха в съзнание — бяха от другата страна, използвайки каквото прикритие намерят.

„Кофти шансове“ — помисли си Джонър с хихикане. *Макар не и наполовина толкова кофти, колкото изглеждаха.*

Възползвайки се от факта, че враговете са заети с Кал, той изстреля няколко заряда към тях. Двама от тях веднага се завъртяха и отвърнаха на огъня, принуждавайки го да се покрие отново.

Но след момент той се завърна, осветявайки помещението със зарядите си, което даде шанс на Кал да неутрализира един от тях.

„Трима към един“, каза си Джонър.

Но всъщност не беше така. Защото докато щурмува за пореден път прикритието им, видя как един от тях се обърна и откри огън към колегата си. Миг по-късно копелето се сгърчи в спазъм и падна.

„Предателство“ — помисли си Джонър. „Какво прекрасно нещо.“

Нападателят отсреща не мислеше така. Забравяйки за Кал за момент, той се обърна към предателя — което го остави нелепо уязвим. Джонър не беше сигурен чий изстрел свали проклетника на земята — неговия или този на Кал — но можеха да спорят за това по-късно.

Снижавайки пушката си, той тръгна из помещението, за да огледа клането. Само един от натрапниците все още беше в съзнание. И докато Джонър го гледаше, той свали екипировката на главата си, разкривайки русата глава на Краке.

— Отиват ти тия дрешки — каза му Джонър.

Както винаги, Краке се въздържа от коментар.

Но Кал, която излизаше от прикритието си, каза:

— Още не сме приключили, Джонър.

Като че да подчертае изказването ѝ, Рипли влетя през отворената врата. Изглеждаше пламнала, но по положителен начин.

— Как беше ловът? — попита я Джонър. — Откъсна ли нечия глава?

Игнорирайки го, Рипли каза:

— Готови сме тук. Да вървим.

И с тези думи поведе към слабо осветената празнота отвъд отворените врати на товарния отсек.

Рама натисна върха на спринцовката си през плата на ръкава на натрапника, инжектира бързодействаща сънотворна отвара в мускула отдолу и изтегли иглата. След това, поставяйки я в найлоново пликче,

висящо на колана му, стана и продължи към следващата фигура в безсъзнание.

Рипли го беше уверила, че тези, които е срещнала в инженерното, ще останат в безсъзнание за дълго. Въпреки това не беше в природата на Рама да поема рискове. Не обичаше да оставя нещата недовършени.

Това беше и причината да се причисли към екипажа на Рипли. Пречеше му да знае, че има заплахи, за които никога не е бил наясно, и изпитваше непреодолимо желание да ги премахне.

„Задник съм“ — помисли си, — „знам.“

Но именно вниманието на Рама към детайла го правеше такъв невероятен инженер, дори и сам да го казваше. Точно тази педантичност беше убедила Рипли да го включи в екипа си.

„Е, викайте ми задник. На кого му пука.“

Рипли също беше леко обсебена, що се отнасяше до това. Иначе нямаше да успее да постави такъв брилянтен капан и да обърне положението. Ако бяха я познавали по-добре, натрапниците едва ли биха повярвали, че ще успеят да отворят вратите към товарния отсек на Бети без капитанът да иска това да се случи.

Коленичейки до „пациента“ си, Рама измъкна друга спринцовка от колана си, натисна буталото и колкото от върха на иглата да излезе миниатюрна капчица от течността във вътрешността ѝ, след което вкара иглата под ризата на натрапника и в плътта му. Той трепна лекичко и измърмори нещо.

Звучеше като „предупреждавам те“.

Рама се усмихна на себе си. Явно Рипли не беше толкова старателна, колкото си мислеше. Добре, че той проверяваше след нея.

Не можеше да се включи в набега и във вражеския кораб; това беше полето на действия на хора като Джонър и Краке, на които насието идеше отръки. Обаче можеше да им помага като почиства каквато и бъркотия да бяха оставили след себе си.

Като тази, която очакваше Рама в товарния отсек. Свирукайки си избрана селекция от творби на Бетовен, той напусна инженерното помещение и се запъти по коридора към следващата задача, която си беше самоназначил.

Рипли разбра, че нещо не е наред, още като стигна до края на въздушния шлюз на вражеския кораб и сложи крак на палубата от

другата му страна.

Беше прекалено тихо в пустото, немаркирано пространство, в което се озова. *Прекалено ехтящо.*

— Какво има? — прошепна Кал, която познаваше Рипли по-добре от всеки.

Рипли се смръщи.

— Няма никой тук. Или поне никой жив.

Джонър направи гримаса.

— Сигурна ли си?

— Да — отвърна Рипли.

Тръгна към вратата на пилотската кабина, която беше само на няколко големи крачки от нея и я отвори. След това видя защо мястото е толкова призрачно неподвижно. Двете фигури в кабината бяха маскирани и облечени в черно като колегите си. Но за разлика от тях те бяха безжизнени, странно хлътнали в седалките си.

— Какво, по дяволите, става? — попита Джонър настоятелно, с нотка на надигащ се гняв в гласа.

Рипли навлезе в кабината и свали маската на единия от мъжете. Имаше лунички и късо подстригана червена коса. Освен, ако Рипли не грешеше, още нямаше навършени двадесет и две години.

Напипа сънната му артерия и каза:

— Няма пулс. Няма и кървене. — Обърна се към другите. — Предполагам, че са отровени.

— Защо? — попита Кал. След това отговори на собствения си въпрос. — В случай че нещата не провървят по план, не са искали да ни оставят хора за разпитване.

— Ами ония идиоти на *Бети*? — попита Джонър.

Рипли поклати глава.

— И те ще са мъртви.

След това последва линията на мисълта си до мрачното и неминуемо заключение.

— Трябва да се махаме оттук.

Внезапно мъртъвците взеха да потъват в седалките си, а кожата на червенокосия потъмня и започна да увисва.

— Какво по...? — каза Джонър, надничайки в кабината.

Рипли не знаеше колко време имат. Избута Джонър назад и изляя:

— Веднага!

На Джонър не трябваше да му се потретва. Нито пък на Кал или Краке. Четиримата се втурнаха назад през кораба към въздушния шлюз, а Рипли хвърли поглед назад към мъртвите, които все още се виждаха през отворената врата на пилотската кабина.

Мъже, готови да умрат за нещо — уважаваше това.

Тя самата го беше направила преди няколко века.

Докато влизаше в помещението отвъд въздушния шлюз се зачуди колко време имат преди вражеския кораб да се самовзриви. *Минута? Две?* Ако врагът е готов да жертва човешки животи, за да запази тайните си, със сигурност би пожертвал и кораб.

А ако корабът на Рипли беше все още прикачен към другия, *Бети* също щеше да бъде унищожена.

— Кал — каза тя, когато преминаха в товарното, — затвори вратите.

Спря до решетката на интеркома на една стена и натисна бутона, който активираше връзката.

— Болеро, трябва да ни измъкнеш от тук веднага щом вратите се затворят.

— *Все още сме прикачени към вражеския* — докладва пилотът.

— *Ами направи* нещо по въпроса тогава! — отсече Рипли.

Междувременно вратите на товарния отсек започнаха да се затварят. Щяха да се херметизират в рамките на секунди.

— Дръжте се! — извика Рипли, знаейки, че каквото и да направеше Болеро, щеше да е бурно.

— Държа се! — извика в отговор Джонър, чиято свободна ръка се беше увила около плетеница от висящи вериги. — Какво, по дяволите, чакаме?

Беше прав. Вратите бяха плътно затворени.

Рипли натисна бутона на интеркома отново.

— *Болеро!*

— *Стой спокойно!* — беше развълнуваният отговор.

Изведнъж *Бети* се наклони рязко настрани, събаряйки Рипли на пода. Тя се заплъзга безпомощно за момент, след това се хвана за протегнатата ръка на Джонър.

— *Това е само предястието!* — обяви Болеро по интеркома.

Спазвайки думата си, тя върна кораба в нормално положение, след това пак го извъртя настрани, карайки приятелите си в товарното да се мятат като кукли на дебели метални конци. Но на Рипли, която също беше сграбчила част от веригите, ѝ се струваше, че все още влачат вражеския кораб.

„Хайде, де!“ — помисли си, знаейки, че всеки момент може да им бъде последния.

Не, че Рипли толкова отчаяно искаше да продължи да живее. Но след всичко, което бяха направили и видели през последните няколко години, те бяха станали прекалено важни, за да умрат.

— Проклета Болеро — изрева Джонър.

Точно в този момент корабът заподскача още по-дивашки от преди, подлагайки Рипли и сграбчилите вериги приятели на момент на безтегловност. След това изкуствената гравитация се възстанови и Рипли почувства ръката си полуизвадена от рамото.

Но продължи да се държи. А инстинктите ѝ казваха, че са успели да откъснат другия кораб от задната част на техния.

Съвсем навреме, при това. Защото момент по-късно усети как силна вибрация разтrese товарното помещение — ударната вълна от самоунищожаването на врага.

— Бум-бум — каза Джонър.

Рипли отпусна захвата си и погледна към екипажа си. Всички изглеждаха сравнително непокътнати.

— Някой да викне Рама — каза им тя, — и му кажете да не се притеснява. Пациентите му няма да се събудят скоро.

Беше разочарована. Ако беше опазила нападателите живи, можеше да открие нещо повече за организацията и издадените им заповеди. В сегашната ситуация тя и хората ѝ бяха опазили единствено себе си.

„Можеше и да е по-зле“ — предположи Рипли. *Но освен това можеше да е много по-добре.*

ГЛАВА ДЕСЕТА

Симони лежеше на леглото си, размишлявайки какво да включи от последните събития в дневника си, когато осъзна, че не е сам.

Завъртайки краката си, седна — и видя Рипли да стои в стаята точно до вратата, втръчена в него.

— Кога влезе? — попита той.

— Преди известно време — отговори тя.

Симони потръпна от мисълта, че тя е стояла там, без той да знае. Но беше прекалено заинтересуван от причината за посещението ѝ, че да се притеснява за каквото и да било друго.

— На какво дължа честта? — попита.

— Чудеше се къде отиваме — каза тя, — и защо онзи кораб ни атакува. И дали има връзка между двете.

— Мина ми през ума — призна си той.

— Може би е време да разкажем на хората това, което знаем. Някой като теб може да им разкаже.

— Ако това е твоето желание — каза той, чувствайки се като умиращ от глад пред банкетна маса, — ще съм щастлив да ти помогна.

Рипли му се намръщи за момент. След това каза:

— Знаеш ли какво се случи на *Ностромо*?

„*Ностромо*?“ — помисли си той, изненадан, че тя го споменава. *Това беше преди триста години.*

— От забранените истории е — сам отбеляза това.

— Да — отвърна той, — помня. Приземили сте се на планета Ахерон в отговор на това, което сте помислили за сигнал за помощ. Група от вас, водена от Кейн, строевия офицер, тръгна в търсене на източника на сигнала и се натъкнали на гнездо, пълно с големи, кожести яйца, подобни на които никой от вас не бил виждал.

— Кейн се спуснал измежду тях и бил нападнат от създание, което се криело в едно от тях — малко, сграбчващо нещо. Той изпаднал в кома с все още склученото нещо върху лицето му. Когато

се събудил, съществото било мъртво и Кейн изглеждал здрав като кон. Проблемът бил, че в него растял извънземен ембрион.

— Който накрая проби гръдния му кош — продължи Рипли, — разтрошавайки ребрата му на трески и убивайки го. Не можехме да се върнем в стазис с това нещо някъде из кораба, затова решихме да го проследим. Но междувременно то се беше развивало, назрявало. Скоро беше станало възрастно, способно да превърне човек в кървави парченца кости и парчалчета от плът.

— Малко по малко то отнемаше животите на екипажа на *Ностромо*. Първо Брет, след това капитан Далас, след това Паркър и Ламбер. И мен щеше да убие, но ми провървя.

Симони вдигна ръка.

— Чакай малко. Историята казва, че пришълецът е срещнал равностоен противник в твое лице.

Рипли се изсмя.

— Просто бях *щастливка*. Дори сега не съм равностоен противник за напълно развит пришълец. Никой не е.

— Но ти умееш да оцеляваш — каза той. — Така пише.

Тя сви рамене.

— Умрях, нали?

Щеше да ѝ обърне внимание, че смъртта ѝ е била само временно състояние, но не искаше да я отдалечава прекалено от разказа ѝ.

— Да — каза той. — Продължи.

— Имахме доста лош късмет — каза Рипли, — че точно *Ностромо* беше прихванал сигнала за помощ. А късметът ни се влоши още повече, когато Кейн влезе в гнездото и му беше внедрено извънземното — което в крайна сметка се оказа на кораба ни, свободно да прави каквото иска.

— Поне така си мислех, когато колегите ми взеха да умират един по един около мен. Но после открих друго. Всъщност, цялото нещо е било част от внимателно нагласен план.

— *Ностромо* предварително е бил избран да бъде корабът, който ще кацне на Ахерон — защото някой е знаел, че там има гнездо с извънземни форми на живот. А когато изпратихме изследователската група според дадените ни заповеди, не е било случайно, че един от нас е бил заразен с извънземния ембрион.

Симони си помисли, че знае накъде отива всичко това.

— Морс твърди, че Уейланд-Ютани искали извънземните за биоинженерната си дивизия.

— Морс е бил прав — каза Рипли. — Но не е знаел цялата истина. Например не е знаел за Аш.

Симони поклати глава.

— Аш?

Рипли изглеждаше все едно е изяла нещо гранясало.

— Андройд първо поколение. Разбира се, капитан Далас не знаеше това, когато Аш беше назначен при него. Капитанът сметнал Аш за поредния офицер по научната част, изпратен от компанията.

— Човек на име Умбулу работил на *Ностромо* през последните му пет пътувания и Далас харесвал работата, която вършел. Затова Умбулу трябвало да дойде и на шестото пътуване. Но два дни преди излитането по разписание на кораба от Тедус, Умбулу изчезнал. Оставил бележка на капитана, на която пишело, че нещо спешно е изникнало.

— Това отворило място за Аш, избрания от Уейланд-Ютани заместник. Но той не беше там да се занимава с научни открития и наблюдения. Беше там, за да бъде сигурно, че ще донесем на компанията извънземно, което той наричаше енцефалопод.

„Интересно“ — помисли си Симони.

— И какво направи той?

Мускулите на челюстите на Рипли се стегнаха.

— Когато Далас и Ламбер донесоха Кейн обратно при кораба, аз отказах да им отворя люка. Бях загрижена, че организмът може да застраши средата ни. Аш пренебрегна поста ми на офицер на кораба, както и правилата за карантина на научната дивизия и пусна групата вътре.

— Първо си помислих, че е действал прибързано, защото е искал да изследва непознатата форма на живот. След това той направи и каза неща, които ме накараха да мисля другояче. Например, Аш правеше медицински изследвания на Кейн през равни интервали от време — вероятно е видял ембриона, който се развива в него. Но не ни каза нищо.

— След като Далас беше убит, аз се добрах до кода за достъп на Аш, когато той не гледаше, и го използвах, за да се свържа с Майка,

корабния компютър. Тя потвърди, че Аш е криел пришълеца от нас, за да не можем да го прихванем.

— Майка също спомена нещо, наречено Заповед девет-три-седем. Преди да успея да разбера достатъчно, Аш ме нападна — опита се да завре навито на руло списание в гърлото ми. Паркър го фрасна с един стоманен прът обезглавявайки го, иначе щеше да ме убие.

— По-късно свързахме главата на Аш към енергиен източник в търсене на отговори. Той ни каза, че според Специална заповед девет-три-седем е трябвало да осигури корабът да стигне до Ахерон, да разследва извънземната форма на живот и да донесе екземпляр за изследвания. *Дискретно*, разбира се.

— С други думи — предположи Симони, — без да ви осведомява за програмата си.

— Програмата е била *на компанията* — напомни му Рипли. — Аш беше просто тяхна марионетка.

Симони осмисли информацията и я свърза с това, което вече знаеше.

— Значи сигналът, който сте прихванали, също е бил пуснат от компанията?

— Не — отвърна тя. — Беше пуснат от извънземно. Но не от тези, за които си говорим.

Той усети, че се усмихва.

— Май ме изгуби. Че какви други има?

— Кейн не откри яйцата в пещера — каза Рипли. — Откри ги във вътрешността на кораб. Извънземен кораб, с извънземен пилот — чийто гръден кош беше експлодирал, давайки живот на енцефалопод.

Тръпка полази по прешлените на Симони.

— Искаш да кажеш разумно същество? От друг свят?

— Точно така. Беше около пет метра висок и покрит със слой извънземни остатъци, но нямаше грешка, че някога е бил мислещо същество.

„*Майко мила*“ — помисли си Симони.

— Ти всъщност видя ли го?

— Не и на живо — отвърна Рипли. — Но Далас го видя и прати снимка на *Ностромо*.

Репортерът се отпусна към стената.

— Знаеш ли от какво огромно значение е това? Друга разумна раса съществуваща някъде там, споделяща вселената с нас?

— Знам колко е значимо — каза Рипли.

— Добре — каза Симони, — значи сигналът... е дошъл от този извънземен пилот. Може би е имал някакъв технически проблем, затова е кацнал на Ахерон и е изпратил сигнал за помощ.

— Но преди някой да успее да отговори, гръдният му кош бил разкъсан и той умрял. А извънземното в него трябва да е било кралица, иначе Кейн едва ли щеше да открие яйца.

— Кралица — каза Рипли, — да.

— След това *Ностромо* се притекъл на помощ на сигнала — каза той, опитвайки се да навърже нещата.

— И Кейн бил заразен. А Аш пуснал групата на изследователите вътре в...

„Чакай малко.“

— Нещо липсва — каза Симони. — Уейланд-Ютани вече са знаели, че има извънземна форма на живот на Ахерон. Затова са ви събудили от криогенния сън. И затова са изпратили Аш с вас.

— Чули са сигнала — предположи Рипли подвеждащо — и са разбрали, че не е от човешки кораб.

Той обмисли идеята и я отхвърли.

— Аш е действал според онази заповед, която спомена ти. Ако беше тръгнал за пилота, щеше да намери начин да го пренесе на борда. Вместо това е оставил изследователската група да се върне без него.

— Значи — каза Рипли, — енцефалоподът е бил това, което е искал. Но как компанията е знаела, че такова нещо съществува? И откъде е знаел Аш, че организъмът на лицето на Аш ще постави ембрион в него?

Симони се намръщи.

— Уейланд-Ютани е трябвало да знаят цикъла на развитие на пришълците преди да са разбрали за сигнала.

— Точно така — каза Рипли. — Което значи, че компанията е изпратила свой екип до Ахерон преди *Ностромо*.

Той поклати глава.

— Тогава техните хора са щели сами да вземат извънземен индивид. — Опитва се да разчете изражението по лицето на домакина

си. — Тоест Уейланд-Ютани никога не са изпращали екип. Научили са за наличието на извънземни там от някой друг.

— Като например?

— Не знам — каза Симони. — Военните?

— Не. Военните щяха сами да се занимаят с това. Кой е знаел, че корабът на извънземния пилот е кацнал на Ахерон?

— Само неговите си хора — предложи той спонтанно. След това осъзна какво намеква това. — Те са казали на Уейланд-Ютани какво има на Ахерон? Но това означава, че...

— Сме говорили с тях — каза Рипли. — Всъщност от известно време вече сме поддържали контакти.

Ставаше все по-добро и по-добро.

— Кои ние? Имаш предвид Правителството на Земята?

Тя поклати глава.

— Една организация, чиято единствена цел е да осъществи поредица от трансакции между расата на пилота и различни части от човешката цивилизация.

— Трансакции? — повтори Симони.

На човешката цивилизация не ѝ липсваше нищо, за което можеше да се сети. Единственият ѝ проблем беше да си набавя суровини от една планета или друга и да ги доставя на Земята.

— Оригиналната идея — каза Рипли, — била да се елиминират всякакви поводи за конфликт преди да могат те да прераснат в поводи за война. Но след известно време нещата се превърнали в нещо като обменно бюро. Ако ние искаме нещо, което хората на пилота могат да осигурят, сме го заменяли за нещо, което те не могат да си набавят сами и обратно.

— Голяма част от тези трансакции включвали кражба, робство или убийства. Но Правителството на Земята можело да си позволи да се дистанцира от всички тези неща.

„Невероятно“ — помисли си Симони.

— Как открихте всичко това?

— Кал го започна. Хакнала е главната мрежа на Правителството на Земята преди да напусне планетата за първи път и получила първите намеци за това още тогава. Но те били толкова леки, че ѝ отне известно време да сглоби парчетата на пъзела в едно цяло.

— Тя нарече организацията Локи, по името на мрачен и неуловим бог от една от древните митологии на Земята. След време и останалите започнахме да използваме това име.

— Именно Локи са научили от народа на пилота какво има на Ахерон. И пак Локи са предали информацията на Уейланд-Ютани, подтиквайки компанията да внедри Аш в екипажа и да издаде Специална заповед девет-тридесет и седем.

— А какво получавали хората на пилота в замяна? — попита Симони.

— Човешка изследователска колония на свят на име Багреб, която те завладели без бой след година или малко повече.

— Извънземните са били толкова важни за нас?

Рипли изпръхтя презрително.

— По времето, по което *Ностромо* се приземи на Ахерон, Правителството на Земята се бореше с политически вълнения в комплексите. Трябваше му биооръжие, за да ги разчисти.

— Правителството е щяло да пусне енцефалоподи в комплексите?

Това беше лудост.

— Правителството не разбираше с какво се захваща — каза тя. — Никой никога не разбира.

Симони вярваше на Рипли относно това. Никога не беше виждал пришълец, само беше чувал за тях от бивши военни, които бяха служили на *Орига* — или поне така бяха твърдели.

— А хората, които ни атакуваха?

— Локи — отговори Рипли. — Опитвах се да ни спрат да не се намесим в една от сделките им с народа на пилота. Имат средствата да премахват пречки като *Бети* и можеш да бъдеш сигурен, че Правителството ще извърти глава от случката.

— Тогава защо се качиха на кораба ни? Защо просто не го унищожиха от разстояние, приключвайки с цялата работа?

— Защото — отвърна тя, — искаха да разберат колко точно знаем и кой друг би могъл да знае. А единственият начин за това е да заловят нас и компютрите ни.

А когато се провалиха, се самоубиха. Трябваше да признае, че това показва изключителна нужда от потайност. Но в крайна сметка

фанатици има навсякъде. Не ти трябва тристагодишен заговор, за да обясниш присъствието им.

— И в каква сделка ще се намесваме? — попита той.

— Правителството на Земята получава зелена светлина да колонизира свят, богат на минерали, който народът на пилота е обявил като свой преди известно време. В замяна получават колония, пълна с човешки приемници.

— Приемници? — повтори репортерът с дискомфорт. — В смисъла, в който ти си била приемник?

— Точно така — каза Рипли. — Народът на пилота се е сдобил с няколко яйца и изглежда нетърпелив да отгледа глутница пришълци. Не сме разбрали все още защо, но знаем къде — и смятаме да спрем това.

— Значи натам отиваме, така ли? — попита той. — Да спасим човешка колония?

— Натам отиваме — потвърди Рипли. — Е, Симони, как мислиш? Някаква надежда хората да ни повярват?

Той помисли малко, след което поклати глава.

— Никаква. Поне не и от първия път. Но след известно време историята ще започне да привлича привърженици.

— Не, че има значение — каза тя. — Локи са прекалено добри в това да действат в сенките. Но, ако поне малко ги притесни репортажът ти, ще бъде добре.

„И, ако ме направи известен“ — помисли си Симони, — *„също ще бъде добре.“*

В крайна сметка него не го беше грижа за Рипли или Кал, или пък човечеството. Грижа го беше за себе си. А репортаж като този щеше да го направи крал на журналистите, сега и завинаги.

Пандор започна да си припомня.

Спомни си кожестия овоид в криокапсулата, а след това призрачно бялото паякоподобно нещо във вътрешността му. Почувства наново изненадата си от начина, по който то се изстреля към него — и ужаса си, когато осъзна, че то ще го души до смърт.

Явно беше спряло малко преди това.

— Е? — каза Сайго, който седеше до него.

Пандор примигна и го погледна.

— Какво има?

— Помолих те да ми подадеш хляба, по дяволите. *Три пъти.*

— Не преувеличавай — каза Пандор, върна вниманието си върху масата и намери панера с хляб.

— Не преувеличавам — каза Сайго, докато поемаше постлания със салфетка червен пластмасов панер и взе от него малко меко хлебче. Погледна към другите, които седяха с тях на дългата, алуминиева маса в столовата. — Нали?

Коуди сви рамене.

— Аз не ви слушах.

— Нито пък аз — каза Гоголак.

— Дявол ви взел тогава — каза Сайго и обърна се към Шепърд.

— *Ти чу ли ме да го моля за панера?*

Бенедикт, който седеше от дясната страна на Пандор, каза:

— Какво значение има? Получи си хлебчетата, нали?

Сайго се навъси към него.

— Това е проклет заговор. Всички се опитвате да ме изкарате луд.

— За бога — намеси се Гоголак, — става дума за панер за хляб. Преодолей го вече.

В този момент вратата на стаята се плъзна настрани, разкривайки осмоъгълен коридор от другата си страна. Филип стоеше на прага, държейки поднос, пълен с димяща храна.

— И така — каза той, а товарът му изпълни стаята с апетитните аромати на доматиен сос с подправки и запечени сирена. — *Буон апетито* на всички.

Беше четвъртък вечер. Винаги ядяха италианска храна в четвъртъците.

Остави подноса на края на масата и свали от него три големи бели керамични съда — купа, пълна със салата Цезар, плато, покрито с патладжани с пармезан и тава с печени макарони. „Всичко — *домашно произведено*“ — помисли си Пандор. Не, че имаха друг избор.

— Без месо — отбеляза Сайго. — Пак.

— Както знаеш — каза Филип, — месото е в оскъдни количества, докато не дойде следващият кораб за доставки.

— И аз така чувам — отговори Сайго сухо.

— Въпреки това — продължи Филип, — изнамерихме нещичко за любителите на морска храна измежду нас.

Докато изговаряше думите си, вратата се приплъзна отново и Анджи влезе, изглеждайки още по-мъничка заради подноса в ръцете ѝ.

— Калмари маринара! — обяви тя с най-добрия италиански акцент, който можеше да докара — което значеше не особено добър.

Пандор усети, че се усмихва. Калмарите бяха любимата му храна, както никоя друга.

— Къде ги намери?

— Зад морковената торта — каза Анджи, поставяйки таблата на масата. — Дори не знаех, че са там, до преди тази сутрин.

Филип потупа Пандор по рамото.

— Точно от това се нуждаеш, за да се възстановиш, нали?

— Не проумявам как можете да ядете тази гадост — каза Сайго, подсилвайки думите си с погнусена физиономия.

— Ето така — каза Бенедикт, сипвайки купчина големи, напоени със сос калмари в чинията си. — И после така. — Вдигна с пръсти едно голямо, месесто кръгче от калмар и го лапна. След това задъвка, а на лицето му бе изписано преувеличено удоволствие.

Сайго завъртя очи и погледна на другата страна. Но Хендрикс се изкиска, както правеше обикновено на лудориите на Бенедикт.

— Двамата сте като деца — каза Гоголак на Сайго и Бенедикт, — и при това гадни деца.

Бенедикт подаде лъжицата на Пандор и каза, дразнейки Сайго:

— Хапвай, Илайджа. Вкусна партида е. Крехки, ароматни... трябва да изпратя поздравленията си на лазерния размразител.

— Благодаря — отвърна Пандор, взимайки лъжицата, и се зае да сипва калмари в собствената си чиния.

Докато го правеше, зърна няколко калмарени пипала, подаващи се от червения сос, което го накара да спре по средата на движението си. Не изглеждаха ли така крайниците на онова същество малко преди да се впият в лицето му?

— Какво има? — попита Анджи.

Пандор усети погледите на другите върху себе си.

— Нищо — отвърна, усмихвайки се, за да ги успокои. — Наистина.

Зарови вилицата си в калмарите и бутна няколко в устата си.

Бенедикт беше прав. Беше много вкусно. И с известно усилие успя да изтика образа на съществото от ума си.

В крайна сметка мъчителната случка беше приключила и той се възстановяваше добре — поне така казваше Анджи. Гърлото вече не го болеше и не се чувстваше дехидратиран. Освен в моментите на лека отпадналост, появяващи се от време на време, човек не можеше да познае, че е бил в кома преди няколко дни.

Цялото нещо беше толкова странно, толкова различно от всичко, което беше чувал. Но беше вече история.

Шепърд беше отишъл до продоволствения отсек втори път, за да уталожи страховете на Сайго, и не беше намерил нищо. Нямаше признаци да е имало други овоиди или — по-важното — каквито и да било други същества. Каквото и да се беше захванало за Пандор тогава, явно беше дошло само.

Разбира се, все още чакаха отговор от Куполи Гама относно произхода на съществото. Изглеждаше малко вероятно Мураками умишлено да отглежда такива същества. Тогава къде бяха намерили овоида? И имаше ли други, криещи се някъде из Гама, чакащи да се закачат за някой неподозиращ нищо ботаник?

Бенедикт прекъсна мислите на Пандор с доволно пухтене.

— Не знаеш какво изпускаш, Сайго.

— Остави го на мира — каза Гоголак.

— Аз просто му показвам хубавите неща от живота — отвърна Бенедикт. — Това не е престъпление, нали?

— Ти просто го дразниш — отвърна му Гоголак, впервайки поглед в Бенедикт. — И то безпричинно.

— Ти можеш да четеш мисли? — попита Бенедикт. — Не знаех. — Обърна се към Филип. — Ти знаеше ли?

— Трис — каза администратора с помиряващ тон, — това е...

— Ненужно? — прекъсна го грубо Бенедикт. — Непредизвикано? Или пък просто всички тук са прекалено чувствителни?

— Стига — каза Шепърд.

— Защо? — попита Бенедикт. — Защото ти казваш ли? Ти си офицер по безопасността, не надзорник на вечерята.

— Прав е, Трис — каза Филип, подкрепяйки Шепърд като никога. — Трябва да се успокоиш малко.

Пандор точно щеше да се съгласи, когато усети някакво напрежение в гърдите си, точно зад слънчевия сплит. Все едно нещо

напираше да излезе от него. Отначало беше просто леко неприятно, но бързо се превърна в нещо повече.

„Боли“ — помисли си той.

Този път всички бяха прекалено фокусирани върху Бенедикт, за да забележат изражението на лицето на Пандор, което едва ли беше приятно. Натискайки гърдния си кош с юмрук, той се опита да облекчи натиска, но това не помогна. Болката ставаше непоносима.

Пандор погледна надолу и видя малко червено петънце на ризата си. Беше сос маринара, петно, което не беше забелязал по-рано — нали? Но много му приличаше на кръв.

Все едно беше прободен. И по дяволите, *чувството* беше точно все едно някой го пробоща. Но не отвън, а *отвътре*.

— Илайджа — каза някой.

Изведнъж всички се обърнаха към него. А той не можеше да ги успокои както преди, защото този път имаше чувството, че можеше и да е в беда. Гримасничейки, усети как натискът се натрупва в нещо гърчещо се, нещо, което не можеше да понесе седейки.

— Илайджа! — някой извика, този път по-високо от миналия път.

Докато ставаше, продължавайки да натиска с юмрук гърдния си кош, чу стърженето на столове по пода и бързото издаване на заповеди. Изведнъж колегите му го наобиколиха, хванаха го за ръцете и тръгнаха да го извеждат от столовата.

По средата на разстоянието до вратата, Пандор усети как нещо излиза от него — най-шумното, дълго и изключително неприлично оригване, което някога беше правил през живота си.

Но изведнъж напрежението в него изчезна. Заедно с, както изглеждаше, тревожното чувство, обхванало колегите му.

— Какво по дяволите...? — каза Коуди.

Анджи се разсмя. Беше красив звук, като от малки звънчета.

— Добре ли си? — попита Шепърд.

Пандор кимна, а бузите му бяха червени от срам.

— Добре съм — явно имам малко газове.

— Какви сме късметлии — отбеляза Бенедикт.

Гоголак се обърна към него:

— Млъквай, става ли?

— Мисля, че — започна Анджи, все още подсмивайки се леко, — храносмилателната ти система все още се възстановява. Не си ял нищо известно време, а сега се натъпка. Очакваше се да има известни... аномалии.

Пандор успя да се усмихне.

— Така ли им викаш?

Сайго промърмори нещо под носа си и се върна на масата. Разменяйки си облекчени погледи, другите го последваха — включително Пандор. Но когато разговорът започна наново, не беше чак толкова изострен. *Слава богу*, помисли си Пандор.

Откри, че апетитът му не беше никак намалял от обезпокоителната случка. Всъщност сега в храносмилателната му система се беше разчистило още място, поради което беше още по-гладен.

Коего направи пренебрегването на пипалата по-лесно.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

За древните май дървото капок било свещено. Смятало се, че душите на мъртвите се катерели по клоните му, за да стигнат рая.

Тази легенда беше причината, поради която Филипакос правеше кратки почивки, докато подрязваше гъсто покритите с листа долни клони. Не искаше да попречи на някоя изкачваща се душа да стигне до рая, макар че доколкото знаеше, никой от колегите му не се беше запътил към отвъдното в момента, а когато се стигнеше до там някой да се нуждае от клоните на дървото, те вече щяха да са израснали наново.

Филипакос обичаше подрязването — най-вече заради сладката, подобна на орехова миризма на разрязано дърво — което беше и причината, поради която той се занимаваше с по-голямата част от него, но работеше само в частите, които бяха близко до земята, оставяйки по-високите редици от клони за по-способни хора като Шепърд, Коуди и Пандор. Последното, което искаше, беше да си счупи глупавата глава, създавайки предпоставки за борба за власт по време на бдението му.

Подсмихна се на собствената си шега. Все едно някой от тези хора щеше да има желание да наследи работата му, след като си тръгне от този свят. *Но не е ли точно това причината да желае да живее вечно?*

Мислите му бяха прекъснати от вибриране в намиращия се на гърдите му отворен джоб на комбинезона му. Измъкна ком-точката, натисна копчето за *приемане* с палец и каза:

— Филипакос на линия.

— *Шепърд е, Фил. Отчитам кораб в далечината. Прилича на товарен превозвач.*

Не бяха имали други посетители освен доставчиците на провизии от години. А едва ли корабът се беше натъкнал на тях случайно.

— Опитаха ли се да се свържат вече?

— *Още не* — отвърна Шепърд.

Филипакос погледна със съжаление към полуподрязаното дърво и каза:

— Идвам.

— Виждаш ли? — каза Хендрикс, сочейки мястото.

Коуди кимна.

— Да.

— Изглежда не по-лошо от всяко друго — каза Пандор.

Избра една теменужка измежду двете дузини, които бяха пристигнали в криокапсулата, извади я от задната част на моторизираната количка и я постави в дупката, която Хендрикс беше посочила — плитка, намираща се между два сиви камъка, защитена от интензивната нефилтрирана слънчева светлина от надвисналите клони на едно ароматно дърво иланг-иланг.

Дори на Земята теменужките не можеха да оцеляват на пряка слънчева светлина. Хендрикс ги разбираше. Тя също не обичаше светлината на прожекторите.

Използвайки ръцете си вместо градинарска лопатка, Пандор гребна малко плодородна тъмна почва от кофата, която бяха донесли със себе си, и я изсипа в дупката. След това внимателно я утъпка около оголените корени на теменужката, като избягваше да засипва дебелиите и мъхести листа.

Хендрикс си спомни как Пандор веднъж беше казал, че обича усещането на пръстта, и че денят, в който хванел лопатката, щял да бъде денят, в който си търсел нова работа. Надяваше се този ден да не дойде още известно време.

— А подхранващ разтвор? — попита Коуди, криейки очите си с ръка от обедното слънце.

Пандор го погледна.

— Не го взех. Има достатъчно подхранващи вещества в почвата.

Коуди се намръщи.

— Като имаме нещо, защо да не го използваме?

— Като гледам как сме с доставките на продоволствия — отвърна Пандор, — скоро може ние самите да се нуждаем от хранителния разтвор.

Коуди направи гримаса.

— Това звучи гнусно.

Хендрикс не се включи в разговора им. Дори да знаеше със сигурност, че няма да каже нещо глупаво, не знаеше кога да се вмъкне.

Пандор се обърна към нея.

— Къде е следващото място?

Тя му посочи. Беше на няколко метра настрани, сенчесто местенце между два други камъка.

— Чудя се — каза Коуди, — как успяваш да запомниш всичко това, без да си запишеш.

Хендрикс сви рамене.

— Имам добра памет.

Хората винаги бяха коментирали този факт, дори в най-далечните ѝ спомени. Може и да не притежаваше върхов интелект, но винаги беше била добра в помненето на разни неща.

Коуди избра друга теменужка, занесе я на мястото, което Хендрикс беше избрала за нея и я сложи в дупката. След това гребна малко почва с лопатката и я изсипа около корените.

— Няма ли да я утъпкаш? — попита Пандор.

Коуди се изкиска.

— Да взема да ѝ дам и целувка за лека нощ, като съм започнал.

— Разбирам — каза Пандор с блясъче в очите, — и повярвай ми, възхищавам се на отдадеността ти. Колкото по-скоро приключим тук, толкова по-скоро ще можем да започнем следващата си задача.

Която беше да сменят филтрите във вентилационната система на купола, затова всъщност не бързаха особено с приключването на саденето на теменужки. Никой не обичаше да сменя филтри — дори Филип, който изглеждаше като да харесва почти всичко.

— От друга страна — каза Коуди, продължавайки започнатата шега, — не обичам да пренебрегвам малките сладурчета. Може би още няколко потупвания с лопатката са необходими, все пак.

Пандор се усмихна окуражаващо.

— Така те искам.

— Да ви покажа следващото място — каза Хендрикс.

— Давай — отвърна Коуди. — Знаеш ли, едно време бях пример за ефективност тук. Всичко правех много бързо, без да се размотавам. Разбира се, това беше преди да бъда изложен на определени негативни влияния.

— Е — каза Пандор, — нали знаеш какво казват хората. Лягаш ли си с кучета, будиш се с бълхи.

Изведнъж лицето му се изкриви — подобно на онзи път в столовата, но по-зле. „*Отново газове?*“ — зачуди се Хендрикс.

— Добре ли си? — попита.

— Не знам — отвърна той. Гласът му беше напрегнат, с намеци за тревога — повече, отколкото беше очаквала. — Боли — продължи той. Натисна слънчевия си сплит. — Тук.

Хендрикс се намръщи. *Сърдечен удар?*

Не я биваше в спешните случаи. Нещо в нея винаги замръзваше, все едно се движеше в ледена вода.

За щастие, Коуди не беше толкова афектиран. Приблужи се до Пандор, хвана го за ръка и каза:

— Да те заведем в лазарета.

— Аз ще ги предупредя — предложи Хендрикс.

— Боли — изпъшка Пандор, свивайки се в ръцете на Коуди. — Наистина боли. Може би сърцето ми...

Коуди не му отговори. Но нещо в изражението му говореше на Хендрикс, че не за сърцето на Пандор се притеснява той. А за нещо друго.

Изведнъж Хендрикс осъзна какво — *нещо, което онова същество* му беше направило.

— Накарайте го да спре — изскимтя Пандор.

Изведнъж очите му се разшириха и той нададе рев, какъвто Хендрикс никога не беше чувала — звук толкова дълбок, толкова неконтролиран, че гърлото ѝ се сви само като го слушаше.

Някак си успя да отвори връзка по ком-точката си.

— Хендрикс до Анджи. Нещо става с Пандор.

— *Какво?* — чу се в отговор.

— Не знам. Сега ще го доведем в лаза...

Преди да успее да довърши, Пандор се изви назад в дъга и отново изрева — този път още по-страшно, измъчено и отчаяно. Единственото, което пречеше на Пандор да падне назад, бяха стисналите го ръце на Коуди.

— Майната му на лазарета! — излая Коуди, достатъчно силно, че да го чуят през отворената връзка на апарата. — Трябва ни спешна помощ тук и сега!

Пандор задра с ръце гърдния си кош, с широко отворена от неопикуема болка уста. Като че ли отчаяно се опитваше да каже нещо, да обясни какво усеща, но думите спираха в гърлото му.

„Помогни му“ — помисли си Хендрикс.

Като че да подкрепи молбата ѝ, писък изригна между устните на Пандор. В този момент Хендрикс забеляза нещо тъмно и червено да се появява между ръцете му — петно, което прекалено много приличаше на кръв.

Като да се беше пробол с нещо. „Но това е невъзможно“, отрече мислено тя. Ръцете на ботаника бяха празни — а не можеше да се е раздрал сам с голи ръце.

— Какво по дяволите...?! — възкликна Коуди, а гласът му беше тих и невярващ.

В този момент туниката на Пандор се разкъса и нещо се подаде от гърдния му кош в гейзер от кръв. Хендрикс усети как драци назад през тревата, без да знае как се е озовала там.

Нещото, което излезе, беше покрито с кръв и парченца плът, поради което беше трудно да бъде разгледано добре. Но на Хендрикс ѝ приличаше на купчинка плът. Със зъби.

„Глава“ — помисли си тя като хипнотизирана.

Но не човешка. Нещо змиевидно или дори подводно. Сети се за косатката, която веднъж бе видяла в един филм, макар че това тук изглеждаше несравнимо по-зло.

Онова като че оглеждаше околността за момент, за да разбере какво става. След това се измъкна изцяло от Пандор, влачейки късото си набито тяло, и избяга в храстите.

Оставяйки Хендрикс дишаща тежко, с биешо лудешки сърце и треперещи ръце. Коуди, който обикновено трудно можеше да бъде стреснат, също се беше отдалечил от Пандор и изглеждаше по-мрачен от всякога.

— Какво беше това? — изпъшка той.

На Хендрикс ѝ се искаше да може да му отговори. Но тя едва го виждаше от напирещите в очите ѝ сълзи.

Избърса ги с опакото на ръката си и изпълзя до Пандор на крака и ръце. Той лежеше по гръб, а слънцето се отразяваше в оцъклените му очи. Ужасът от случилото се все още беше отпечатан на лицето му.

А на гърдите му имаше дупка с *размерите* на човешки юмрук, с няколко стърчащи от нея счупени ребра, наподобяващи клонките на екзотично растение. Хендрик усети, че ѝ се повдига и избяга до храстите, за да се освободи от последното си ядене.

Чуваше как Коуди говори по ком-точката си — чуваше гласа му, все едно беше някъде много далеч.

— Фил — каза той, а гласът му беше тежък и траурен, — би ли ми отговорил, моля? Фил...

Хендрик беше благодарна за едно — нямаше тя да събщи новината на Филипакос.

Докато Филипакос достигне до контролния център, корабът вече се беше приближил на час разстояние от колонията.

— Все още ли няма нищо от тях? — попита той Шепърд.

— Нищо — потвърди офицерът по безопасността. — А не желяех аз да говоря от името на колонията.

— Нека аз тогава — каза Филипакос.

Седна зад контролното табло и изпрати стандартното посрещане. Почти минута нямаше отговор. След това в залата се чу странен глас.

Беше женски, но ни най-малко приятен.

— *Ботаническа колония* — каза, — *чуваме ви*. Преминете на видеовръзка.

— Тук Куполи Епсилон — каза той, включвайки на пълно аудио-видеоизлъчване. — Моля идентифицирайте се.

Чертите на лицето на жената не бяха непривлекателни. Тъмни очи под красиво извити вежди, деликатни скули и изваяни ноздри, устни, които всеки мъж би сметнал за привлекателни.

Но освен това имаше някаква твърдост в нея, горчивина и решителност, които смиряхаха. Не, че щеше да я остави да усети това в него. Доколкото виждаше тя, той не беше ни най-малко уплашен.

— *Ти ли си командващият?* — попита тя, пренебрегвайки искането му.

— Аз съм — каза той, опитвайки се максимално да се придържа към професионалността.

— *Трябва да ни отворите товарен отсек.*

Изражението на Шепърд показваше презрение.

Изглеждаше като да пита „*Коя по дяволите си мисли, че е тази?*“

Но работата на Филипакос беше да остава спокоен в ситуации като тази. Вдигна ръка, за да успокои офицера и продължи разговора си.

— Моля, повторете? — каза той.

— Чу ме. Товарен отсек.

— Каква работа имате тук? — попита Филипакос.

Усети как ком-точката вибрира в джоба му, но я игнорира. Определено имаше по-важна работа в момента.

— *Изложени сте били на нещо, което не разбирате* — каза жената. — *Ние сме единствената ви надежда за оцеляване. Но трябва да правите точно каквото ви казваме, и трябва да го направите сега.*

Той усети как очите ѝ дълбаят в него, убеждаващи го в спешността на ситуацията.

— Разбирам — успя да произнесе. — А на какво точно сме били изложени?

— *Извънземно същество* — каза тя. — *Такова с неутолима жажда да убива.* — *Наведе се леко напред.* — *Някой от хората ви да се е натъквал на нещо странно напоследък? Например голямо кожесто яйце?*

Филипакос усети как кръвта се втурва в лицето му, издавайки го.

Жената изпсува тихо.

— *Отворило ли се е вече?*

— Ако се е отворило, какво? — попита той несигурно.

Устройството продължаваше да жужи в джоба му.

Какъвто и да беше проблемът, трябваше да почака.

— *Тогава* — каза жената, — *имате по-малко време, отколкото си мислех. Нещото в яйцето — работата му е да се захване за тяло-приемник, да пъхне в гърлото му израстъка си и да постави ембрион в коремната кухня. Така че някой от вас носи развиващо се извънземно в себе си.*

— Това е абсурдно — каза Филипакос.

— *Няма да мислиш така, когато ембрионът излезе навън.*

Очите му се присвиха.

— Какво искаш да кажеш с това?

— *Само си създава родилен отвор* — обясни жената, а устата ѝ се изви в нещо като усмивка на една страна. — *Веднъж като го види,*

човек никога не го забравя. От типа гледки е, които остават за цял живот.

Управителят на колонията преглътна.

— Никой тук не носи ембрион, уверявам те. Освен това, аз...

— *Откъде знаеш?* — прекъсна го тя. — *Проверил ли си?*

Не бяха, разбира се — че защо да го правеха? Веднъж видяха някаква сянка на резонансовия екран, но на никой не бе хрумнало, че може да е форма на живот в ембрионален стадий.

— Каквото и да е станало — каза той, знаейки, че това е признание, че *нещо* е станало, — ще се погрижим сами за него, с възможностите, които имаме.

— *Не разбираш* — каза жената, а сянка на гняв премина през гласа ѝ. — *Не можете да се погрижите за него. Без наша помощ всичко, което ще можете да направите, е да умрете.*

— Тя луда ли е? — попита Шепърд.

Филипакос искаше да повярва на това, но не можеше. Тя знаеше прекалено добре какво се беше случило с Пандор.

Същевременно не можеше да си позволи да ѝ вярва.

— Няма да отворя товарен отсек на някой абсолютно непознат.

— *Вече си го направил* — каза му жената. — *Сега ви трябват малко относително непознати.*

Ком-точката на Филипакос продължаваше да вибрира неуморно, стържейки по ръба на съзнанието му.

— Откъде знаеш какво е станало тук? — попита той. — И защо си толкова заинтересувана да ни помогнеш?

Тя се намръщи.

— *Нямаме време за това. Имате пет минути да отворите някой товарен отсек. След това ние сами ще си направим вход. Вие решете кое предпочитате.*

Филипакос усети как устата му пресъхва.

— Не можете просто да се набутате тук със сила.

— *Така ли?* — попита тя.

Не блъфираше — виждаше го в очите ѝ. А кораби като нейния имаха адаптивни устройства за скачване, необходими поради широкия диапазон от различни модели на кораби, с които евентуално можеше да осъществят размяна на персонал и ресурси.

Но не би могла да влезе насила без да среже входния люк на отсека, което по време на процеса щеше да повреди за дълго дока. А без работещ отсек за доставки, колонистите щяха да са принудени да разчитат на аварийния док за получаване поне на базови средства за оцеляване — едно крайно неприемливо състояние.

Защото, в случай че аварийното се повредеше, нямаше да могат да напуснат Куполите при възникнала необходимост. И макар че на тях не им се беше случвало, поне една от другите куполни колонии беше изпитала тази неприятна ситуация.

Нито пък можеха да се надяват Земята да изпрати екип, който да ремонтира повредата. Имаха късмета, че въобще получават хранителни доставки от време на време.

„Освен това“ — помисли си Филипакос, — „не се знае кога ще се спрат тези хора.“ Възможно беше докато преследваха целта си да нарушат целостта на някой от куполите, принуждавайки по този начин колонистите да го изолират и затворят — при което рискуваха да загубят ценната флора, която расте в него.

Искаше му се колонията да беше построена с оглед защита от нападатели. За нещастие, архитектите ѝ не бяха очаквали мястото да се превърне в мишена за набези. Вътре имаше единствено растения в крайна сметка, а много малко от тях имаха някаква стойност на черния пазар.

— Четири минути и тридесет секунди — каза жената.

— Какво ще правиш? — прошушна Анджи.

„Какво, наистина?“ — зачуди се той.

Едва не каза на лидера на товарния кораб да отиде по дяволите. Думите бяха на върха на езика му, пълни с гняв. След това видя как текстово съобщение се появи в горния десен ъгъл на екрана — беше от Коуди.

„Господи“ — помисли си той.

Инстинктите на Рипли и подсказваха, че ще се наложи да си проправи сама път към вътрешността на колонията. След това видя как ботаникът пребледня, като че беше видял или чул нещо прекалено ужасно и екранът ѝ изгасна.

— Отряза ни — каза Кал.

Рипли се обърна към нея.

— Звучиш изненадана.

— Как може да са толкова глупави?

— През цялото време е така — отговори ѝ Рипли.

Винаги се намираха хора, които смятаха, че могат да надбягат извънземните. Или да ги надхитрят. Или да се изправят лице в лице с тях, ако имаха достатъчно огнестрелно оръжие и смелост.

Уейланд-Ютани бяха вярвали, че могат да опитомят енцефалоподите. Бяха мислили, че могат да обучат извънземните като свои домашни любимци-убийци. *Седни. Дай лапа. Убий.* Но след време Уейланд-Ютани разбраха грешката си.

И тези колонисти щяха да я разберат, ако Рипли им оставеше тази възможност — което нямаше да направи. Не беше дошла чак до тук, за да ги остави да умрат.

— Почакай малко — каза Кал, а златистият блясък на монитора пред нея се отразяваше в лицето ѝ.

— Какво? — попита Рипли. Ултиматум, може би? Това щеше да е забавно.

— Ела да погледнеш — каза Кал.

Рипли надникна.

Данните на екрана на Кал показваха, че им е даден достъп до отсека за доставки на колонията.

— Я, виж ти — каза Рипли. — Може и да не са толкова глупави, в края на краищата.

— Чудя се какво ги е накарало да променят решението си — каза Кал.

— Какво значение има? — попита Рипли. — Важното е, че сме вътре.

— Това не е на добре — каза Шепърд, поглеждайки в екрана си.

Филипакос не отвърна. Явно беше прекалено шокиран от случилото се с Пандор, прекалено наскърбен и разбит емоционално, за да реагира.

Не беше от това, че Пандор беше мъртъв. А начинът, по който беше умрял — нещо беше пробило гръдния му кош, точно както беше казала жената от кораба-превозвач.

— *От типа гледки е, които остават за цял живот* — беше му казала. Без съмнение щеше да остане у Коуди и Хендрикс за дълго време.

Шепърд също беше вцепенен. Пандор му беше колега, съсед и приятел. Но вече не можеше нищо да направи за него. Отговорностите му в момента се състояха в това да се грижи за останалите — задача, която изведнъж беше станала сложна.

— Какво има, Шеп? — попита най-сетне Филипакос.

Офицерът впери поглед в него.

— Входният люк към отсека за доставки е затворен и не иска да се отвори.

— Какво искаш да кажеш? — каза Филипакос, постепенно осъзнавайки важността на ситуацията.

— Не реагира — което значи, че хората от товарния кораб не могат да влязат.

Филипакос направи видимо усилие да се стегне.

— Все пак можем да я отворим ръчно, нали?

— Може би — отвърна Шепърд. — Няма как да разберем без да отидем на място. Но, за да го направим, трябва да прекосим Куполи Две, Три и Четири, а ако онова извънземно е дори една десета толкова опасно, колкото го описа жената от кораба...

Филипакос трепна.

— Каква е алтернативата?

— Аварийното — каза Шепърд. — Но това е дори по-далече.

— Свържи ме с кораба — каза управителя. — Трябва да им кажа, че имаме проблем.

Но се оказа, че са в по-дълбока дупка, отколкото Шепърд си мислеше. Защото, когато се опита да се свърже, установи, че системата по комуникациите не работи.

— Това няма да ти хареса — каза на Филипакос и докладва детайлите.

Администраторът се смъкна върху стола си.

— Значи, освен че не можем да отворим люка на отсека, също така не можем и да съобщим на приятелите си отвън, че имаме проблем.

— Нещо такова — каза Шепърд.

— Доста странно съвпадение — отбеляза Филипакос. Шепърд мислеше същото. Явно някой се опитваше да попречи на колонистите да им бъде помогнато отвън. Първият въпрос, на който трябваше да бъде отговорено, беше кой.

Вторият беше защо.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Филипакос огледа лицата на колегите си. Явно бяха усетили безпокойството му, защото го виждаше отразено в очите им.

— Какво, по дяволите, става? — попита настоятелно Сайго.

— Аз също бих искал да знам — каза Коуди, макар и с по-спокоен глас.

Сърцето на Филипакос се сви. *„Как да им кажа? Самият аз едва го вярвам.“*

Реши, че няма смисъл да отлага.

— Илайджа е мъртъв.

— Господи — ахна Гоголак, а ръката ѝ се качи пред устата като уплашена птица. — Как?

— Изглежда — продължи Филипакос, борейки се с всяка дума — нещото на лицето на Илайджа е имало някаква цел в крайна сметка — да вмъкне ембрион на извънземна форма на живот в коремната му кухина.

— Какво...? — каза Сайго, а цветът се изцеди от лицето му.

— Това е лудост — каза Гоголак.

Филипакос кимна.

— Знам.

— Видяхме нещо при сканирането — отбеляза Анджи с треперещ глас, — но не знаехме какво е.

— Когато извънземното се е развило достатъчно — продължи Филипакос, — е пробил гръдния кош на Илайджа, убивайки го на място. За нещастие, Коуди и Хендрикс са очевидци.

— Беше точно толкова ужасяващо, колкото звучи — каза Коуди на останалите.

— Е, къде е? — попита Гоголак. — Извънземното, имам предвид.

— Някъде в Купол Четири — отвърна Коуди.

— Не е задължително — отбеляза Хендрикс, привличайки вниманието на колегите си. — Вратите са настроени да пропускат Рекс, нали? Извънземното също може да минава през тях.

— Мамка му — каза Сайго, а очите му се разшириха, докато обмисляше казаното, — тя е права.

— Значи това нещо може да е навсякъде? — попита Гоголак.

— Общо взето — потвърди Шепърд.

— Колко точно е опасно? — попита Гоголак.

— Пробило е проклетия гръден кош на Пандор! — кресна Сайго, пръскайки слюнка.

Гоголак се втренчи в него.

— Имах предвид за нас.

— Изключително опасно — отговори й Шепърд. Обърна поглед към Филипакос. — Или поне така ни беше казано.

Сайго ги погледна.

— От кого?

— Добър въпрос — каза Филипакос.

Гоголак го погледна накриво.

— Ако се опитваш да ни успокоиш, Фил, не става така.

— Точно преди Илайджа да умре — каза Филипакос, — един кораб-превозвач се свърза с нас. Техният капитан изглежда знаеше за тези същества. Предупреди ни какво ще стане с Илайджа, но беше прекалено късно.

— Чакай малко — каза Сайго. — Разчитаме на някакъв си превозвач, за да получим информация?

— Имаш ли по-добра идея? — попита Шепърд.

— Да, по дяволите — каза Сайго. — Свържете се с военните. Или Правителството. Някой все някога се е натъквал на тези неща.

— За нещастие — каза Филипакос, приемайки неприятната мисъл, че отново е носителят на лоши вести, — комуникационната ни система не работи. Не можем да се свържем дори с превозвача.

— Супер — каза Сайго.

— И какво ще правим сега? — попита Коуди. — Не можем просто да си стоим в контролния център до края на живота си.

— Трябва да намерим нещото — каза Гоголак, — и да го убием. Какъв друг избор имаме?

— Шепърд има шокова пушка — опита се да помогне Хендрикс.

„Вярно“ — помисли си Филипакос. Това беше единственото оръжие на колонията. Допреди час беше изглеждало ненужно.

— Може да пробвам — каза Шепърд. — Трудната част ще е да го намеря.

— Има само дванадесет купола — каза Сайго. — Все в един ще да е.

— Много ти благодаря — каза Шепърд.

— Може би ти би искал да го придружиш? — предложи Коуди. — След като си такъв експерт относно плана на колонията.

Сайго се изчерви.

— Не съм аз офицерът по безопасността, нали?

Филипакос вдигна ръце, за да въдвори мир.

— Стига. Всички сме изнервени, но все пак трябва да мислим с главите си. — Обърна се към Шепърд. — Ако се налага, можем да заловим онова. Но първо искам да установя контакт с кораба-превозвач. Ако трябва да се лови нещо, онези хора вероятно ще го направят по-добре от нас.

Шепърд кимна.

— Има логика.

Филипакос знаеше, че офицерът е нетърпелив да тръгне на лов за онова нещо. Но работата му го задължаваше да се обръща към повисшестоящия по чин, когато това бе възможно.

— Ей — каза Хендрикс, — къде е Бенедикт?

Стомахът на Филипакос се сви.

— Все още не е отговорил.

Спогледаха се.

— Това не значи, че не е тръгнал насам — отбеляза Коуди с надежда.

Филипакос се намръщи. Наистина беше възможно Бенедикт да беше тръгнал насам, но все още да не беше стигнал. Но по-вероятно да беше заспал някъде, без да знае, че опасно същество се скита из куполите.

— Аз ще го намеря — каза Шепърд отговорно.

Мисълта, че приятелят му може да е в опасност, разкъсваше Филипакос. Въпреки това вече беше решил.

— Придържаме се към плана — каза на Шепърд. — Нека се опитаме първо да оправим комуникационната система.

Анджи го погледна одобрително. За първи път баща ѝ не беше обърнал специално внимание на Бенедикт.

Филипакос се надяваше да не съжалява за това по-късно.

Рипли се върна от товарното помещение смръщена. Симони и останалите ясно виждаха това — освен Болеро, която беше извикала Рипли в пилотската кабина преди няколко минути.

— Не изглеждаш щастлива — отбеляза Врайс.

— Не съм — каза Рипли. — Люкът към отсека за доставки е затворен отново. Освен това изгубихме контакт с колонията.

Симони видя, че Джонър прави гримаса.

— Шегуваш се, по дяволите. Мислех, че вече са решили.

— Може после да са решили друго — каза Врайс.

Кал поклати глава.

— Нещо намирисва. — Хвърли поглед към Джонър. — И без остроумни забележчици, моля.

Джонър вдигна ръце.

— Казах ли нещо?

— Мислите ли, че Локи са го направили? — обърна се Рама към Кал.

Кал сви рамене.

— Иначе е прекалено голямо съвпадение.

— Най-големият проблем в случая е — каза Врайс, — че не можем да влезем в колонията.

— Значи са прецакани — заключи Джонър.

— Никой не е прецакан — настоя Кал, — докато сме тук и можем да направим нещо по въпроса.

Джонър завъртя очи.

— Както кажеш, момиченце. Само не ми се цупи.

Рама поглади брадичката си.

— Значи трябва да се доберем до тях без достъп през товарен отсек.

Врайс се обърна към Рипли.

— Какъв е планът?

Симони вече беше свикнал на начина на работа на екипажа и не беше изненадан. Всеки член беше изобретателен по собствен начин, но Рипли без съмнение беше най-изобретателната.

Тя се загледа намръщена в космоса за момент, след което отиде до стената и натисна бутона за връзка с Болеро.

— Много ли е трудно да си пробием сами път навътре към някой купол?

Болеро обмисли въпроса за момент.

— *Не особено. Но е повече от вероятно да се задейства автоматична защитна система, която да затвори достъпа до останалите куполи.*

Джонър направи физиономия, за да покаже, че не е впечатлен.

— Нека. Кал може да се оправи с ключалките.

Симони си спомни, че Кал имаше талант в тази област. Не беше ли точно тя, която беше успяла да ги измъкне от Византия?

— Би ми отнело известно време — каза Кал, охлаждайки ентузиазма на Джонър. — А и всеки път, когато минаваме от един купол към други, ще унищожаваме средата вътре — включително тази в контролния център.

Рама присви очи.

— Няма проблем. Няма нужда да разбиваме купола. Можем просто да си срежем вход в него.

— А какво ще използваме, за да запушим дупката после? — настоя Джонър. — Задникът на Врайс?

— Или твоето лице — щракна със зъби Врайс в отговор.

Рама въздъхна.

— Приближаваме до него все едно е люк към док, създаваме херметизиран проход чрез модула за скачване, отваряме въздушния шлюз на кораба, срязваме си вход и влизаме вътре. А корабът остава там, докато не се върнем с това, за което сме дошли.

— Говориш така — изхихика се Джонър, — все едно има някакъв шанс да слезеш там долу с нас.

Рама не ухапа примамката. Просто погледна към Рипли.

— Да започваме — каза тя.

— Тя *полудяла* ли е? — попита Сайго, изразявайки гласно мислите на почти всички в контролния център.

Освен тези на Шепърд.

Той поклати глава докато гледаше в монитора, който показваше външната охранителна система на колонията. Комуникациите бяха извън строя, независимо от опитите на офицера по безопасността да ги пренасочи, но поне външната сигурност все още работеше.

— Всъщност — каза Шепърд, гледайки странната гледка на кацналия върху Купол Седем товарен кораб — въобще не е полудяла. Знае точно какво прави.

— И какво е то? — попита Коуди.

— Приготвя се да пробие купола — обясни Шепърд, — и да спусне част от хората си вътре, което значи, че съвсем скоро ще ги видим.

Ако казваха истината за това защо искаха да влязат в куполите. И ако извънземното, което беше излязло от Пандор, не се добереше до тях първо.

— А какво ще стане с екземплярите в купола? — попита Анджи.

Шепърд я погледна.

— Забрави за тях.

Преди години, това нямаше да го притеснява толкова много. Това бяха просто растения, все пак. Но тъй като беше работил с Филипакос и другите, усещаше мъката им.

— Трябва да има някакъв начин да ги спасим — каза Гоголак.

Шепърд се обърна към нея.

— Аз не се сещам. А ти?

Явно и тя не можа.

— Някой трябва да го каже — продължи Шепърд, — и изглежда това съм аз. Ако съществува е толкова опасно, колкото ни обясниха, може да се наложи да вземем мерки, които не ни харесват. Възможно е и други куполи да бъдат унищожени в процеса.

— Не мислиш ли, че малко прекаляваш? — попита Коуди. — Не, че искам да принизявам това, което се случи с Пандор, но това е просто едно животно. Трябва да има някакъв начин да се справим с него без да унищожим всичко, за което сме работили.

— Никой тук не е работил толкова, колкото аз — каза Филипакос, а гласът му беше тих, но твърд. — Никой друг не е дал толкова много от себе си на тези куполи. Но бих ги пожертвал до един, стига това да помогне на човешко същество да не умре.

Това ефективно приключи спора и то по начин, който Шепърд одобряваше. Имаше си причина за това, че той и Филипакос винаги се бяха разбирали.

— Знаете ли — неочаквано се обади Хендрикс, — Купол Седем винаги ми е бил любим.

Шепърд не знаеше какво да отговори на това — никой от тях не знаеше. Чувствайки се безпомощен, продължи да гледа монитора съсредоточено.

Кал натисна едно копче на интеркома и попита:

— Как се справяте там горе?

— *Ще ти кажа след секунда* — отговори Болеро, а гласът ѝ ехтеше в товарното на *Бети*.

Обикновено тя просто би приближила *Бети* до мястото, на което щеше да акостира. В този случай нямаше тази възможност. Трябваше да заеме трудна позиция, състояща се в това задната част на кораба да седи на върха на купола, с нос, сочещ в обратната посока — изглеждаше като птица, която снасяше гигантско яйце.

— *Готово* — каза Болеро, с нотка на задоволство в гласа. — *Вече можете да отворите вратите, когато си поискате.*

Кал погледна към Рипли, която — с помощта на Джонър — беше свалила част от веригите за поддръжка, които обикновено висяха от тавана, и ги беше свързала една с друга. Само най-задната беше оставена да виси от здравата структура на товарното, действайки като котва.

— Отваряй — каза Рипли.

Кал можеше да отиде до контролното табло в задния край на товарното и да изпълни заповедта. Но Врайс имаше вградено в облегалката за ръка на количката си дистанционно, чрез което можеше да управлява част от действията на *Бети*.

С няколко бързи почуквания с пръсти, той накара вратите да се разтворят — едната потъна в жлеб в палубата, а другата се издигна в подобен такъв, намиращ се на тавана. От другата страна се намираще черната гъвкава, наподобяваща акордеон, структура, която позволяваше на *Бети* да се скачва с всякакви кораби, независимо от различията в моделите.

В случая, разбира се, *Бети* не се беше скачила с кораб, а с повърхността на купола, който изглеждаше като гигантско, немигащо око в края на акордеона.

— Как е? — попита Болеро.

— Добре — каза Кал.

Не чуваше съсъка, който би ги предупредил, че не са добре херметизирани и че губят въздух във вакуума. В такъв случай щеше да

затвори вратите и да помоли Болеро да опита отново.

Само в случай че свързането беше наистина лошо изпълнено, щяха да имат сериозен проблем. „Е, какво толкова“ — помисли си тя. „Може и да е забавно малко по малко да бъдеш изсмукан в космоса.“

Точно това се беше случило с човеко-извънземния хибрид на Орига. Кал все още можеше да види самотното, предадено изражение на лицето му, докато биваше издърпвано извън кораба от вакуума.

Пищеше нещо, звучащо доста като „Мама...“ А Рипли, която беше причината за унищожаването му по този начин, можеше единствено да го гледа — носейки вината, че е убила нещо, което ѝ се е доверявало.

Чувайки стърженето на разтваряща се врата, Кал се обърна назад и видя Джонър, Краке, Рама и Симони да влизат в товарното един след друг.

Междувременно Врайс беше измъкнал луксозната си горелка Уол-Март 2000 от специалното ѝ място, намиращо се отстрани на количката, и настройваше необходимия размер и интензивност на пламъка. Той беше ползвал горелката единствено за поправки досега, но тя имаше и други възможности.

Малкият мъж се придвижи към леко извитата повърхност на купола, след което запали горелката, в резултат на което от върха ѝ излезе нажежен червен лъч, широк по-малко от сантиметър и дълъг колкото двадесет.

— И така, да почваме — каза.

Повърхността на купола съскаше и цвъртеше, съпротивлявайки се. На Врайс му отне почти минута да пробие подсилената сплав от пластмаси, създавайки миризлив, черен стълб пушек по време на процеса. След това придвижи лъча наляво, превръщайки дупката, която беше направил, в разрез, дълъг около метър.

— Няма ли начин да се ускори това? — попита Джонър.

— Защо? — попита Врайс, обърсвайки капка пот, която се беше стекла в очите му. — Някъде другаде ли имаш да ходиш?

— Да — каза Джонър. — Имам среща с майка ти.

Малкият мъж се изкиска и започна да реже прорез надолу.

— Провери си джобовете, като приключите. Мама разпознаваше глупаците още от миля разстояние.

Рипли не каза нищо. Просто стоеше и гледаше от сенките — хищник, чакащ плячката си.

Кал, за разлика от нея, се взираше отвъд горелката и пушеция ѝ разрез в кичестия зелен свят, намиращ се в купола, който беше ориентиран под деветдесетградусов ъгъл спрямо нея и другите от екипажа. Беше странно чувство да гледа право напред в нещо, което всъщност се пада точно под нея.

Спускането в него щеше да е още по-странно.

Зачуди се в кой точно момент гравитационното поле на кораба отстъпваше на това на купола — в кой момент *напред* изведнъж щеше да стане *надолу*.

Най-сетне Врайс започна последния си прорез — вертикален, който щеше да свърши в точката, в която беше започнал. Изглеждаше като да му отнема повече време, може би защото имаше определена цел.

Кал се изкушаваше да попита същото, което Джонър беше попитал преди малко относно забързването на процеса. В крайна сметка, колкото повече време прекараха тук, толкова повече време имаше извънземното да се развие.

Но все пак куполът беше направен от изключително силен материал, иначе нямаше да може да издържи на огромното напрежение, породено от разликите в налягането между затворената в него атмосфера и вакуума отвъд. Единствено благодарение на уменията на Врайс щяха да успеят да се вмъкнат вътре.

— Готово — каза той, като деактивира горелката и я върна в стола. — Вътре сме.

Краке се приближи с вакуумна дръжка в ръка и я закрепил върху купола в средата между разрезите на Врайс. След това запъна крака и се напъна, издърпвайки със звук на стържеща пластмаса квадрат с широчина един метър от повърхността на купола.

Кал веднага усети топъл полъх от влажен въздух върху лицето си, изпълнен с букет от аромати на диви растения. Ако някога беше помирисвала нещо подобно през живота си, отдавна го беше забравила.

— Това място смърди — каза Джонър.

— За теб — каза Врайс, — всичко смърди.

Докато двамата си разменяха реплики, Краке пренесе парчето от купола в другия край на товарното и го остави в един неизползван ъгъл. Явно не беше толкова тежко, колкото изглеждаше. А беше удържало безвъздушната нощ на космоса десетилетия наред.

„Вече не правят нещата както преди“ — помисли си Кал.

През това време Рипли беше изтеглила края на удължената верига до пробива. Навивайки я на кълбо, тя се засили и я хвърли през дупката, която Врайс беше направил.

Веригата се изви във въздуха докато не стигна до гравитационното поле на купола. Тогава се изви на дясно и падна тежко, както би се случило с всяка верига при пускането и от значителна височина, докато не изчезна в гъстия балдахин на джунглата и — ако бяха преценили правилно разстоянието — се нави на земята отдолу, намираща се извън погледа им.

Резултатът беше, че едната част от веригата слизаше от тавана на товарното почти право надолу до отвора в купола, а другата вървеше перпендикулярно на първата от отвора до пода на джунглата.

Кал се вгледа в закачения за Бети край на веригата. Изглеждаше като да се държи добре — важно условие, като се има предвид какво щяха да предприемат.

Разбира се, Рипли тръгна първа. Тя беше най-силната измежду тях, с най-изострени чувства и най-много опит, когато ставаше дума за пришълците.

„Три добри причини“ — помисли си Кал.

Всъщност Рипли би могла да се справи със слизането и без веригата, но щеше да се удари в множество клони докато падаше, а не искаше да стига до повърхността долу неподготвена.

Затова се хвана за веригата, уви крака около нея и се спусна през отвора. Веднъж преминала в купола, продължи да се хлъзга, но под различен ъгъл спрямо наблюдаващите я от кораба.

Преди да стигне до половината, Джонър я последва по веригата. Точно след като премина отвора, обърна глава към Кал и останалите:

— Диво.

След което продължи спускането си.

Кал беше трета. Макар че Рипли и Джонър караха спускането да изглежда лесно, андроидът откри, че не е така — беше й трудно да се захване за веригата и с крака, и с ръце.

Въпреки това стигна до върховете на дърветата без проблеми. Погледна нагоре към *Бети* — черно петно като че не на място в звездното небе. Закриваше слънцето, хвърляйки плътна тъмна сянка върху околността.

Краке преминаваше през отвора, осигурявайки тила. След като Кал видя, че се спуска без проблеми, тя продължи надолу през балдахина от листа.

Беше тъмно долу, неочаквано тъмно. Което беше логично, взимайки предвид, че клоните около нея бяха обилно покрити с листа, толкова гъсто едно до друго, че скриваха от поглед всичко наоколо.

Кал продължи надолу, игнорирайки ги. И след интервал от време, който и се стори прекалено дълъг, тя се появи откъм долната част на листака. Другите двама я чакаха на горския под, а краят на веригата се намираше навит между тях.

Нямаше и следа от пришълеца. Не, че беше очаквала да има. „Обикновено не ги виждаш“ — мислеше си тя, — „докато не е станало прекалено късно.“

— Време беше — каза Джонър. Оглеждаше се наоколо, а пушката му беше в готовност да бъде извадена при първи признак на беда.

— Съжалявам — каза Кал. — Поспях се да разгледам наоколо. Не съм виждала дървета откак напуснах Земята.

Той изгрухтя.

— Все едно ме интересува.

Рипли не каза нищо. Не се оглеждаше. Просто си стоеше там, със съвсем леко присвити очи, а острите ѝ като бръснач сетива бяха напрегнати до краен предел.

Мирисът на диви цветя и цъфнали дървета беше още по-силен. Кал получи възможност да го усети, докато измъкваше оръжието си от кобура, намиращ се на гърба ѝ, чакайки Краке.

Той се появи след няколко секунди, тих както винаги, и премина последните няколко метра със скок. В момента, в който петите му удариха в земята, Рипли махна с ръка:

— Да вървим.

Кал я последва без коментар, нащрек като приятелите си. Но едновременно с търсенето на следи от извънземното, тя се наслаждаваше на красотата на мястото.

Защото доколкото знаеше, дърветата около нея съществуваха единствено в точно този купол. А след като Бети се отдръпнеше с изпълнена по един или друг начин мисия, щеше да остави отворена дупка, през която въздухът щеше да излезе — отнасяйки със себе си повечето растения и убивайки останалите.

„Жалко“ — помисли си Кал. — „Но няма как да направиш омлет, без да счупиш няколко яйца.“

Или поне така беше чувала.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Бенедикт усети топлина на лицето си, която не беше усещал по-рано. Правейки си сянка с ръка, отвори очи — и видя, че слънцето се е преместило иззад бледото дърво, което се беше надвесило над него.

„Изглежда съм заспал“ — помисли си той.

Малко по малко, спомените му се завърнаха. Инвентаризацията на папратите. И, разбира се, синджабата.

Бенедикт се зачуди колко време е лежал в безсъзнание. *Час?* Поне толкова, съдейки по празнината в стомаха му.

„Дано не съм изпуснал вечерята“ — помисли си. Обърна се по корем и застана на четири крайника. След това с труд се изправи.

След което спря. И се обърна на ляво. И се втренчи в редицата махагонови дървета.

За момент му се беше сторило, че видя нещо измежду дърветата. Но сега като гледаше натам, не беше толкова сигурен. Накрая го присъди на размътеното си от халюциногенното вещество въображение и продължи нататък.

Или поне имаше такова намерение, преди отново да види с крайчеца на окото си как нещо се движи.

Подсмиввайки се, Бенедикт сложи ръка на челото си, правейки си сянка, и се опита да разгледа по-добре нещото. Определено се движеше — бавно и провлачено като добре нахранена богомолка, но се движеше.

Ботаникът се усмихна. Нямаше големи насекоми в Куполите — единствено малки, необходими за сработването на екосистемите. „Значи не може да е насекомо“ — помисли си той. „Няма как.“

Сигурно беше клон, разклатен от вятъра. Това беше единственото, което имаше тук, в Куполите — клони, покрити с листа, клони, покрити с игли, дълги клони и къси клони. *Клони на всяко проклето място, за което се сетим.*

И от време на време по някое човешко същество. Но Бенедикт ставаше все по-добър в отбягването на *последните*. Изключването на

ком-точката му определено помагаше. По този начин никога не беше във връзка, когато не искаше да бъде.

Като например сега.

Докато гледаше с интерес, нещото в сенките отново се премести. Или може би този път беше друго нещо. Беше му трудно да бъде сигурен със замъгления си от веществата на месестите листа ум.

„Приблужи се, идиот такъв“ — помисли си той добронамерено.

Следвайки собствения си съвет, той установи, че може да схване формата въпреки сенките. Беше тъмно, някак скелетовидно, и стоеше на две опори вместо на една.

„Като човек“ — досети се Бенедикт.

По-вероятно беше пресечката на два тесни ствола на дървета, съединени от съзнанието му в единна структура. Но мисълта, че може да е двукрако същество, забавляваше Бенедикт.

Усмивката му се разшири като по детски. Какво би могло да е? *Животно? Растение? Минерал?* Или просто съставен от въздух продукт на пропитото му с халюциноген въображение?

Възхитен от идеята за мистерия, той се приближи по-близо до него. Само се надяваше да не е разочарован, когато мистерията се разкриеше.

Рипли и спътниците ѝ бяха преминали два купола разстояние, когато стигнаха до тъмния осмоъгълен вход към контролния център на колонията, затова се зарадваха, като видяха, че вратата се плъзна настрани, отваряйки им пътя.

Влизайки вътре се озоваха в друго помещение със заглушено осветление, същото като свързващите един купол с друг. След това вратата в другия край се отвори и видяха възрастен мъж с грива от сива коса.

Беше администраторът, с когото Рипли беше говорила по-рано. Как му беше името? *Филипакос.*

— Добре дошли — каза той с по-плавен глас, отколкото ѝ се беше сторило по комуникационната връзка.

— Къде са другите? — попита Рипли.

Без колебание Филипакос посочи с палец зад рамото си.

— Там вътре.

— Да ги видим — каза тя.

В крайна сметка, можеше да се окаже капан. Не беше ли им отказал Филипакос достъп до куполите, докато тя не каза, че сама ще намери начин да влезе? Дори ботаниците можеха да бъдат опасни същества, ако се почувстваха заплашени.

— Насам — каза Филипакос.

Поведе ги нагоре по къса рампа, излизаща в центъра на кръгло, добре осветено помещение. Екраните за наблюдение разкриваха триста и шестдесет градусова гледка, показвайки най-близките обкръжаващи куполи.

Под почти всеки екран имаше компютърно табло. Само на едно от тях имаше човек в момента. Другите колонисти — три жени и двама мъже — стояха в групичка в частта на помещението, разположена срещуположно на рампата.

Всичките пет посрещнаха Рипли със същата странна смесица от облекчение и тревога. Изглежда не ѝ вярваха, дори след като им беше показала, че знае за какво говори.

— Надявам се сте сложили предпазители на тези инжектори — каза мъжът на компютърното табло, здрав индивид с кафявото яке на офицер по безопасността, чието име беше избродирано от едната страна на дрехата му.

Шепърд. Подходящо име за някой начело на охраната. Особено, когато ставаше дума за толкова безпомощно стадо.

— *Нямат* предпазители — каза Рипли, което беше истината. Краке ги беше направил така.

Шепърд изглеждаше скептичен. Въпреки това не той беше важният в групата. Нито пък Филипакос. Колонистът, който Рипли искаше да намери, беше този, в когото растеше ембрионът — този, който скоро щеше да даде живот на чудовище.

Душейки въздуха, тя се опита да разбере кой от тях беше. Но не усещаше миризмата. Това означаваше, че заразеният беше някъде другаде.

— Онзи, за когото се беше прикачила паяковидното нещо — къде е? — настоя да разбере тя.

— Мъртъв е — отвърна Филипакос.

Това беше истината. Рипли го разбра веднага.

— Преди колко време? — попита.

— Горедолу от момента, в който се свързахте с нас — отвърна той.

Един от другите мъже пристъпи напред. Беше слаб, оплешивяващ, с остри черти и също такъв глас.

— Ще го заловите — каза той, — нали?

Рипли поклати глава.

— Няма такъв шанс.

Мъжът с острите черти се обърна към Филипакос.

— Ти не каза ли, че ще ни отърват от онова?

— Не разбирате — каза Рипли. — Ако някой тук е ловецът, това е извънземното. Най-доброто, което можем да направим, е да се опитаме да избягаме и да останем цели. В момента то още е в процес на достигане на зрялост. Ако побързаме, ще успеем да се махнем от тук живи.

— Искаш да кажеш да си *тръгнем*? — каза една от жените — здравенячка с късо подстригана пясъчноруса коса. — Просто така? Знаете ли колко време вече живеем тук?

Рипли я погледна.

— Знам колко ще живеете, ако извънземното ви докопа. Това не е някакъв проблем с вредители. Става дума за нещо по-смъртоносно от който и да е хищник, който някога сте си представяли.

Можеше да рецитира оценката на Аш за вида дума по дума. Беше отпечатано в мозъка ѝ както всички останали спомени на предшественичката ѝ.

— *Пришълецът е перфектен организъм — идеално структуриран, хитър, агресивен в същността си. С вашите ограничени възможности нямате никакъв шанс срещу него.* Освен това — добави тя, — те са избивали цели проклети колонии, много по-големи от тази.

— Защо никога не съм чувала за тези колонии? — попита жената с пясъчнорусата коса. — Защо не са ни предупредили?

— Защото — каза Рипли, сериозна както винаги, — има хора, които не искат да знаете. Но този разговор ще трябва да почака. Първо трябва да ви изведем от тук.

— Това е нашият дом — обясни Филипакос. — Не можем просто да го изоставим, без да огледаме всяка възможна алтернатива.

— Вече сте го направили — каза Джонър, който беше успял да замълчи до сега, — просто още не го осъзнавате.

— Чакайте малко — каза Шепърд, който не беше сплашен от мускулестия Джонър. — Доктор Филипакос повдигна основателен въпрос.

— Доктор Филипакос може да ми цуне косматия задник — каза Джонър. — Не сме дошли тук, за да ви държим за ръчичка. Дойдохме, за да ви евакуираме, затова сме...

Рипли го прекъсна с жест.

— Това, което Джонър казва, е — преведе тя, — че не сте в позиция да обсъждате алтернативи. Трябва да си тръгнете сега.

Офицерът по безопасността тръгна да протестира, но Филипакос вдигна ръка.

— Спокойно, Шеп. Тези хора знаят с какво си имат работа по-добре от нас.

— Ами, ако искаме да останем? — каза четвъртият мъж, човек с тъмна кожа и още по-тъмна коса.

Филипакос се обърна към него.

— Вече реших, че ще си тръгнем, Коуди.

— *Ти* си решил — каза мургавият, — но попита ли ни нас? — Огледа стаята. — Това е нашият дом. Може би си струва да рискуваме за него.

— Точно това си мислех и аз — каза жената с пясъчната коса.

Рипли усети, че изпитва желание да им каже да се оправят сами. Но не можеше да ги остави тук. Не и когато пришълците се нуждаеха от тела-приемници, а човешките същества се бяха доказали като годни такива.

— Вижте — каза тя — това, което се е случило с колегата ви, не е инцидент. Предназначено е било да се случи. И ще се случи отново, по един или друг начин, ако се опитате да останете.

Погледна ги един по един.

— Някои от вас сигурно са видели какво е станало с него. Агонията, която е изпитал. Начинът, по който съществото е пробilo гръдния му кош.

Една от жените трепна. Беше с тъмна коса, вдигната на опашка и светли очи.

— Евакуираме ви от тук — каза Рипли, без да оставя място за спорове. — Това е единственият избор, който има смисъл.

— Точно моите мисли — каза Филипакос. След което изведнъж се сети нещо.

— Мамка му стара.

Рипли имаше чувството, че знае за какво. Все пак беше минавала по този път.

— Кой липсва?

— Бенедикт — каза Филипакос. Изглеждаше загрижен и раздразнен едновременно. — Не отговаря на повикванията ми, вероятно е заспал.

— Заспал? — повтори Джонър с нотка на присмех в гласа.

— Така прави — каза администраторът, като не изглеждаше ни най-малко щастлив от този факт.

— Аз ще го намеря — каза Шепърд, ставайки от стола си и тръгна към рампата.

Докато минаваше покрай Рипли, тя хвана ръката му.

— Не си прави труда. Няма да го намериш.

Офицерът по безопасността издърпа ръката си с презрително изражение на лицето.

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но не ти даваш заповедите тук.

— Просто ти казвам, че приятелят ви е на кайма. По-добре се опитай да го забравиш.

Мускулите на челюстите на Шепърд изпъкнаха.

— Бенедикт е моя отговорност. Аз не изоставям хората.

Рипли усети как нещо в нея се втвърди. *„Нито пък аз. Но те винаги успяват да намерят начин да умрат все пак.“*

Като Нют. И Хикс. Мислеше си, че беше успяла да спаси двамата от пришълците — поне тях, ако не друг. Но те бяха загинали, когато евакуационната капсула се беше разбила на Фиорина.

Кал пристъпи напред.

— Ако тръгнеш да търсиш Бенедикт — обясни тя на Шепърд, — пришълецът ще убие и теб.

— Откъде си толкова сигурна, че съществото го е убило? — попита Филипакос.

— Не сме новаци в това — каза андроидът. — Ако искате да оцелеете, трябва да ни слушате.

Филипакос се обърна към Рипли отново и се загледа в лицето ѝ. След което каза с тих глас:

— Намери Бенедикт и го доведи тук, Шеп. Колкото може по-бързо.

— Тръгвам — каза Шепърд и отново тръгна към изхода.

— Не схващаш ли — сопна се Кал на Филипакос. — Ако го изпратиш навън, губиш и него.

Администраторът изглеждаше разкъсан от съмнения, но каза:

— Ще трябва да поемем този риск.

Рипли въздъхна. *Защо хората винаги държаха да се научат по трудния начин?*

— Отиди с него — каза тя на Кал.

Кал ѝ хвърли поглед, като че ли казваше: „*Защо аз?*“

„*Защото си по-издръжлива от другите и защото и друг път си се изправяла срещу пришълец.*“ Освен това Рипли имаше нещо друго наум за себе си и Джонър.

— Тръгвай — каза тя на Кал.

— Тръгвам — отвърна спътничката ѝ с неохота. След което последва Шепърд навън от контролния център.

— Не разбирам — каза най-дребният измежду ботаниците, жена, която изглеждаше по-скоро като момиче, отколкото като възрастен. — Ако тази извънземна форма на живот е толкова опасна за Шепърд, защо не е прекалено опасна за приятелката ви?

Джонър се разсмя. Беше грозен звук, дори за тези, които бяха свикнали с него.

— Кал е по-силна, отколкото изглежда.

— Междувременно — каза Рипли, — трябва да ви евакуираме, а някои от вас няма да успеят да се покачат по веригата, която сме спуснали. Има ли друг начин, освен през отсека за доставки?

Филипакос кимна.

— Има резервен товарен отсек. Доколкото знам, все още работи. Но е в другия край на колонията, в далечната част на Купол Шестнадесети.

Рипли обмисли информацията.

— С какви превозни средства разполагате тук?

— Наричаме ги брички — каза Филипакос. — Всъщност са захранвани със слънчеви батерии всъдеходи Уол-Март. Не са особено бързи, но стават за работа в нашите условия.

— Къде са? — попита тя.

— Паркирани са навън — каза Коуди. — В един от тях все още се намира окървавеното тяло на Пандор.

Филипакос изпусна въздишка.

— Бедният Илайджа.

— Добре — каза Рипли. — Краке ще остане тук, в случай че пришълецът се промъкне някак вътре.

— Какво? — каза мъжът с острите черти. — Как може да постигне това? Всичко е заключено.

Рипли го игнорира.

— Кал и Шепърд ще вземат ли бричка? — попита тя Филипакос.

Ботаникът кимна.

— Тогава аз и Джонър ще вземем другата и ще проверим резервния отсек.

— А Пандор? — попита Коуди.

— Мисля да не идва с нас.

Симони изчака, докато не се увери, че другите бяха в пилотската кабина, заети с едно или друго. След което се върна в товарното и се доближи до точката на скачване.

Гадеше му се от начина, по който удължената от Рипли верига правеше неестествен завой и стърчеше навътре в дълбините на купола. „*Все едно се държи така от магия*“ — помисли си той, което го накара да се чувства още по-зле.

До този момент, винаги беше сигурен поне за това кое е горе и кое долу. Сега не знаеше какво става.

„*Но това няма да ме спре*“ — помисли си той.

Долу в купола върховете на дърветата изглеждаха неспокойни — вероятно заради изкуствения бриз. Все едно знаеха, че в тяхното светилище бяха нахълтали натрапници, и бяха притеснени от този факт.

Дори да беше така, още един натрапник нямаше да промени нещата. *Особено щом целта му беше единствено да наблюдава останалите.*

Симони хвана веригата на мястото точно преди тя да влезе в гравитационното поле на купола и тръгна надолу. Щом беше издържало някой като Джонър, със сигурност щеше да издържи и него.

Щеше да слезе до земята. След което щеше да може да отиде там, където бяха Рипли и останалите. И нямаше човек, който да го спре. Беше хубава мисъл, предизвикваща различни възможности след себе си.

Симони отдавна не беше правил сериозни физически усилия. Особено свързани с катерене, което правеше бъдещото изкачване възможен проблем.

От друга страна, имаше шанс да успеят да оправят отсека за доставки на колонията и тогава нямаше да се налага да се катери нагоре. Щеше да си тръгне от това място като цивилизовано същество, на собствените си два крака.

Но не можеше да разчита на това. *„Затова, ако слезеш долу“* — предупреди се сам, — *„трябва да си готов да се изкачиш обратно.“*

Представи си Рипли долу измежду дърветата, с шокова пушка в ръце, ловуваща, както беше ловувала преди векове. Статията му за нея щеше да е много по-убедителна, ако видеше Рипли в този ѝ вид — това щеше да ѝ даде живот.

След това отново обмисли обратния път и стомахът му се сви. И нямаше да спре да се свива.

Накрая любопитството на Симони надделя над чувството му за себеопазване. Но в крайна сметка затова беше станал репортер, нали? Защото беше по-любопитен, отколкото беше полезно за него — както и за други хора.

Беше подготвен за смяната на гравитацията в гънката на веригата, но не и за замайването, което я придружаваше. Все пак не беше видял Рипли или другите да изпитват някакъв дискомфорт, докато слизат.

След малко замайването отмина и Симони продължи да се плъзга надолу по веригата. Не беше лесно нито за раменете, нито за краката му, но не беше и трудно.

Стигна до върховете на най-високите дървета по-скоро, отколкото беше очаквал. Няколко момента по-късно започна да навлиза в листака, следвайки веригата надолу в море от тъмни, покрити с шума клони.

Симони се усмихна на себе си, тъй като никога не се беше изкачвал толкова високо на някое дърво преди това. Беше неочаквано спокойно. Отбеляза си наум този факт, знаейки колко много читателите му обичат такива описателни детайли.

Освен това миришеше много хубаво. Като цяло беше приятно преживяване — такова, за което хората биха плащали, ако вървеше в пакет с екзотична почивка. Отбеляза си и това.

Най-сетне стигна до земята и се опита да разбере какво става наоколо. Но се беше завъртял няколко пъти, докато слизаше, и сега не беше сигурен кое накъде е.

Имаше само един сигурен начин да разбере, заключи той и потърси парче огряна от слънцето земя. Застана на нея и се загледа нагоре в търсене на Бети.

Тя клечеше точно на най-високата точка на купола, което я караше да прилича на огромен слънчев часовник. За щастие Симони се сети за посоката, в която падаше сянката ѝ, която по случайност беше същата, в която се намираще входът, към който се беше запътила Рипли.

Гледайки кораба, огрян от слънцето откъм страната, която виждаше той, Симони установи, че пътят му е право напред. „*Натам значи*“ — помисли си весело.

И през следващите няколко крачки продължи да се чувства така. След това листакът над него се сгъсти, петната слънчева светлина изчезнаха и пътуването му се промени. Не беше безгрижна разходка вече. Беше преминаване от едно скупчване на сенки към друго и това, което виждаше, не беше обещаващо.

„*Хайде*“ — каза си. „*Искаш ли тази история, или не?*“ Имаше само един отговор на такъв въпрос.

Симони беше следвал дирята на Рипли през целия космос, без да знае дали търсенето му ще бъде плодотворно. Но беше продължил да преследва мечтата си. Сега, когато беше на границата да я реализира, нямаше намерение да остави няколко сенки да го разубедят.

Известно време вървеше бавно. Бавно и несигурно. Но след това петната от светлина се появиха отново, и той отсъди по тях, че беше задържал посоката към изхода.

„*Е*“ — помисли си, — „*това не беше чак толкова зле.*“

Докато продължаваше, балдахинът от листа стана още малко порехав. Слънчевата светлина стана по-обилна. Той задиша по-спокойно.

Не беше сигурен кое го накара да погледне назад. Нещо, което беше видял с периферното си зрение? Звук, толкова тих, че не можеше да бъде регистриран съзнателно?

Каквото и да беше, той се обърна и видя как някой слиза надолу по веригата от *Бети*. Направи си сянка с ръка, за да вижда по-добре в нефилтрираната слънчева светлина, и заключи, че фигурата е мъжка.

„Е“ — помисли си, — „това стеснява нещата.“

Не можеше да е Болеро, а Врайс нямаше начин да се спусне сам в неговото състояние. Оставаше Рама.

„Тръгнал е след мен.“

Все едно Симони имаше нужда от проклета бавачка. Беше се справил да слезе по веригата, нали? И беше чул достатъчно от разговорите на Рипли, за да знае точно как да стигне до контролния център.

Но Рипли не обичаше изненади — беше научил това от първа ръка. Когато се появи внезапно, очите ѝ щяха да изскочат, освен това нямаше да се радва особено на този, който беше оставила временно начело на *Бети*.

От друга страна, Симони беше голямо момче. Разбираше риска, който поема. Ако бяха говорили за напълно развит пришълец, щеше доста да размисли, преди да слезе в купола.

Но този беше все още бебе, а той знаеше от разни забранени истории, че бебетата не ловуват. Кротуваха си скрити през по-голямата част от времето, превръщайки хранителните съставки, които бяха получили чрез приемниците си, в мускули и кости. Затова нямаше реална причина Рипли или който и да било друг да се тревожи за него.

Ако Рама го настигнеше, Симони щеше просто да му каже да си гледа работата. Нямаше да се върне, докато не си получи историята.

Все пак стоеше и гледаше как Рама слиза. „Толкова ли бях бавен и аз?“ — запита се. „И толкова затруднен?“

Симони тъкмо щеше да продължи да върви, когато видя нещо толкова странно, толкова неочаквано, че за момент не повярва, че наистина се случва.

Нещо изскочи от върховете на дърветата като изстреляно от катапулт и се захвана за крака на Рама. И докато репортерът гледаше,

без да може да откъсне очи, нещото се покачи *по-високо*.

Симони чу писък, дълъг, силен и пълен с ужас. „*И болка*“ — помисли си той като гръмнат. *Определено болка*. След което Рама изглежда загуби захвата си за веригата и двамата с нещото паднаха като гюлета в листака.

Репортерът постоя вцепенен за момент, прекалено шокиран, за да мръдне. След това се обърна и тръгна, ускорявайки, докато накрая не бягаше с всичка сила.

„*Проклетото нещо не се предполага да ловува вече*“ — настояваше той, все едно щеше да промени нещо по този начин. Все едно така щеше да върне Рама на веригата, жив и здрав. Все едно така щеше да изтрие писъка му от плочата на паметта си.

„*Не би трябвало да ловува*“ — помисли си Симони през сълзи от страх. — „*Но по проклетите дяволи, ето че го прави.*“

Това означаваше, че Рипли не беше преценила добре. И, ако не можеха да разчитат на нейните знания за пришълците, на какво по дяволите можеха да разчитат?

Още един писък отекна в купола, но този беше слаб и отчаян. Като че това бе единственият начин, по който Рама можеше да издържи това, което му се случва.

„*Давай*“ — помисли си Симони, напъвайки се, — „*движи се, по дяволите!*“

Надяваше се пришълецът да си уплътни времето с Рама докато не лъсне костите му до блясък. Защото когато приключеше, щеше да тръгне след Симони.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Шепърд не разбираше.

Докато си проправяше път през осеяната с петна от цветя джунгла, дължащи се на леките премествания на светлината и сянката, хвърли поглед на жената до него.

— Обясни ми нещо.

— Какво? — попита тя.

— Рипли можеше да изпрати вашето приятелче горилата, но вместо това изпрати теб — някой, който изглежда все едно никога не си е цапал ръцете. Защо го направи?

Кал се обърна към него, поглеждайки го с тъмните си, мистериозни очи. Не беше виждал толкова интригуващи очи много отдавна.

— Джонър — обясни тя, — трудно действа в екип с непознати.

— А ти се справяш? — прозвуча малко по-подигравателно, отколкото беше искал, но не съжаляваше.

Кал го погледна отново.

— Когато искам.

Той имаше чувството, че има нещо повече от това. Може би някой ден щеше да разбере *какво*.

Точно в този момент видя нещо лъскаво напред.

— Там — каза той, сочейки, — реката.

Всъщност беше по-скоро поток — тънък, извиващ се, пълен с камъни и нагънати корени. Това беше едно от любимите места за разходка на Бенедикт, както беше видно и от пътеката, която беше утъпкал на единия тревист, обсипан с цветя бряг.

Но за момента всичко, което Шепърд виждаше от това място, беше нещо лъскаво. Нито бряг, нито трева, нито Бенедикт.

Отклонявайки се от пътя, офицерът по безопасността тръгна напред, така че да стигнат до реката по-скоро. В резултат от което се затърсиха през безпорядък от оребрени, сърцевидни листа, преминавайки през рояци от яркоцветни насекоми.

Който изглежда не пречеха на Кал. Почти не мигаше, докато те пърхаха пред лицето ѝ.

— Странно — каза тя. — Не ми беше хрумвало, че ще има насекоми тук. Или бриз. Или пък течаща вода. А би трябвало.

Всички тези неща бяха необходими, за да могат растенията да изпълняват биологичните си цикли. Беше нещо, което Филипакос му беше обяснил, когато Шепърд за първи път беше стъпил в Куполите. *Червеи, пчели, каквото още се сетеше. Всичко, с изключение на вредителите.*

Трудната част беше да затворят дупките в хранителната верига, защото не можеха да възпроизведат средата изцяло. Но с помощта на малко генетично инженерство бяха успели.

Разбира се, това се беше случило, когато Куполите все още бяха нечий проект-любимец и всички ахкаха при идеята за тях. Сега беше трудно да се сдобият с храна, камо ли с пратки с тестови насекоми.

Накрая стигнаха реката. Шепърд погледна нагоре и надолу по потока, прикривайки очите си от отразената слънчева светлина с ръка. Виждаше брега, на който Бенедикт обичаше най-много да спи, но самият него го нямаше никакъв.

Това не беше причина да се притеснява. Кал определено не беше притеснена. Шепърд избърса капката пот, която течеше отстрани на лицето му. *Жената изглеждаше хладна и спокойна като ноемврийско утро.*

Или поне така му беше описвал баща му ноемврийското утро. Шепърд никога не го беше изпитвал, защото никога не беше стъпвал на Земята.

— А сега? — попита Кал.

— Има още едно място — отвърна той, — малко по-нагоре по реката.

И трето в съседния купол. Но Шепърд не беше толкова убеден за останалите две места.

„Ами, ако проверим всичките и пак не успеем да го открием?“ — запита се. Отказвайки да мисли за това, той тръгна към следващото място.

Рипли беше запомнила кода за достъп до резервния отсек, преди да излезе от контролния център. В момента го прилагаше, цифра след

цифра, върху чувствителния на допир екран, вграден в металната рамка на вратата към отсека.

Зачака.

След няколко секунди стана ясно, че вратите нямаше да се отворят. Рипли повтори кода, малко по-бавно този път, но резултатът беше същият.

— Какво става, по дяволите? — попита Джонър.

Стоеше с гръб към Рипли, с инжектор, насочен към частта от джунглата, от която бяха дошли. Въпреки това по тишината разбираше, че никакви врати не се плъзгаха.

Рипли се намръщи и извади ком-точката си, за да се свърже с Краке. Вече беше натиснала бутона, който отваряше връзката, и точно щеше да започне да говори, когато чу стържещ звук.

Обърна се и видя, че крилата на вратата са започнали да се отдръпват. *По-добре късно, отколкото никога.* От другата страна се виждаше товарен отсек, макар и малък, в който имаше единствено няколко контейнера, скупчени до една от стените му.

— Е — каза Джонър, — така е по-добре.

Рипли влезе вътре с вдигната в готовност пушка. Не очакваше да има нещо вътре, което да изисква стрелба, отчитайки факта, че вратата е била затворена през последните няколко седмици — или поне така беше казал Филипакос. Въпреки това беше свикнала да не приема такива неща за даденост.

Както беше направила на *Ностромо*, когато се качи на евакуационната капсула. Едва по-късно, когато *Ностромо* вече беше експлодирал и спасителен екип беше тръгнал по следите й, тя разбра, че си има компания под формата на пришълец-натрапник.

Нямаше начин да направи тази грешка втори път. Огледа товарния док внимателно от горе до долу, преди да каже на Джонър да я последва.

След като той влезе, вратата се затвори зад тях, оставяйки ги осветени от хладна, мътна светлина. Но дори тогава Рипли не се отпусна.

— Провери статуса на контролния панел — каза тя, държейки инжектора си в ръце.

Джонър отиде до контролния панел, остави пушката си на пода и натисна проверка на статуса. Панелът изведнъж светна, показвайки

рутинна диагностика.

— Струва ми се добре — каза Джонър, а покритото му с белези лице изглеждаше сурово на светлината на монитора. — Но от друга страна, какво, по дяволите, разбирам аз?

Достатъчно разбираше. Рипли го беше научила през годините. Джонър обичаше да оставя хората с впечатлението, че е по-глупав от камък, но това съвсем не беше така.

— Много добре — каза Рипли. — Да се върнем в контролния и да им съобщим.

Можеше да отвори връзка към ком-точката на Краке и да каже на колонистите още на момента, но не искаше да ги изкушава да я пресрещнат по пътя. По-добре да ги държи на тъмно, докато не стигнеше до тях, за да ги ескортира.

Вдигайки инжектора си, Джонър се запъти към вратата. Този път тя се отвори автоматично, тъй като излизаха от отсека, а не влизаха в него.

Докато Рипли оглеждаше парчето джунгла, оградено от вратата, осъзна, че ѝ се струва различно. Наклони глава на една страна, опитвайки се да разбере защо.

Изведнъж разбра. Тъгълът на светлината се променяше. *Както и цветът ѝ*. Все пак орбитираща около планета. По някое време все пак слънцето залязваше.

Рипли изпсува. В тъмното съществуването щеше да има даже по-голямо преимущество. Двамата с Джонър трябваше да се придвижат, докато все още беше светло.

Хвърляйки последен поглед на отсека, Рипли последва спътника си навън. След момент вратата се затвори, оставяйки ги обратно в прегръдката на джунглата.

Бяха преполовили пътя към бричката, когато Рипли забеляза нещо. Този път не беше светлина, а миризма. Една точно определена, която не можеше да сбърка, нямаше как да я обърка с нещо друго.

Сърцето ѝ започна да блъска силно в ребрата ѝ. Тя прошепна на Джонър:

— То е тук.

Спътникът ѝ спря като закован в стъпката си и попита със същия шептящ глас:

— Къде, по дяволите?

Не беше сигурна, но можеше да познае по трепването на листата откъде духа вятърът. Ако те бяха по посока на вятъра, то тогава то беше...

— Там — посочи, за да покаже на Джонър.

Той кимна.

— Ясно.

Останаха там, където бяха, опитвайки се да не мърдат, превръщайки се в част от околността, доколкото бе възможно. И след малко повече от минута, Рипли зърна профила му в задълбочаващите се сенки.

Пришълецът беше по-голям, отколкото беше очаквала, базирайки се на оценката на колонистите относно това колко дълго е било извън тялото-приемник. Но можеше и да не бяха запомнили добре.

В края на краищата, те бяха казали, че ембрионът е бил в колегата им дни наред, което беше невъзможно. Изглежда бяха доста дезориентирани.

Рипли задържа дъха си, докато гледаше как пришълецът си избира пътя през джунглата, следвайки траектория, която в крайна сметка щеше да го изведе покрай нея. Не беше виждала представител на неговия вид откак беше напуснала *Орига*, където всички, които беше срещнала, носеха по малко от нейните гени.

Този беше различен. Беше и чужд, противник, заплаха при всички случаи. Ако я атакуваше, нямаше да се поколебае дали да забие зъби в мозъка ѝ — през лицето, ако беше необходимо.

Не, че тя имаше намерение това да се случва.

Изключително бавно тя вдигна инжектора си на нивото на гърдите и затъкна приклада в рамото си. Доколкото можеше да прецени, пришълецът не я беше забелязал.

Но щеше да го направи скоро — защото въпреки че беше казала на Филипакос обратното, имаше обстоятелства, при които имаше смисъл хората да атакуват първи. Този случай беше такъв.

Те имаха преимущество на изненадата. Бяха в обсег. И го превъзхождаха числено, макар и с малко. Това щеше да е най-добрият шанс, който щяха да имат.

Джонър също го разбираше. „*Когато започна*“ — помисли си Рипли, — „*той ще е готов.*“

Почака докато пришълецът не се намираше почти пред нея, преди да пристъпи към действие. Движейки се колкото може по-бързо и тихо, тя се промъкна през джунглата и застана точно на пътя на натрапника.

Отне му едва секунда да долови миризмата ѝ, обръщайки издължената си глава към нея, и още една да затича с дълги скокове към нея. Рипли стисна зъби и остана на място, гледайки го как я приближава.

„Още една секунда“ — помисли си тя. — „Така ще съм сигурна, че няма да пропусна.“

След което секундата мина.

Натискайки спусъка на инжектора си, тя отприщи експлозия от високоволтова ярост. Пришълецът беше засегнат от нея, но не се оттегли. В крайна сметка, можеше да издържи залп от една пушка — поне достатъчно дълго, че да се добере до изстрелялия го.

Което беше точно това, което се опитваше да направи, продължавайки напред стъпка след стъпка срещу яростните изстрели на шоквата пушка, а ръцете и краката му се размахваха, понасяйки жестоките удари. Но преди да успее да стигне мъчителя си, беше атакувано в гръб.

Поглеждайки зад пришълеца, Рипли видя как Джонър започна да го пържи със собствените си заряди, оголил зъби в решителна физиономия. Хванато в кръстосан огън, съществото се опита да се измъкне, но не успя. Те го задържаха под обстрела си, гърчещо се в агония, а опашката му удряше около него като камшик.

„Падай“ — настоя Рипли.

Известно време изглеждаше, че може да им свърши зарядът, преди да успеят. След това с ужасяващ писък, то се стовари върху тъмната, покрита с корени почва — все още гърчещо се, борецко се, но с все по-намаляваща интензивност.

— Не спирай — изръмжа Рипли.

Защото те не искаха просто да го омаломощят. Това не беше като онази игра на учените, които биха го опаковали и занесли вкъщи, за да го изучават.

Освен това честната игра нямаше място тук. Ако убиеха пришълеца, щяха да живеят. Ако му оставеха момент почивка, щяха да умрат. Беше точно толкова просто, толкова първично.

Рипли устояваше на горещата като фурна топлинна вълна на енергийния заряд. Пот се стичаше в очите ѝ, щипейки ги безмилостно, пречейки ѝ да вижда. Но тя не смееше да спре дори за секунда — не и докато пришълецът все още се гърчеше.

И изведнъж спря. И остана да лежи, а самотно стълбче мазен черен пушек се заиздига от него. Изглеждаше като нещо несъмнено умряло.

„Каквото е“ — помисли си Рипли.

Все пак, в нея бушуваха извънземни гени. Можеше да разбере кога едно от тях е предало богу дух. Сваляйки пръст от спусъка, тя свали пушката си.

Но Джонър продължи да го обсипва със заряди, обливайки пришълеца със синкавобяло електричество. Изглежда не можеше да се спре, хванат в комбинация от ярост и опасение.

— Мъртво е — каза му Рипли.

Той се обърна към нея, зачервен от гняв, със стичаща се пот по дългата му, покрита с белези брадичка.

— Не мислиш ли, че знам?

За момент постояха така, гледайки се втренчено, все едно щяха да се хвърлят един срещу друг в следващия миг. След което Джонър изпсува, обърна се и се премести.

Рипли коленичи невъзмутимо до все още пушещите останки от пришълеца. „Странно“ — помисли си тя, докато го разглеждаше.

— Има нещо различно в този.

Джонър погледна иззад рамото си.

— Какво искаш да кажеш?

Рипли прокара ръка по оребрената част между рамото и лакътя на трупа. Това беше нещо, което другите пришълци, които беше виждала преди, не бяха имали.

А и пропорциите му бяха различни. Главата му беше прекалено голяма, сравнена с остатъка от тялото.

— Това е различно — каза Джонър. — Защо?

Рипли кимна.

— И аз това се чудя.

Оставяйки въпросите за по-късно, извади ком-точката от един от джобовете си. След това набра номера, който съставяше кода на Кал, и каза:

— Рипли е.

— *Открихте ли резервния отсек?*

— Да — каза Рипли. — И работи. Освен това открихме още нещо — поспря, за да се наслади на думите. — Пришълеца.

Тишина. След което:

— *Добре си, нали?*

— Да. Както и Джонър.

— *Не съм питала за него* — отговори Кал със скептична нотка в гласа.

Устните на Джонър се извиха.

— И аз те обичам, момиченце.

— *Как го направихте?* — попита андроидът.

Рипли ѝ разказа.

— *Е* — каза Кал, — *това си е късмет. Трябва да си осигурим повечко за в бъдеще.*

Рипли не вярваше в късмета.

— Ще се видим в контролния център — каза тя и изключи устройството.

Джонър огледа пришълеца за момент.

— Бях забравил колко са противни тия неща. — Обърна се към Рипли. — Без да се обиждаш.

Тя сви рамене.

— Не се обиждам.

Кал се усмихна на себе си, мислейки си „*Добра работа, Рипли*“ и прибра устройството за комуникация в джоба си. След което се облегна назад.

— Добри новини? — заключи Шепърд, обърсвайки капка пот от челото си с ръкав, докато проправяше пътечка през джунглата.

— Най-добрите — потвърди Кал.

Чувстваше се все едно някаква тежест беше паднала от раменете ѝ. Дори обкръжението ѝ изглеждаше по-различно сега, когато не ѝ се налагаше да се взира във всяка по-тъмна сянка.

— Рипли и Джонър са се натъкнали на пришълеца — продължи Кал. — И са го убили. Вече няма от какво да се притесняваме.

Шепърд спря бричката и се загледа в нея невярващо.

— Сигурна ли си?

Кал разбираше как се чувства. Рипли беше казала на колонистите, че нямаха шанс да убият нещото. А после, тя самата някак си го беше направила.

— Бих ли те излъгала? — попита тя. — Онова е мъртво.

Шепърд задържа очите си върху нея още известно време, след това отклони поглед.

— Значи не се налага да напускаме Куполите в крайна сметка.

— Предполагам, че не — каза Кал.

— Трябва да кажем на останалите.

— Рипли ще се погрижи за това — увери го тя. — В момента е на път за контролния център.

— Добре. — Шепърд поклати глава, изглеждайки странно дезориентиран. — Лудост. Бях толкова изнервен от цялата история с извънземното, че бях готов за всичко — освен за това.

— Да откриеш, че няма за какво повече да се тревожиш.

— Точно така.

— Не е толкова лудо. И аз съм се чувствала така.

Това беше и причината да ѝ е трудно да се приспособи към живота на Земята. От време на време се стягаше, очаквайки атака, която никога не идваше.

Джонър и Врайс също бяха го почувствали, така че не беше проблем само на андроида. Всички те бяха победили пришълците на *Орига*, унищожавайки ги до крак. Но в умовете си никога нямаше да спрат да се борят с тях.

Никога.

— Все пак трябва да намерим Бенедикт — отбеляза Шепърд. — Или поне аз.

— Е — каза Кал, — стигнала съм до тук. Мога поне да довърша започнатото.

Шепърд изглеждаше зарадван от решението ѝ. Включвайки отново бричката на ход, продължи да я кара по брега на реката.

След известно време каза:

— Има още нещо, което не разбирам. Имам предвид освен причината, поради която Рипли те изпрати с мен.

— Слушам — каза Кал.

— Ти не си превозвач по душа. Нещо повече си. Тогава какво правиш с Рипли и останалите?

Тя се изкиска.

— Много повече съм като тях, отколкото си мислиш.

Шепърд поклати глава.

— Не и от това, което виждам. А обикновено добре се справям с определянето на характера.

— Добре — каза тя, угаждайки му, едновременно с това и на себе си. — Тогава каква съм?

Той ѝ хвърли поглед.

— Умна. Образована. Културна. Можеш да различиш мерло от пино гриджо. Но го прикриваш, за да си пасваш с приятелите си.

Кал удържа желанието си да се усмихна. *Не е много далече от истината, нали?* Освен че не беше интелект, а програмиране. И не беше образование, а памет.

— Никога в живота си не съм пила пино гриджо — каза тя, стъпвайки върху отделни факти от наблюдението му. — А относно...

Тя спря по средата на изречението, зървайки нещо покрай реката. Сложи ръка върху рамото на спътника си и каза:

— Спри.

— Какво има? — попита той.

„*Нещо, което аз мога да видя, а ти не, защото съм проектирана с по-добро виждане в добавка към интелекта.*“

— Бъди готов.

Шепърд спря бричката и огледа наоколо.

— Бенедикт?

— Мисля, че да — каза тя и посочи. — Ето там. В онези храсти с жълтите цветчета.

Слязоха от бричката и приближиха разкъсан мокър комбинезон, който някога е бил син, а сега беше по-тъмен цвят. Нямаше много останки вътре в него, но това, което беше вътре, приличаше достатъчно на мъж, за да потвърди, че е било Бенедикт.

— По дяволите — каза Шепърд, а гласът му беше глух от тъга.

— Съжалявам — каза Кал.

Адамовата му ябълка се качи в гърлото му.

— Няма да е лесно да кажа на Фил. Той и Бенедикт бяха приятели от много отдавна.

— Хайде — каза тя на Шепърд, слагайки ръка на рамото му. — Ще ти помогна да го качим в бричката.

Той кимна.

— Благодаря.

За щастие имаше пакет найлонови пликове в багажника на превозното средство, без съмнение предназначен за клони и други такива неща. Този път щяха да послужат за нещо различно.

Да събират парчетата в пликите беше ужасно, но се справиха. Когато останките на Бенедикт бяха сложени на сигурно място в задната част на бричката, Шепърд отиде да измие кървавите си ръце в потока, а Кал го последва.

— Това беше лошо — каза тя.

— Определено си права.

Щеше да каже нещо успокояващо, нещо, което да отвлече спътника ѝ от загубата. Но така и не стигна до това.

Не се предполагаше андронидите да имат инстинкти — дори напредничавите модели от поколението на Кал. Но нещо подобно я накара да обърне глава внезапно и да огледа внимателно парчето джунгла от лявата си страна.

Отначало не видя нищо — само движещи се от топлия влажен бриз листа. След това видя — само го зърна, но ѝ стигна. Нищо друго не изглеждаше така, не се движеше така.

— Кал — прошепна Шепърд, защото и той гледаше натам.

— Знам — каза тя, — и аз го виждам.

Беше пришълецът. И идваше към тях.

„Мамка му, Рипли. Ти каза, че си го убила.“ А тя не беше от хората, които проявяваха немарливост.

Но ето го пред тях, плъзгащ се в храстите. Значи имаше повече от един.

„Как?“ — помисли си тя. Колонистите бяха споменали само един овоид — и само един от тях беше умрял, давайки живот на чудовище. Някой грешеше или пък лъжеше, за да прикрие нещо.

„По-късно ще получа отговори“ — обеща си андронидът. Но в момента беше загрижена само за оцеляването — нейното и на Шепърд.

Ставайки едновременно с него, тя се насочи към бричката, където бяха оръжията им. За щастие, стигнаха там преди пришълецът окончателно да излезе от прикритието си.

Без да сваля очи от него, тя грабна шоквата си пушка. След което каза:

— Включи бричката.

Шепърд вдигна собствената си пушка.

— Няма начин.

— Не ми се прави на мачо. Ти си този, който знае как се кара това нещо, идиот такъв.

Шепърд не се предаде, поне не на думи. Но отиде до бричката и я запали.

Пришълецът избра този момент да излезе от хресталака, с капещи от челюстите му слюнки. Неговият вид не обичаше потайните атаки. Когато нападаха, го правеха открито и упорито.

Но докато Кал гледаше съществуването в отслабващата светлина, забеляза, че има нещо различно в него. Нещо, което не беше виждала преди.

Гърбът и крайниците му бяха покрити от частичен екзоскелет, който беше синкавочерен като остатъка от тялото му. А главата му определено беше по-голяма отколкото Кал беше очаквала. С фин филигран, започващ от челюстта му и свършващ в задния край на главата.

„Какво по дяволите...?“ — помисли си тя.

Не, че имаше значение как нещото изглеждаше. Продължаваше да си бъде хладнокръвен убиец, а в момента те бяха неговата мека, бавна плячка, която щеше да убие.

— Качвай се — каза без дъх Шепърд.

Кал изпитваше нуждата да продължи да сочи с пушката си към пришълеца, но успя да седне в задната част на бричката там, където бяха и останките от Бенедикт. Краката ѝ стърчаха навън.

— Тръгвай! — изкомандва тя.

Момент по-късно бричката се втурна напред. За нещастие, както Шепърд беше обяснил по пътя насам, не беше конструирана да развива скорост — за разлика от пришълеца.

Виждайки, че се отдалечават, той започна да тича в големи подскоци към тях. Когато започна да ги настига, Кал натисна спусъка и освободи синьо-бял енергиен заряд.

Той забави извънземното, накара го да изпищи и да спре галопи си. Но един миг по-късно пак беше след тях, стараейки се още повече да настигне бричката и нейното съдържание.

За втори път тръгна с идеята да ги хване. И втори път Кал го обгори, раздавайки атака от болка и ярост.

То упорито продължи да ги преследва, когато по едно време тя забеляза, че губят скорост.

— Защо по дяволите спираме? — настоя тя ядосано, а гласът ѝ звучеше креслив и трескав.

— Не спираме — отвърна и Шепърд. — Приближаваме вратата. Няма да се отвори толкова бързо.

„*Вратата*“ — повтори Кал наум. *Щеше да е трудно.*

Не можеха да оставят пришълеца да ги последва в следващия купол. Но вратите бяха нагласени така, че да пропускат всеки, който ги приближи и да стоят отворени, докато има нещо в обхвата на сензорите им.

С шокираща бързина извънземното скъсяваше разстоянието между тях. Стискайки зъби, Кал го порази с поредната експлозия от енергия. Но в същото време бричката мина през неравност в терена и попречи на прицела ѝ, оставяйки пришълеца да продължи невъзпрепятстван.

„*По дяволите*“ — помисли си тя.

Преди да успее да се прицели отново, извънземното протегна дългата си, черна лапа и я хвана за глезена. Чувството беше все едно метално менгеме се беше затворило около него.

Заглушавайки страха и отвращението си, андроидът обърна инжектора си към лигавата, снабдена с два реда зъби паст и стреля от близко.

Пришълецът отхвърча назад, превъртайки се през глава и се изгуби в далечината. Но Кал не си правеше илюзии, че го е убила. То щеше да се върне, за да си отмъсти.

Хвърляйки поглед иззад рамо, тя видя, че вратата към следващия купол се издига само на няколко метра пред тях. Докато я гледаше, крилата ѝ започнаха да се плъзгат настрани.

Шепърд забави още малко, опитвайки се да избегне удар, в случай че вратите не се бяха разтворили достатъчно широко. Докато минаваха, бричката остърга вратата от дясната страна.

Бяха в прохода, а вратите бяха започнали да се затварят отново. Но през пролуката Кал виждаше тичащото с всичка сила към тях

извънземно, полудяло от ярост, отказващо да спре докато не забие зъби в плячката си.

Беше състезание — и вратите спечелиха. Точно, когато пришълецът ги достигна, едва видим през тънкия процеп, металните плочи се затвориха изцяло.

Но Кал и спътникът ѝ съвсем не бяха в безопасност. Крилата щяха да се отдръпнат отново, когато сензорите в рамката усетеха присъствието на натрапника.

Кал се намръщи, обмисляйки как да попречи на това.

Ако беше имала достатъчно време, щеше да се включи в системата и да накара вратите да правят каквото поиска. Но *нямаше* време. Трябваше да импровизира или щеше да свърши като Бенедикт.

Намери контролното табло, което управляваше вратите — обикновена квадратна кутия, намираща се на равнището на гърдите, издадена на няколко сантиметра от стената. Кал снижи пушката си и изстреля заряд. Когато той удари таблото, то започна да изпуска малки мълнии.

Достатъчно, за да прекъсне веригата. Или поне така се надяваше тя.

Докато бричката продължаваше по коридора, вратите пред тях започнаха да се разтварят. Но тези зад тях бяха ключовите. Кал ги гледаше, настоявайки да останат затворени.

И останаха.

Но не и без съпротивление. Коридорът се изпълни с какофония от удари, звучащи все едно някой биеше по гигантски барабан, и за момент Кал се зачуди дали дебелията сантиметри преграда ще удържи.

Когато стигнаха до края на коридора, пришълецът все още не беше успял да влезе. „*Успяхме*“ — помисли си Кал, а вълна на облекчение премина през нея.

Но не бяха *успели* за постоянно.

Пришълецът щеше да се обърне и да си проправи път през другите куполи. А колонистите нямаше да имат идея къде е, когато тръгнаха за резервния отсек.

„*Рипли няма да е щастлива*“ — помисли си Кал.

— Добре ли си? — попита я Шепърд, когато напуснаха коридора и тръгнаха през някаква борова гора.

— Просто карай — отвърна тя и извади ком-точката си, опитвайки се да игнорира обемистата найлонова торба до себе си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Анджи огледа червено-черната графика на компютърния екран.

— Това ли е то?

— Това е — отвърна баща ѝ с нотка на триумф в гласа.

Бяха прекарвали последните двадесет минути в ровене из множеството програми, които бяха деинсталирали през годините. Ранни версии на някои от тях все още ползваха, а други бяха изживяли времето си. Някои пък никога не бяха полезни.

Точно тази програма не беше използвана от повече от двадесет години. Но с малко късмет Анджи можеше да успее да я възкреси.

— Намерихте ли я? — попита Сайго.

Анджи го погледна през рамо, изтърпявайки дъха му на развалено мляко.

— Така изглежда.

— Това е добре — каза Коуди. — Сега трябва да видим дали можем да установим контакт с отдалечените сензори.

Всъщност точно това беше номерът. Не бяха поддържани с десетилетия. Анджи предполагаше, че може нито един да не откликне.

Баща ѝ беше настроил системата от топлинни сензори преди още тя да стане достатъчно голяма, че да разбере какво е това. В онези дни той беше прекалено загрижен за опасността от пожар, тъй като майка ѝ беше загинала в един — макар и на една минна колония, отдалечена на звездна система разстояние.

След което с придобиването на опит по време на работата си в куполите, Филипакос беше открил, че е много малко вероятно в тях да започне пожар и загрижеността му беше намаляла — а системата беше изключена. *До този момент.*

Защото беше достатъчно чувствителна, че да засича не само горене. Можеше да регистрира топлината, отделяна от живо същество — в случая, онова, която беше се развивало в Пандор.

То ги причакваше някъде. Знаейки *къде* точно, щеше значително да увеличи шансовете им за оцеляване.

„Проработи, моля те“ — помисли си Анджи, чакайки сензорите да ѝ кажат действащи ли са или не.

Изведнъж на екрана взеха да се появяват червени точки. И продължиха да се появяват, всяка една от които представляваше различен сензор в различен купол. Тя се усмихна.

— Не мога да повярвам — каза баща ѝ.

Нито пък Анджи. *Но мониторът не лъжеше.* Всеки един сензор изпращаше информация за състоянието си, демонстрирайки, че работи.

— Сега да видим къде е проклетото нещо — каза баща ѝ. Говореше за пришълеца.

Анджи разгледа отчетите на системата от единия край на Куполите до другия, търсейки синия индикатор във формата на пламъче, който трябваше да посочи концентрация на термална енергия. Но докато получаваше данните, не видя това, което мислеше, че ще види.

Филипакос изпсува сподавено.

— Какво има? — попита Гоголак.

„Това не може да е истина“ — помисли си Анджи, а стомахът ѝ се сви на твърд, болезнен възел. Но системата изглежда функционираше перфектно.

— Е? — попита Сайго.

Анджи беше тази, която отговори.

— Рипли каза, че трябва да се притесняваме за пришълец. *Един.* Но според системата *не е* само един. Навън има цяла глутница.

Сайго я избута настрани и се вгледа в монитора, където имаше толкова много сини индикатори, че се струпваха в тълпа. И само четири от тях можеха да се дължат на Шепърд, Кал, Рипли и Джонър.

— За бога — каза Сайго, поглеждайки иззад рамо към колегите си, — копелетата са *навсякъде.*

— Всъщност — каза Анджи, — са около дузина, равномерно разпръснати *навсякъде* из Куполите.

Затова без значение откъде щяха да минат, имаше висока вероятност да пресрещнат някое от тях.

— Чакайте малко — каза Гоголак. Обърна се към Коуди, после и към Хендрикс. — Вие бяхте там, когато Пандор загина. Защо не ни казахте, че има толкова много от тях?

Коуди се намръщи.

— Хендрикс ѝ стана лошо и отиде до храстите. Аз отидох до нея, за да видя добре ли е. — Той сви рамене. — Може и да е имало повече, предполагам. Просто аз не съм ги видял.

— Рипли каза, че ги познава — каза Хендрикс с тънък глас, пълен с болка. — Тя каза, че се е срещала с вида им и друг път. Защо не ни каза, че ще има повече от едно?

Анджи поклати глава, без да има обяснение.

— Не знам. Може би Рипли не ги познава толкова добре, колкото си мисли.

Когато Рипли влезе в контролния център с Джонър след себе си, видя повишен страх по лицата на колонистите. Но в крайна сметка, тя беше виновна за него, тъй като им беше казала, че ще трябва да се притесняват само за един пришествиец.

А се оказа, че имаше втори.

Кал се обърна към Рипли, а синтетичните ѝ очи бяха пълни с безпокойство. Без съмнение се беше опитвала да намали нарастващата вълна от паника.

След това Рипли видя, че безпокойството не беше само у Кал. Имаше още нещо. *Нещо се беше случило в нейно отсъствие.*

— Имаме си по-голям проблем, отколкото предполагаме — каза ѝ Кал.

— По дяволите, определено си имаме — сопна се мъжът с острите черти и посочи към Рипли. — Вие *определено* не ни помагате чак толкова, колкото си мислите.

— Те *въобще* не са задължени да ни помагат — каза Филипакос, преди Рипли или някой от хората ѝ да успее да каже нещо. — Затова нека се успокоим и да разберем какво става.

— *Какво* трябва да разбираме? — попита Рипли.

Жената, която изглеждаше като момиченце, се приближи към нея. За първи път Рипли забеляза приликата между Филипакос и това, което вероятно беше дъщеря му.

— Пандор не е дал живот само на едно или две извънземни — каза жената с детския си глас. — От него е излязло цяло котило. — Посочи с палец зад рамото си. — Установих местоположението им с помощта на системата от термални сензори — на всичките дванадесет.

Кал кимна.

— Проверих данните. Всичко е точно.

Рипли поклати глава, спонтанно отричайки информацията.

— Нещата не стават така.

„А тогава откъде се е взело второто?“ — запита се тя. Беше се измъчвала с този въпрос откак Кал ѝ беше съобщила за съществуването му.

Очевидният отговор беше, че е имало второ яйце и втори приемник. Но в Куполите живееха само шепа хора. Изглеждаше малко вероятно някой да беше дал живот на пришълец, без другите да знаят за това.

— Дайте ми по-добро обяснение — каза дъщерята на Филипакос.

Едновременно раждане на няколко пришълеца...?

Това беше извън обсега на опита и знанията на Рипли. Кейн беше дал живот на едно-единствено. Както и Първис, миньорът от Орига. Оставаше тя самата.

Никога не и беше хрумвало, че е възможно да има няколко в един приемник. Но с помощта на Рен и останалите учени от Орига, „дъщерята“ на Рипли беше родила жив хибрид, пропускайки необходимостта от яйцето с грабливия паразит.

„Коя съм аз да казвам кое е възможно и кое — не?“

Освен това теорията се допълваше от анатомията на пришълеца, с който се бяха преборили. *Различен ембрионен период, различно раждане, различен пришълец.*

— Друга порода е — отговори Рипли малко неубедително, както усети.

Но откъде беше дошла? И защо никога не беше я срещала досега, след всичките си срещи с този вид в Уейланд-Ютани, военните и самите пришълци?

Рипли изгаряше от нетърпение да узнае. Но засега трябваше да се фокусира върху задачата да изведе останалите от тук.

— Няма да ви лъжа — каза тя на колонистите. — Броят пришълци навън ще има влияние върху шансовете ни за оцеляване. Но установихме, че резервният отсек функционира. Ако успеем да стигнем до него, моите хора ще ни отведат от тук.

— Какво предлагаш? — попита жената с пясъчнорусата коса. — Да се опитаме да прекосим колонията с всички тези чудовища навън

ли?

— Имаме ли избор? — попита Шепърд.

— Не и доколкото знам аз — каза Филипакос.

Рипли кимна.

— Да вървим тогава.

— Сега? — попита мъжът с острите черти.

— Сега — отговори Рипли. Погледна през един от екраните за наблюдение, който и показва отслабващата светлина в един от куполите. — Преди да е станало тъмно.

„Това не може да се случва“ — помисли си Симони, а дъхът му представляваше уморени, парцаливи вдишвания и издишвания. „Не може.“

Ако беше знаел, че развиващото се извънземно, скитосващо из Куполите, беше достатъчно напреднало, че да атакува Рама по този начин, никога нямаше да последва Рипли надолу. Щеше да си стои горе като едно добро момче и да чака, докато тя не се върне.

Но дори след като Симони видя какво се беше случило на Рама, все още вярваше, че ще оцелее. Всичко, което трябваше да направи, беше да стигне преди пришълеца до контролния център. А той дори нямаше да го преследва, докато не приключеше с Рама.

За пореден път репортерът усети, че си представя смъртта на Рама. Със сигурност имаше много кръв. И писъци, заглушени от околния листак. И тихият, засмукващ звук, който издаваха вътрешностите на Рама, докато биваха изваждани от него.

„Не“ — помисли си Симони, принуждавайки се да не мисли за това. — „Не трябва да мисля за това.“

В крайна сметка, ситуацията се беше променила. Вече не беше просто въпрос на стигане до контролния център преди пришълеца — защото малко по-рано, докато Симони приближаваше мястото, беше видял *още един* пришълец пред себе си.

Беше тъмен и изглеждаше хлъзгав, точно като онзи, който беше впил зъбите си в Рама. И беше голям колкото напълно развитият пришълец от забранената книга на Морс.

Снишавайки се, за да се скрие, със сърце толкова силно биещо, че му беше трудно да диша, Симони усети, че си мисли, че не е честно. Не трябваше да се намира в каквато и да било опасност.

Трябваше да има само един пришествец. *Един, по дяволите*. И не се предполагаше да се е развил достатъчно, че да бъде смятан за заплаха.

Сега, след като беше имал известно време, за да разбере положението, в което се намира, откри, че се чувства малко по-уверен. Сърцето му все още биеше прекалено силно, а дрехите му бяха подгизнали от пот, но беше създал известно разстояние между себе си и второто извънземно.

Поне за момента беше добре. Беше жив и — доколкото можеше да разбере — сам.

Сега най-големият му проблем беше, че не знаеше къде отива. В паниката си се беше обърнал и загубил от поглед *Бети*, а сега не знаеше как да намери купола, над който тя се носеше.

Нито пък знаеше как да стигне до контролния център, дори да нямаше пришествец по пътя му. „*По дяволите*“ — помисли си той, потискайки прилива на паника, — „*не знам нищо*.“

Всичко, което можеше да прави, беше да продължава да се движи и да се надява да види кораба-превозвач преди извънземните да видят *него*. Това беше единственият му шанс да оцелее.

„*А не е и чак толкова малък шанс*“ — продължаваше да се самоубеждава Симони. Куполите не бяха чак толкова големи, а и имаше ограничен брой от тях. Все някога *Бети* щеше да се покаже, а когато това станеше, той щеше отново да е в добро настроение.

За негово нещастие едва ли щеше да получи особено топло посрещане, когато се завърнеше на кораба. Врайс и Болеро харесваха Рама. Нямаше да бъдат щастливи, като научеха, че въпросният е загинал, защото е последвал репортера.

„*Тогава не се налага да разбират*“ — помисли си той.

Това беше очевидният отговор. А Симони беше станал добър в лъжите, развивайки това си качество, докато беше търсил Рипли от една гранична станция на друга — достатъчно добър, че да може да се измъкне от всякакви ситуации, дори в най-грубите обкръжения.

Щеше да се справи с Врайс и Болеро. А когато Рипли и останалите се приберяха, щеше и с тях да се справи.

Симони мислеше за това, когато чу как нещо пука в джунглата зад него. „*Съчка?*“ — помисли си той, усещайки как нещо студено премина по гръбнака му.

Какво можеше да накара една съчка да изпука така в място като това?

„О, господи“ — помисли си и се завтече през джунглата в обратна посока. Но чуваше как нещо бърза след него, издавайки съскащ звук, когато се отъркваше в листата, настигайки го все повече с всеки оглушителен удар на сърцето му.

Изведнъж, как да излъже Врайс, се оказа последната му грижа.

Филипакос усети жегване, когато видя как Шепърд направлява бричката през гъстия листак на африканската дъждовна гора, оставяйки сигурността на контролния център зад гърба си.

Поглеждайки през рамо, видя Коуди на кормилото на другата бричка. Коуди не беше толкова добър шофьор, колкото Шепърд, но правеше възхитителни усилия да поддържа темпото.

А Рипли? Тя се беше настанила на седалката до Коуди с шокова пушка в ръце, а косата ѝ се вееше назад. Филипакос се чувстваше добре, знаейки, че тя е там.

Не е ли странно? Преди не толкова отдавна беше се съмнявал в мотивите ѝ, беше отказал да отвори станцията си за нея. А сега бе готов да остави живота си в нейни ръце.

Той се поправи: *не просто готов. Нетърпелив.*

Екипажът ѝ изглежда се чувстваше по същия начин. Като че ли тя беше нещо повече от човек за тях, нещо повече от плът и кръв. Някои хора оставяха такова впечатление.

Те поемаха бреме, което други не биха, изправяха се пред проблеми, пред които други не биха. И заради това получаваха уважение.

Филипакос не беше толкова различен от нея в това отношение. Десетилетия наред се беше нагърбвал с отговорността за колонията, беше опазил хората си здрави и продуктивни.

Но в интерес на истината, не се беше борил с никакви чудовища, нито пък имаше желание да го прави. Този вид отговорност беше повече от щастлив да остави на Рипли.

Надяваше се единствено, когато това приключеше, когато неговите и нейните хора бяха избягали вече от колонията, да има начин да се отърват от пришълците, които я бяха нападнали. Не беше сигурен, че ще може да убеди Правителството на Земята да отдели необходимите средства, но щеше да се опита.

Филипакос беше казал, че не би пожертвал човек заради стотиците хиляди квадратни метри от редки растения, капсулирани в куполите, и беше прав. Но все пак обичаше трепетликите, палмичките и канелените дървета и нямаше да ги остави без битка.

„*Всичко по реда си*“ — помисли си той. Трябваше да стигнат до резервния отсек преди да си правят каквито и да било други планове.

Поглеждайки към извитата повърхност над себе си, Филипакос прецени, че са преполовили разстоянието до там и то по най-прекия възможен път. Засега добре. Освен това не бяха видели и следа от пришълците.

Термалният скан, който извърши дъщеря му, не беше показал наличието им в този и следващия купол. Ако бричките срещнеха нещо, най-вероятно беше това да се случи в Купол Три или следващите.

Не, че пришълците не можеха да се преместват. Според Рипли можеха да са светкавични, когато пожелаеха.

Докато мислеше за това, Шепърд изви бричката рязко на дясно, карайки пътниците ѝ да се блъснат в другата ѝ страна. Изненадан, Филипакос се обърна към него.

— Входът е право напред, Шеп.

— Знам — каза офицерът по безопасността. — Но от тук е по-добре.

Филипакос щеше да възрази, но видя, че избраният от Шепърд път даваше повече пространство от двете страни на превозното средство. Липсата на клони, които да бият по бричката, веднага се отрази в повишаване на скоростта, от което се нуждаеха силно.

— Разбирам — каза администраторът.

— Знаех си, че ще го направиш — отговори Шепърд без да се обърне.

Филипакос прехапа устна. „*Понякога си голям идиот*“ — помисли си той. Да се разхождаш из куполите е едно. Да ги патрулираш всеки ден — съвсем друго.

Известно време, което им се стори дълго, цепеха през джунглата, подминавайки тамариндови дървета, кола-орехи и маслени палми, облени от нежната отслабваща светлина. Накрая през обсипаните с червени цветя клони на едно африканско дърво-лале, Филипакос зърна входа към следващия купол.

Кимна.

— Браво, Шеп.

— Още не сме излезли от гората — каза Шепърд.

Филипакос щеше да му отвърне обратното, когато нещо адски голямо и тъмно изскочи на пътя им. Чу се предупредителен вик и Шепърд изви рязко на дясно, но беше прекалено късно.

Бричката се удари в онова и се преобърна, изхвърляйки човешкия си товар. Филипакос се стегна за потенциално смъртоносен удар, но не беше чак толкова лошо, колкото очакваше — не по-лошо, всъщност, от падане от леглото.

Лазейки, той се опита да се съвземе, но беше изблъскан първо от един опитващ се да се спаси свой колега, после от друг, което отне чувството му за посока.

Нещото, в което се беше блъснала бричката, явно беше ранено — но не фатално, тъй като беше започнало да се освобождава от тежестта на превозното средство. И ако това не беше достатъчно лошо, Филипакос видя как още един сенчест гигант тичаше тежко по пътеката зад тях.

Трескаво се заоглежда за дъщеря си, но от нея нямаше и следа. Изведнъж осъзна отчаян, че тя все още беше в бричката, опитвайки се да излезе преди онова да я обърне и тежестта да я смаже.

— Анджи! — изкрещя Филипакос.

Ботаничката точно успя да се освободи от бричката, когато въпросната се издигна в целия си ръст и падна с трясък на задната си част. Но до тогава тя и баща ѝ си имаха по-лоши неща, за които да се притесняват.

Невъобразимо по-лоши.

Защото съществува, в което се беше блъснало превозното средство бавно, но сигурно изпълзяваше отгоре му, за да се добере до Анджи. Филипакос я хвана за ръката и я издърпа по-далеч от нещото.

Но преди да успее да се отдалечи достатъчно, някой се блъсна в него — отхвърляйки го с гръб към ствола на едно дърво, където той осъзна, че вече не държи ръката на дъщеря си. И докато се опитваше да си я възвърне, другото същество се втурна между тях.

Това не беше ранено или замаяно. Беше бързо, нащрек, готово да удари — а Анджи беше бягащото парче месо, което беше привлякло вниманието му.

„Не“ — помисли си Филипакос, предчувствайки обезсмислянето на света от загубата на дъщеря му.

Но преди нещото да я достигне, беше опържено от заряд от кипяща, бледосиня енергия. Гърчещо се в прегръдката му, бе принудено да се отдръпне.

— Вратата! — изрева Рипли, която беше произвела изстрела. Стоеше на мястото до шофьора в другата бричка, с лице наклонено към пушката. — Тръгвайте към вратата!

Филипакос много искаше да последва съвета ѝ. Но дъщеря му бягаше в обратната посока.

— Анджи! — извика той след нея, надявайки се да я спре.

Но тя явно не го чуваше. Продължи да бяга, несъмнено вярвайки, че зад нея има пришълец. И момент по-късно изчезна в прегръдката на гората.

Филипакос изпсува, след което наведе глава и се впусна след нея.

Решението на Рипли бе избрано вместо нея, когато видя как колонистите се разпръснаха из дебрите на джунглата.

— Тръгвай! — изръмжа на Коуди. След това скочи от бричката, претърколи се и се затича с инжектора в ръце.

Кал и Джонър знаеха какво искаше тя — да закарат Коуди и Гоголак в резервния отсек, ако можеха. Едва тогава, когато двамата бяха в безопасност, Рипли щеше да одобри приятелите и да се върнат.

За нещастие, не беше сигурна дали щеше да има останало нещо, което да намерят.

Пришълците имаха невероятен инстинкт относно това къде се намира месото — и когато осъзнаеха колко много от него има в този купол, щяха да се съберат там. След минути, всичките дванадесет щяха да дебнат човешките си жертви, гладни за човешка плът.

И колкото бяха големи — по причини, за които Рипли нямаше време да мисли — щеше да бъде трудно да им бъде отказано това, което искаха. Някои биха казали невъзможно.

Но проклета да беше, щеше да опита.

— Анджи! — извика Филипакос, осъзнавайки, че така би могъл да привлече вниманието на пришълците. — Анджи, спри!

И тогава я видя. Не беше толкова далеч напред, но между тях имаше много гъста, тъмна джунгла.

— Анджи! — изрева той, решен да я накара да го чуе.

Така и стана. Видя как тя се обърна и се вгледа през гъсталака от клони към него, с очи широко разтворени от страх.

— Анджи — каза той, пробивайки си път през пречещия му листак, — спокойно. Идвам.

След малко Филипакос беше при нея, с ръце обвити около момичешката ѝ фигура, шепнещ успокояващи думи, в които не беше ни най-малко уверен. Усещаше как дъщеря му трепери, а мъничкото ѝ телце изглеждаше още по-малко от преди.

— Мислех, че ще ме хване — каза тя със сподавен глас, макар че се виждаше, че се опитва да си възвърне самообладанието. — Рипли беше права. Те са чудовища.

— Спокойно — каза Филипакос. — Ще се оправим. Всичко, което трябва да направим, е...

Преди да довърши, нещо се подаде от джунглата зад Анджи. Беше голямо, черно и наподобяваше насекомо по стойката. Докато се движеше, използваше предните си лапи, за да си пробива по-лесно път.

Нямаше очи, доколкото виждаше Филипакос. За сметка на това имаше паст, пълна с остри като бръсначи зъби.

— Татко...? — каза Анджи, поглеждайки в очите му.

След това се завъртя и видя пришълеца. Пое си рязко въздух, но този път не избяга. Просто стоеше така, а ръката ѝ се намери в неговата.

Той притвори своята около нейната, за да я увери, че е с нея, въпреки че жестът беше безполезен и той го знаеше.

Пришълецът напредваше към тях бавно, с капещи от устата му лиги, като че не искаше да ги стигне прекалено бързо. Като че искаше да се наслади на лова до възможно най-висока степен.

И наистина нямаше защо да бърза. Беше машина за убийства, а пред него стояха две от най-безпомощните жертви, които можеше да намери в Куполите.

Не, че на Филипакос толкова му пречеше да умре. Беше живял живота, който беше искал. Нямаше никакви оплаквания относно това, никакви съжаления.

Но не можеше да понесе идеята чудовището да убие Анджи. Тя беше неговото малко момиченце, неговото дете. Ако тя умреше, все едно вселената да спре.

Филипакос трябваше да попречи това да се случи, каквото и да му струваше. Но не знаеше дали има силата. Беше просто един стар мъж и при това дебел, стар мъж.

И това беше причината сърцето му да бие толкова бързо.

— Тръгвай — каза той на дъщеря си.

— Татко! — изплака тя.

— *Бягай!* — изрева той.

И Анджи побягна.

На Филипакос му се искаше да има някакъв начин да се увери, че тя ще е в безопасност. Щеше да почива в мир, знаейки, че тя е оцеляла, независимо какво друго се случеше.

Но се съмняваше да оцелее достатъчно дълго, за да разбере.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Шепърд не се беше паникьосал като останалите.

Не беше очаквал пришълците да преобърнат бричката им, или да бъдат толкова проклето големи, или че ще го запратят в един дънер, който да му изкара въздуха. Но колкото и смачкан да се чувстваше, той запази самоконтрол. Откри едно място, което да го скрива от всички страни и зачака, докато отново можеше да диша спокойно, след което тръгна да търси другите.

В крайна сметка, той беше офицер по безопасността. Трябваше да им помогне, ако можеше.

Първият, който откри, беше Хендрикс. Не беше трудно да я намери, тъй като тя цепеше с гръм и трясък през джунглата. Шепърд предприе такъв курс, че да пресече пътя ѝ, след което бързо и тихо я повали.

Тя се бори само за момент. След което осъзна кой и какво беше той и се отпусна.

— О, боже — стенеше тя, а сълзи се стичаха по лицето ѝ до устата, която беше покрила с две ръце. — О, боже мой...

— Тихо — прошепна той в ухото и. — *Сега*.

Хендрикс си пое дълъг, треперлив дъх и затихна.

Доволен, че няма да ги издаде, Шепърд избърса потта от челото си с опакото на ръката.

— Добре — каза той тихо, оглеждайки се за признаци за присъствие на пришълци. — Ще се оправим. Просто трябва да бъдем на себе си. Рипли и хората и са оцелявали след срещи с тези форми на живот. Значи можем и ние.

Хендрикс подсмръкна.

— Ние не сме тях. Ние просто отглеждаме цветя.

— Но имаме преимущество на техния опит. Всичко, което трябва да направим, е да се доберем до контролния център. След това ще можем да се прегрупираме и да подходим към проблема по друг начин.

— Както кажеш — отвърна тя, но това не спря трупация се в очите ѝ страх.

Шепърд коленичи пред нея.

— Кълна се в Бога, че ще успеем. Вярваш ли ми?

Хендрикс обърса една сълза с кокалчетата на ръката си.

— *Вярваш ли ми?* — повтори настоятелно Шепърд.

Тя кимна.

— Добре — каза той и протегна ръка. — Ставай сега. Предстои ни известно ходене.

Сайго беше бягал колкото го държаха краката. Беше го правил толкова слепешката, без да го е грижа за посоката, без да може да спре, за да не би да го хванат пришълците и да откъснат крайниците му.

Защото това си представяше той, че ще му направят. И колкото и да се опитваше да махне тази картина от ума си, тя оставаше при него, разяждайки го отвътре.

Но не можеше повече да тича. Имаше чувството, че на гърдите му има смазваща тежест, а мускулите на краката му горяха, все едно бяха запалени.

Най-сетне се осмели да спре и да погледне зад себе си. И това, което видя, накара сърцето му да трепне обнадеждено.

Явно се беше въртял в проклет кръг, защото зад него беше обърнатата бричка. И доколкото можеше да види, все още беше годна за използване по предназначение.

Всичко, което трябваше да направи, беше да я обърне с правилната страна нагоре. Успя да се принуди да пробяга до нея, опря рамо в страничния ѝ панел и натисна.

Бричката се клатеше все едно всеки момент щеше да се обърне, но в последната секунда се връщаше в първоначалната си позиция. „*Прекалено е тежка*“ — помисли си той, борейки се за въздух.

Но алтернативата беше да продължи да разчита на краката си, а той знаеше, че това щеше да доведе само до лошо. Затова отново опря рамо в бричката и натисна за втори път.

Тя отново се колебаеше на ръба, но Сайго беше решен да не я остави така. С мъчителен стон той заби здраво уморените си, треперещи крака — и успя да преобърне превозното средство.

Скърцайки в протест, то се удари в земята и подскочи веднъж — изглежда амортизаторите си вършеха работата. След което застана пред

него, канеща го да влезе.

Но все още предстоеше да я запали. Ако не успееше, Сайго беше изхабил последните си сили за нищо. Довлачвайки се до шофьорското място, той натисна стартовия бутон.

Двигателят изстена, явно засегнат от ударите, които беше понесъл. В далечината се чу друг звук — също толкова висок. Но не беше ехо.

„Хайде“ — помисли си Сайго, а вътрешностите му се превърнаха в желе. — „Нямам никакво време за това.“

Изведнъж двигателят запали. С дълбока въздишка на облекчение, Сайго включи на скорост, завъртя кормилото и се запъти към вратата, която — сега като я погледнеше — беше даже по-близко, отколкото си спомняше.

„Имам шанс“ — помисли си той. Всичко, което трябваше да направи, беше да стигне до резервния отсек и да чака хората от товарния кораб да го вземат оттам, след което можеше да остави този кошмар зад гърба си.

Но преди да успее да стигне до вратата, видя нещо тъмно и подобно на гущер да се опитва да му пресече пътя. И с темпото, с което се движеше, щеше да го достигне преди той да стигне изхода.

„Мамка му!“ — помисли си той.

Без да има друг избор, той завъртя кормилото на ляво, обръщайки бричката. След което пришпори двигателя и се запъти в обратна посока.

„Ще го загубя в джунглата“ — мислеше си той трескаво. — „След което ще обърна пак и наново ще тръгна към вратата.“

Изглеждаше като разумен план. Но, когато погледна назад, видя, че пришълецът не се предава. Все още беше по петите му, подскачащ из храсталака.

Не тичаше дори. Просто подскачаше, все едно имаше цялото време на света. Все едно беше само въпрос на време преди да се добере до това, което искаше.

„Проклятие“ — помисли си Сайго, а сърцето му биеше толкова бързо, че имаше чувството, че ще се пръсне, — „не искам да умра.“

От паника натисна още повече педала на газта, за да увеличи скоростта на бричката — знаейки, че това намалява времето, за което тя щеше да може да се движи. Но, ако пришълецът го настигнеше,

нямаше да има значение колко време още можеше да продължи проклетото нещо.

Двигателят зави още повече и превозното средство ускори — и постепенно разстоянието между ловеца и плячката започна да се увеличава. Пришълецът губеше състезанието. Колкото и да беше бърз, не можеше да издържи на темпото.

„Господи“ — помисли си Сайго, — „ще успея.“

След което се обърна отново напред и видя издигащият се пред него дънер, носещ се към него прекалено бързо, за да бъде избегнат. Ботаникът изви рязко кормилото надясно, но беше прекалено късно. Бричката се удари в дървото с трясък и запрати Сайго във въздуха.

Свит на кълбо, той се стегна в очакване на чупещия костите удар, който със сигурност предстоеше. Но до такъв така и не се стигна. Вместо това забърса косо земята и се претърколи няколко пъти, спирайки сред туфа яркожълти цветя.

„Жив съм“ — помисли си той, едва вярвайки го.

След което се сети за пришълеца. Дали се беше отказал? Или все още тичаше към него, скъсявайки разстоянието с всяка крачка, нетърпелив да получи месото, което той досега му беше отказвал?

Прекалено уплашен, за да погледне назад, той започна да бяга през джунглата. Но не можеше да накара краката си да тичат така, както искаше, както му беше нужно. Те трепереха прекалено силно — страхът му и тежкото приземяване бяха взели своето.

„Трябва да се движа“ — помисли си той.

В същото време чу нещо — шумолене в джунглата зад него. Можеше да е вятърът в листата. Но със сърцето си Сайго знаеше, че е нещо повече.

Вътрешностите му се втечиха. „Не“ — помисли си той. — „Моля те, господи, не...“

В този момент краката му съвсем отказаха, изсипвайки го на тъмната, влажна земя. Опита се да стане, да се повдигне на крака, но не успя. Всичките му сили бяха свършили.

Известно време, което му се стори дълго, Сайго просто лежеше хленчейки. Сълзите се стичаха по бузите му и щипеха кожата му, докато чакаше края си като мишка в лапите на котка.

Но нищо не се случваше. И колкото повече продължаваше да диша, толкова повече се чудеше защо.

Накрая ботаникът намери сили да се извърне, за да се опита да види какво има зад него. Но не пришълецът видя там, наполовина скрит в сянка. Беше Рекс, с оплезен език, дишащ тежко, като да беше тичал известно време.

„Кучето“ — помисли си Сайго зашеметен. — „Просто проклетото куче.“

След това осъзна, че нещо се извисява зад животното...

Хендрикс спря до Шепърд, близо до пищна, покрита със сини цветове джакаранда, когато видяха входа към контролния център.

Беше на по-малко от петдесет метра, ограден от стръкове бамбук. „На един спринт разстояние“ — помисли си тя. Но отварянето на вратата щеше да отнеме няколко секунди, а докато го правеше, тя и Шепърд щяха да стоят в отвореното пространство.

За нещастие, нямаха друг избор.

Шепърд се обърна към нея, с капки пот по челото и посочи с палец по посока на вратата. Хендрикс кимна, показвайки му, че е готова от всякога.

Но точно преди да се затичат, челото на спътника ѝ се сбърчи и той огледа джунглата около тях.

— Чу ли нещо? — прошепна той.

Хендрикс се заслуша. Нищо. Нито дори шумоленето на листата, движението от вятъра.

— Мисля, че не.

След това го чу — шумолящ звук някъде над тях, прекалено различим, за да бъде отхвърлен. Сърцето ѝ се качи в гърлото, заплашвайки да я задуши.

Докато Шепърд бавно надигаше глава, за да погледне нагоре, тя си мислеше: „Може би греша. Моля те, нека греша.“

Лицето на Шепърд се изкриви.

— Мамка му.

Хендрикс успя някак да събере смелост да проследи погледа му и видя изтегнатия върху клоните над тях силует — нещо ръбесто и леко наподобяващо насекомо — при което вътрешностите ѝ се вледениха.

Адамовата ябълка на Шепърд се качи високо в гърлото му, след което слезе отново, а оръжието леко се намести в ръцете му.

— Махай се от тук — каза ѝ той.

Хендрикс усети как гърлото ѝ се свива, отрязвайки ѝ достъпа до въздух.

— Не мога — изскимтя тя.

Защото, ако просто останеше на място, имаше шанс нещото да си тръгне. Но, ако се затичаше, кошмарът щеше да започне наново.

Шепърд се обърна към нея, с широко отворени от решителност очи.

— Веднага! — отсече той.

С тих писък от страх, Хендрикс побягна.

Движейки се в настъпващия сумрак, на Анджи и се искаше като никога да не беше изоставяла баща си. Знанието, че го беше оставила да се изправи сам срещу пришълеца, болеше повече от огъня в гърлото ѝ.

Но успяваше да игнорира болката, защото знаеше, че няма да трае дълго. Без план или посока, скоро тя самата щеше да стане храна за пришълците.

Докато си го мислеше, чу нещо — движение сред листата. Но не можеше да определи откъде идваше.

Обръщайки се бавно, впери поглед в тъмнината и сенките, нащрек за дори най-тънкия намек за беда. Точно, когато започна да се съмнява, че въобще е имало нещо, нещо я хвана за ръката.

Анджи погледна нагоре към него, а сърцето ѝ слезе в петите — беше убедена, че гледа смъртта.

Но не в пришълец беше зяпнала. А в Рипли.

— Господи — издиша тя, а сърцето ѝ удряше толкова силно, че изглеждаше, че ще ѝ счупи ребро.

— Да вървим — прошепна Рипли.

— Накъде?

— Към Купол Седем — където е *Бети*. Вече нямаме лукса да използваме резервния отсек.

Анджи трябваше да се съгласи, че това е най-добрият им възможен избор, макар че не знаеше дали ще може да изкачи веригата. Но, когато погледна спасителката си в твърдите, черни очи, тя имаше нещо друго наум.

— Оставих баща си близо до бричката. Възможно е все още да е...

— Жив? — каза Рипли, карайки предположението да звучи абсурдно. — Вече не.

— Защо не?

Рипли внимателно огледа наоколо.

— Прекалено много време е минало. Забрави го.

— Той ми е баща, по дяволите.

— *Беше* ти баща. Освен, ако не искаш да свършиш по същия начин, предлагам да вървим.

За момент Анджи беше на ръба да настои отново. Но в крайна сметка се спря.

— Добре — каза Рипли. — Сега да вървим.

Тръгна през джунглата, оставяйки Анджи да я следва. Стъпките ѝ бяха такива, че на ботаничката ѝ беше трудно да поддържа темпото, но успяваше.

Докато не чу друг звук — нещо между песен и въздишка. *Ромоленето на поток, може би?* Не мислеше така.

— Чу ли това? — попита спътничката си.

Рипли не каза нищо в отговор. Вместо това спря и започна да се оглежда отново.

Анджи също започна да проучва заобикалящата я среда, надявайки се да не види отразената в извънземна плът отслабваща светлина. Не можа да различи *нищо*. А в момента и не чуваше нищо друго освен шумоленето на вятъра в листата. След това вятърът поспря за миг.

И тя чу как някой казва:

— Помощ...

Молбата беше слаба, но нямаше грешка в отчаянието в думите. *Имаше някой там.*

Не можеше да разбере кой. Или къде. Обръщайки се към Рипли, каза:

— Някой вика за помощ.

— Да — отвърна Рипли, а ноздрите ѝ се разшириха. След което посочи с инжектора си:

— Натам.

Анджи не виждаше нищо в тази посока, но вярваше в сетивата на спътничката си.

— Какво чакаме?

Рипли се вгледа в нея. След това, тиха и мощна като ловуваща лъвица, се понесе напред.

Анджи я следваше отблизо както преди — и не само заради безопасността. Искаше да открие викащия за помощ човек.

„Татко?“ — не можеше да не спре да си го мисли.

Не го беше видяла да умира, а Рипли беше казала, че няма надежда за него. Но докато не видеше доказателство със собствените си очи, Анджи не можеше да отхвърли възможността да е оцелял.

„Идвам“ — мислеше си. — „Моля, нека да си ти.“

Изведнъж Рипли спря и се огледа, като че да беше загубила дирята. След това явно успя да я намери отново и продължи напред, повеждайки Анджи през част от джунглата, която беше толкова гъста, че изглеждаше като да няма въздух за дишане.

Ако беше сама, ботаничката никога нямаше да успее да мине през нея. Но Рипли направи преминаването ѝ възможно, като проправяше пътека пред себе си.

Най-сетне излязоха на място, където джунглата малко се отдръпваше. Рипли отново посочи с пушката си и каза:

— Там.

Анджи проследи движението ѝ към едно канелено дърво. Стоеше между други от своя вид, демонстрирайки разхвърляните си жълти цветове и острите си черни плодове.

Имаше нещо на него, затъмняващо гладката тъмнокафява кора — нещо, което не трябваше да е там. И докато Анджи го гледаше в посивяващата светлина, опитвайки се да разбере какво е, част от него се раздвижи.

„О, господи“ — помисли си тя.

„Сайго. И е жив.“

Но пришълците го бяха закрепили за дънера на дървото с дълги, дебели нишки, състоящи се от нещо белезникаво и лепкаво. *И здраво, щом не се беше освободил по-рано.*

— Всичко е наред — каза Анджи, притеглена неудържимо от молбата му. — Ще ти помогнем.

Сайго ги погледна, а очите му бяха пълни с мъка.

— Моля ви — каза той, — преди да се върне...

— Трябва да го свалим от там — обърна се Анджи към Рипли. Хващайки се за най-високата нишка, която можеше да достигне, тя

започна да дърпа.

— Има ембрион в него — каза Рипли.

— Не — каза Сайго, клатейки глава. — Просто ме оставиха тук.

Свалете ме, моля ви...

— Има ембрион в него — настоя Рипли, — точно както е имало в Пандор. Което означава, че едно от извънземните е кралица.

— *Моля ви* — изплака Сайго, а сълзите се стичаха по бузите му.

Анджи погледна спътничката си.

— За бога, Рипли.

Рипли се намръщи. След това се приближи до дървото, при което вълна от благодарност и облекчение премина през Анджи. Толкова малко от тях бяха останали живи. Ако можеха да спасят Сайго, щеше да е поне *малка* победа.

— Благодаря ти — изхлипа той, когато Рипли спря пред него. — От дъното на сърцето си.

Думите едва бяха излезли от устата му, когато Рипли завъртя пушката в ръце, дръпна я назад и — със заслепяваща бързина — заби прикладата ѝ в слепоочието на Сайго.

Чу се пукащ звук, от който на Анджи и се повдигна, след което главата на Сайго лежеше под невъзможен ъгъл на рамото му, а черепът му представляваше смесица от кръв, кости и сива каша.

— Неее! — изпищя тя, без да може да се спре, без да може повече да удържа страха и ужаса в себе си.

Усети как една ръка грубо запуши устата ѝ, за да млъкне, а друга я хвана зад врата. За момент си помисли, че Рипли ще убие и нея.

При определени обстоятелства сигурно щеше да го направи. Но истеричният пристъп на Анджи се уталожи и тя усети как хватката на Рипли леко се отхлаби, докато накрая не я освободи изцяло.

— Лъжеше — каза Рипли, а погледът ѝ беше яростен и непреклонен. — Имаше ембрион в него.

Вдишвайки безпомощно на малки глътки, Анджи кимна.

— Добре — каза тя. — Вярвам ти.

От друга страна, нямаше избор.

„Идва“ — мислеше си Хендрикс.

Поради адреналиновия пристъп в кръвта ѝ, предизвикан от страха, тя беше бягала по-бързо от всякога — толкова бързо, че краката ѝ едва докосваха земята. Беше трудно да си представи, че нещо може

да бяга толкова бързо, че да успее да поддържа темпото ѝ, камо ли да я хване.

Но пришълецът правеше точно това.

Чуваше как се движи през джунглата, шумолейки в листака. Като че ли не бързаше, но непрекъснато се приближаваше. Хленч излезе от устата ѝ.

Никога нямаше да го надбяга. *Никога.*

Трябваше да има друг начин. И, когато едно кичесто старо дърво капок се извиси пред нея, изглеждащо призрачно в полумрака, тя разбра, че го е открила.

Имаше разклонение на приблизително метър от земята, а най-ниските му клони бяха съвсем малко по-нависоко. Ако можеше да се хване за един от тях и да се изтегли до разклонението, оттам насетне щеше да има достатъчно достъпни клони.

И *здрави*. От типа, които биха издържали теглото на жена, за неопределен период от време, ако се налагаше.

Хендрикс щеше да има само един опит. Ако се забавеше прекалено много с покатерването до разклонението или протягането за горния клон, пришълецът щеше да я хване.

А не можеше да си представи какво щеше да стане тогава. Не искаше да си представя.

„*Направи го както трябва от първия път!*“ — нареди си тя.

Когато дървото беше точно пред нея, тя се хвърли. Но когато го направи, отскочи от грешния крак, поради което скокът ѝ беше измъчен и изглеждаше, че няма да успее да достигне клона, който и трябваше.

„*Не!*“ — помисли си тя. — „*Господи, моля те, не!*“

Някак си успя да хване друг клон — по-нисък от този, за който се беше надявала. Не ѝ помогна колкото беше искала, но заби крак в дънера и успя да се изтегли до разклонението.

Стенейки от страх, тя се протегна към друг клон, за да се издърпа на по-високо. Тогава осъзна, че е заклешила крака си в най-тясната част на чатала. А когато погледна назад, видя, че пришълецът пристигаше — размахвайки свободно крайници като куче, с тази разлика, че никое куче не беше толкова жадно да убива.

То идваше, а тя беше заклещена и ако останеше така, щеше да я разкъса и да изяде мозъка от кървавия ѝ разбит череп. Трябваше да се

размърда и да освободи крака си.

Но пришълецът приближаваше, беше толкова близо, че можеше да види гнусната му лигава черна глава, капещите от челюстите му слюнки и отблясъка на големите му смъртоносни зъби.

С вик на болка, Хендрикс успя да освободи крака си. След това продължи да се катери с треперещи ръце и крака, сигурна, че се движи прекалено бавно и че пришълецът ще я изненада в гръб.

Засега не го правеше.

Тя продължи да се изкачва все по-високо и по-високо по дънера, докато не достигна до по-тънките и податливи клони в горната част на дървото. Благодареше се, че е все още жива, но не смееше да мисли отвъд това. Просто продължаваше да се катери.

Накрая Хендрикс събра кураж да погледне надолу. Пришълецът стоеше в тревата долу, източило врат така, че безоката му глава да гледа към нея.

Но не я следваше. Инстинктът ѝ да се покачи на дървото се оказа добра идея. „*Не е катерач*“ — помисли си тя опиянена.

Изведнъж нещото се присви. И преди Хендрикс да успее да реагира, подскочи нагоре, хващайки се за дървото.

„*Не*“ — помисли си тя трескаво, а гърлото ѝ се смали толкова, че я болеше да диша. — „*Не може да ме хване. На безопасно съм, по дяволите.*“

Пришълецът избра този момент, за да скочи втори път. Беше толкова близо, че почти успя да я хване за глезена. Устата му се отвори алчно, разкривайки по-малката му челюст.

Пищейки с цяло гърло, Хендрикс отново се втурна нагоре по дървото. Но този път беше по-трудно, клоните, които намираше, бяха по-нестабилни, по-слаби.

Собствените ѝ крайници бяха почти безполезни, смазани от необичайните изисквания, които им беше поставила. Усети как страхът се свива като юмрук около сърцето ѝ, по-твърд и настоятелен от преди.

„*Все още мога да успея*“ — повтаряше си тя.

Но в същия момент усети нещо да се затваря около прасеца и — нещо достатъчно остро и силно, че да пробие кожата ѝ. Крещейки, тя задърпа крака си с колкото сила имаше.

И се освободи. Но свободата ѝ си имаше цена.

Усети, че пада, а клоните я шибеха, докато профучаваха покрай нея — прекалено бързо, че да се хване за някой. Едва имаше време да си представи колко силно ще се удари в земята, когато се разби в нея, а дъхът избяга от дробовете ѝ.

Докато лежеше задъхана, с дробове, надигащи се като мехове, усети, че е още жива — макар и едвам. Не усещаше единия си крак, а другият лежеше в прекалено странен ъгъл, за да не е счупен.

Но не това беше най-големият ѝ проблем, защото виждаше, че пришълецът се спуска надолу по дървото...

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Рипли изчака Анджи да влезе в коридора, след което се обърна. Вратата продължаваше да стои отворена.

— Нещо не е наред — каза ботаничката.

— Не — отвърна Рипли. — Няма проблем. Вратата няма да се затвори, ако някой я приближава.

В този момент Краке изникна от джунглата и се присъедини към Рипли в коридора. Анджи се вторачи в него с отворена уста.

— Той ни пазеше гърбовете — обясни Рипли. — А аз пазех неговия. Така нещата работят по-добре.

— Както кажеш — каза Анджи.

С все още насочен към джунглата от другата страна на вратата инжектор, Рипли зачака вратите да започнат да се затварят. След миг започнаха.

Рипли остана нащрек, вперила очи в най-дълбоките сенки, докато вратите не се затвориха изцяло. След това без колебание се обърна и тръгна към другия край на коридора.

Бети не беше при следващия купол, а в по-следващия. Имаха още доста път.

Все пак обаче бяха напуснали купола, в който пришълците бяха се впуснали в яростното си угощение. С малко късмет щяха да си останат там — ловувайки жертвите, които вече бяха изтощили — достатъчно дълго, че да могат Рипли и спътниците ѝ да стигнат до целта си.

„А кога ли късметът не е бил на наша страна?“ — помисли си тя иронично, изваждайки ком-точката си, за да се свърже с Кал.

Не получи отговор. Това означаваше, че Кал или беше заета, или вече беше унищожена. Рипли предпочете да вярва в последното.

Върна устройството в джоба си и хвана по-стабилно шоковата си пушка. След което се насочи към вратите в далечния край на коридора и купола, намиращ се зад тях.

Седейки до отворената към товарното на *Бети* врата, с втрещен надолу към купола поглед, Врайс се прокле вероятно за тридесети път, макар че случилото се нямаше нищо общо с него.

Рама трябваше да стои тук и да наблюдава товарното. Но, когато Врайс слезе, за да го смени, Рама го нямаше никакъв — всъщност го нямаше никъде из *кораба*, което означаваше, че е слязъл по веригата по някаква причина.

Малко след това стана ясно, че и Симони е изчезнал. На Врайс му се струваше повече от вероятно единият от двамата да е паднал или да се е спуснал в купола на колонията, а другият го беше последвал. Но нямаше начин да разбере кой от двамата беше слязъл първи или дали въобще беше станало така.

Бидейки прикован на инвалидна количка, Врайс не беше в позиция да слезе след тях. А Болеро, практически единственият истински пилот в групата, беше прекалено важна за спасителния план, за да бъде изложена на риск.

Затова всичко, което им оставаше, беше да чакат и да се притесняват. Така и направиха, докато двама колонисти — Коуди и Гоголак — не изпълзяха в товарното, изтощени от катеренето, но иначе цели. Явно Кал ги беше завела с наземно превозно средство до резервния отсек, но беше открила, че е бил саботиран откакто Рипли и Джонър го бяха проверили.

Поради което беше ги превозила обратно до пробития купол и оставила в долния край на веригата, след което беше изчакала да се изкачат. След което тръгна да търси Рипли и Краке — както и евентуални колонисти, които бяха оцелели.

Разбира се, ако разказът на Коуди относно срещата им с пришълците беше точен, нямаше да има много оцелели. Но Врайс щеше да стои там въпреки всичко, чакайки знак, че някой се връща.

И, когато получи такъв, щеше да е готов.

Зад него се отвори вратата на товарното и Гоголак влезе.

— Може ли да се присъединя? — попита тя.

Врайс сви рамене.

— Както желаете.

Ботаничката застана до него със скръстени на гърдите ръце и се загледа в гледката долу.

— Никога не съм го виждала отгоре. Изглежда толкова... мирно.

— Изглежда така — съгласи се Врайс.

Гоголак се обърна към него.

— Ако не бяхте вие, всички ние щяхме да сме мъртви.

„Или по-лошо“ — отбеляза Врайс наум.

— Това е начинът ми да кажа „благодаря“ — каза му тя. — Но това, което не мога да разбера, е... защо го правите.

Врайс се усмихна мрачно, без да спира да изучава купола.

— За нея — каза той.

— Имаш предвид Рипли?

— Аха. Както и заради бонусите. Не си живяла, докато не опиташ от домашната ракия на Джонър.

— Говоря сериозно — каза Гоголак.

— Аз също — отвърна Врайс.

Рипли беше превела Краке и Анджи през половината Купол Две, когато усети лек полъх на нещо — или по-точно, *някого*. Наблизо. Но къде?

Няколко метра вляво от нея. Под плетеница от надигнати корени. В настъпващия мрак трябваше да се концентрира, за да види как то се мести и мърда...

— Краке — каза тя тихо.

Очите на русия мъж се плъзнаха към нея.

— Вляво от мен. Бъди готов.

Той не каза нищо, но тя знаеше, че може да разчита на него. Слагайки ръката си на спусъка на своя инжектор, тя се увери, че той не е единственият, на когото да разчита.

„Хайде“ — помисли си тя. „*Направи първият ход. Предизвиквам те.*“

То прие предизвикателството ѝ. Но вместо да я нападне, се изстреля в обратната посока — нещо, което никога не би очаквала от пришълец.

Рипли не беше свикнала с тази порода. Не знаеше как се държаха при дадени обстоятелства. Но, ако всички те бяха свързани с пришълците, които познаваше, би било срещу естеството им да избягат от неочаквана среща.

Следвайки инстинктите си, Рипли тръгна след него. Без да поглежда, знаеше, че Краке ще е точно зад нея.

Пренебрегвайки клоните, които я биеха, докато минаваше, тя скъси разстоянието между себе си и бягащото от нея нещо. И не след дълго го настигна.

Но то не беше пришълец. Не беше нито достатъчно голямо, нито достатъчно тъмно, а и миришеше по друг начин. *Като човек — но не беше колонист.*

Накрая, изтощено, то се отпусна на едно дърво. След което се обърна, разкривайки се.

„*Симони*“ — помисли си тя.

Беше мръсен и блед, изглеждаше уплашен и беше уринирал в панталоните си.

— Божичко — каза той, а гласът му беше продран и напрегнат, — това си ти. Мислех, че е един от... от...

Не можеше дори да се насили да ги нарече по име.

— Кой е той? — попита Анджи.

Рипли не отговори. Беше прекалено заета да напасва присъствието на Симони тук и какво би могло да означава то.

— Какво правиш тук? — попита тя репортера.

— Исках да те видя — каза той. — Имам предвид в действие. Мислех си... — Изглеждаше все едно ще заплаче. — Мислех си, че ще помогне за една по-добра история.

Очите му ѝ подсказваха, че има още.

— Видял си нещо. Какво?

Симони погледна надолу към земята.

— Рама...

— Какво за него?

— Той ме последва. — Гласът на репортера беше почти като шепот. — Но преди да стигне до земята, един от пришълците... — Не можеше да сдържа повече сълзите си. — Едно от тях му скочи.

Рипли изскърца със зъби. *Рама...*

— Умрял е, заради това че е тръгнал след теб? Това ли ми казваш?

Симони изглеждаше нещастен.

— Не очаквах да ме последва надолу. Мислех, че съм се измъкнал без някой да ме види.

Усещайки прилив на тъмен, хлъзгав гняв, Рипли се наведе към него, докато лицето ѝ не се окажа на сантиметри от неговото.

— Джонър беше прав — каза тя със стиснати зъби. — Трябваше да го оставя да те навре в шахтата за боклук. По дяволите, аз самата трябваше да го направя.

Симони се вторачи в нея с широко отворени очи.

— Аз...

Рипли не изчака да чуе какво има да каже той.

Извъръщайки се, тя възобнови похода си през бързо потъмняващата джунгла. Ако трябваше да бъде нападната от засада от някой пришълец, не искаше това да става заради нещо толкова незначително като Симони.

Тя го беше приютила и защитавала, защото той ѝ предоставяше връзка, макар и слаба, към Аманда. Беше позволила чувството за вина, което ѝ беше останало от оригиналната Рипли, да замъгли преценката ѝ. И Рама беше платил цената.

Но тя нямаше да проявява слабост повече.

Когато другите се наредиха в колона зад нея, със Симони най-накрая, Рипли се съсредоточи върху това да ги заведе до *Бети*. Засега това беше единственото, за което щеше да си позволи да мисли.

Докато Симони се влачеше след Рипли през замръкналия хабитат на Купол Трети, непрекъснато усещаше проучващия поглед на малката ботаничка. Но всеки път, когато се обърнеше към нея, вниманието ѝ беше насочено някъде другаде.

„Е“ — помисли си, — *„майната ѝ. Ако тя беше минала през това, през което минах аз, и тя щеше да си е опикала панталоните.“*

Припомни си тъмните, ъгловати форми, които го бяха торМОЗИЛИ, преследвайки го през джунглата. Спомни си начина, по който се отъркваха в корените, представляващи скривалището му, с прищракващи от нетърпение зъби. Спомни си как вътрешностите му се бяха смръзнали от близостта им.

„*Майната ѝ. Както и на Рипли.*“

Думите ѝ го бяха наранили дълбоко, по-дълбоко, отколкото Симони си признаваше. *„Трябваше да го оставя да те навре в шахтата за боклук. По дяволите, аз самата трябваше да го направя.“*

Щеше да ѝ покаже какво значи да си ужасен. При първа възможност щеше да ѝ покаже. След това тя щеше да съжالياва за това, което му беше казала.

„Майната им на всичките.“

Като видя първите звезди да се появяват в празнините над нея, Рипли тихо изпсува. Беше се надявала да избегне пътуване в тъмното, но нямаше да стане. Скоро звездната светлина щеше да е единствената, която имат.

— Не може да има още много — каза Анджи задъхана.

От друга страна тя никога не беше обикаляла Куполите нощем. Не беше сигурно, че преценката ѝ е точна за тези неща.

На Рипли ѝ се струваше, че все още имат значително разстояние да походят, докато стигнат *Бети*. А с всичките коренища и камъни, които трябваше да заобикалят, сигурно щеше да отнеме дори повече време, отколкото предполагаше разстоянието.

Всеки следващ момент, който оставаха на открито, представляваше нова възможност за някой пришълец да ги хване.

Точно докато си мислеше това, Рипли чу звук от дясната си страна. Извъръщайки инжектора си в тази посока, тя се заслуша — но не чу нищо повече.

За момент се отпусна — и този момент беше пагубен, защото нещо твърдо и безмерно тежко се стовари отгоре ѝ, неизменно събаряйки я на земята.

— *По дяволите* — озъби се тя, ядосвайки се на себе си, че не беше усетила съществуването преди да беше станало прекалено късно.

Можеше да види нападателя си в бледата звездна светлина — гигантските му нокти я приковаваха към земята, а дългата му, синкавочерна глава беше застанала над нея подобно на чук над наковалня.

„Преценява ме“ — помисли си тя.

Рипли щеше да е изстреляла заряд в него, ако имаше възможността. Но от удара беше изпуснала оръжието си и не знаеше къде беше паднало.

Освен това не знаеше какво е станало с останалите ѝ спътници, но можеше да познае. Беше наредила на Краке да спаси Анджи, ако ги атакуват. Той ѝ вярваше прекалено много, че да направи нещо друго.

Което оставяше Рипли изцяло и ужасно сама.

Главата на пришълеца се наклони леко на една страна, а поток от слюнка се стичаше от устата му върху лицето и гръдния ѝ кош. Тя беше негова собственост, негова играчка, негово месо.

Рипли се опита да се освободи, но без резултат. Нещото беше прекалено тежко, прекалено силно, прекалено решено да опита от кръвта ѝ.

Отваряйки пастта си, разкри вътрешните си зъби. Те проблеснаха, докато излизаха на звездната светлина, остри, гладни и готови да разкъсат гърлото на Рипли.

Смъртта беше толкова близо, че почти я усещаше. Имаше момент, в който дори беше сигурна, че вече е настъпила.

Но пришълецът се поколеба.

„*Не съм като другите*“ — помисли си Рипли. Двамата споделяха няколко спици ДНК. Бяха *роднини*.

Но тук не беше като на *Орига*. Там Рипли беше изцяло приета от пришълците, защото беше износила кралицата им в гърдния си кош.

Тези тук бяха прекалено слабо свързани с нея, за да има значение. „*Ще ме убие, с или без ДНК.*“ Дръпвайки главата си назад, то се подготви да направи именно това.

Точно тогава Рипли го срита колкото можеше по-силно, при което то се отдръпна изненадано за момент. Но този момент беше всичко, което можеше да си издейства Рипли.

С крясък на ярост и недоволство, нещото я атакува с вътрешните си зъби. Извивайки се в хватката му, тя видя как то ухапа земята вместо лицето ѝ.

Знаеше, че накрая всичко щеше да свърши по единствения възможен начин — с нейната кървава, агонизираща смърт. Не така беше планирала нещата. Но щеше да се бори докато можеше, за да даде на другите по-високи шансове да избягат.

Рипли все още мислеше за това, когато нещо таранира пришълеца странично, отмествайки го — като даде по този начин възможност на Рипли да се измъкне. Претъркулвайки се изпод нападателя си, тя видя инжектора си.

Сграбчи го и стреля — точно когато пришълецът запрати някого във въздуха с дългата си черна лапа.

Блъснато от енергийния заряд на Рипли, съществото се удари в дънера на едно дърво — достатъчно силно, че да разтресе листата по клоните му. Но то съвсем не беше победено — което доказва миг по-късно, впускайки се напред, без да обръща внимание на заряда.

Рипли видя как пришълецът се домогва до нея през пращането на синкавобялата енергия, придвижвайки крак след крак, с алчно извадена към нея вътрешна челюст.

Инжекторът ѝ не го спираше. Само го забавяше, отлагайки неизбежното.

Изведнъж второ копие от енергия се присъедини към първото, което отново дебалансира извънземното. С яростен писък то се обърна и тръгна към втория източник.

Което го остави незащитено откъм Рипли. Придвижвайки се поблизо, тя изсипа всичко, което можеше да произведе, върху съществуването. И най-сетне то падна под натиска на обединения обстрел.

Гърчейки се и конвулсирайки, то се предаде. Едва, когато плътта му беше изцяло овъглена и струя мазен, черен пушек се заиздига над него, Рипли се обърна към Краке, който ѝ беше дошъл на помощ, и му даде знак да остане нащрек.

След което отиде до тялото, което беше видяла да отхвърча. То лежеше в храстите, плувнало в кръв, а до него имаше някаква купчинка. Едва, когато Рипли се приближи, успя да разпознае в купчинката изкормените вътрешности на жертвата.

Поглеждайки нагоре, тя видя лунички изпод кръвта, както и кичур червена коса. Симони...

Очите му бяха отворени и втренчени и за момент Рипли реши, че е мъртъв. След това видя, че устните му трепкат. Приближи се до него, коленичи и го попита какво е казал.

— Не съм страхливец — задъха се той. Мехурчета кръв бълбукаха по устните му. — Не съм проклет... — Измъчен стон се изтръгна от устата му. — ... проклет страхливец.

Понеже се беше намесил на нейна страна и беше спасил живота ѝ. И наистина, тя щеше да умре без негова помощ.

Но хората не можеха да запазват животите на други хора, каквото и да си мислеха. *Накрая всички щяха да изчезнат, по един или друг начин. Без изключения.*

Беше научила това през дългите мрачни години. Но, като Симони, беше достатъчно глупава, че да продължи да опитва.

— Не си страхливец — увери го тя, казвайки това, което той искаше да чуе. — Ти си проклет герой.

През болката Симони възприе изражение на удовлетворение, което все още беше на лицето му, когато тялото му се отпусна и очите му се извъртяха назад.

Рипли погледна към Анджи, която стоеше до нея, втречена в Симони. Ботаничката изглеждаше като закована.

Изправяйки се на крака, Рипли каза:

— Да вървим. Или всички ще лежим някъде с извадени черва.

Думите едва излязоха от устата ѝ, когато чу как нещо се приближава — нещо си проправяше път през шумака, за да ги достигне. Обръщайки се рязко, тя насочи оръжието си по посока на шума и се стегна.

Но не беше пришълец. Беше една от бричките, с изгасени фарове, с Кал зад волана и мрачния Джонър с пушка в ръце.

Рипли прокле тихо.

— Време беше да се появите.

Джонър посочи към Симони с шоковата си пушка.

— Какво му се е случило?

Рипли се намръщи.

— Той беше герой. Има ли значение?

Джонър сви рамене, докато Рипли се качваше на бричката.

— Просто реших да попитам.

Когато бяха на път с всички на борда, Кал хвърли поглед към Рипли.

— Резервният отсек също е набеязан. Отиваме към *Бети*.

— Ние също — каза Рипли, когато се гмурнаха с главата напред в джунглата, — следователно всичко е точно.

Чувайки, че вратата се отваря, Болеро погледна през рамо — и видя един от ботаниците.

„*Коуди*“ — помисли си тя.

— Надявам се нямаш против, че дойдох тук — каза той. — Но повече не мога да седя в столовата, а ми се завива свят да гледам към купола от този ъгъл. Или комплект от ъгли, би могло да се каже.

— Стига да напуснеш, когато кажа, че тръгваме — каза му тя.

Ботаникът отвърна:

— Става — седна до нея и се загледа в инструментариума ѝ. — Знаеш ли — каза, — едно време исках да съм пилот. Дори се обучавах известно време.

— Браво — каза Болеро, — но да не ти хрумва, че е позволено да пипаш каквото и да било. Това е деликатна операция. Едно подхлъзване и сме прецакани.

— Не се притеснявай — отвърна Коуди. — Последното, което бих искал, е да помогна всичко в купола да умре малко по-бързо.

— Растенията ли имаш предвид? — попита тя.

— Явно. Няма особено много други неща там.

— Странно — каза Болеро. — На твое място бих се притеснявала повече за колегите си.

— И при мен е така — каза Коуди с блясък на възмущение в очите. — Кой не би бил? Но ние няма да убиваме колегите ми, *ще* убиваме това, което е в купола.

— Само по необходимост — напомни му тя.

Той се намръщи.

— Виж, знам, че това не ни е приоритет, но дали е възможно да има и друг начин? Нещо, което да може да направим, така, че дърветата долу да не бъдат изсмукани в космоса?

— Бихме могли да останем тук — каза Болеро, — като момчето с пръста в бента. Но това няма да го бъде. Хората, които са организирали това малко купонче, по някое време ще наминат да проверят как е минало, а ние отдавна ще сме се изпарили до тогава.

— Жалко — каза Коуди. — Много усилия сме вложили в тези растения. Да ги загубим ще е като да загубим част от себе си.

— Знаеш ли кое е *истински* жалко? — попита Болеро. — Фактът, че ще те помоля да напуснеш пилотската ми кабина.

Той я погледна изненадан.

— Казах ли... нещо, с което да те обидя?

— Тръпки ме побиват от теб — отвърна Болеро. — А това е достатъчно. Не мога да си позволя тук да има някой, който не подкрепя на сто процента това, което правим. Ако бях на твое място, щях да отида да занимавам Врайс.

— Извинявай — каза Коуди. — Не исках да...

— И преди да ти хрумнат разни идеи — добави тя, — мога да извадя инжектора си по-бързо, отколкото ти можеш да си помислиш да ми скочиш.

Вдигайки ръце в знак на примирие, ботаникът стана от мястото си.

— Няма нужда от това. Отивам си, виждаш ли?

Но преди да тръгне накъдето и да било, гласът на Врайс изпълни кабината.

— Болеро? Рипли току-що мина през дясната врата на купола. Не мога да определя колко хора има с нея.

Това означаваше, че щяха да излитат след няколко минути, в зависимост от това колко колонисти трябваше да бъдат избутани нагоре по веригата. Болеро започна да активира необходимите системи, извърщайки вниманието си от Коуди.

Което, както се оказа, беше грешка.

Беше сбъркала — *не може* да извади инжектора си по-бързо, отколкото Коуди можеше да ѝ скочи. Още повече, той беше изненадващо силен — толкова, че когато я издърпа от седалката ѝ, тя изхвърча като сигнална ракета.

— Врайс! — извика тя по това, което се надяваше да е все още отворена комуникационна връзка и изрита Коуди в топките.

Доколкото успя да прецени, той дори не усети. А преди да опита каквото и да било друго, я блъсна в стената, карайки зъбите ѝ да се разтракат.

Зашеметена и с вкус на кръв в устата, Болеро се осъзна навреме, за да види, че Коуди прави нещо по инструментарното табло. Някак си успя да се надигне и скочи на гърба му. Но той продължи да работи, все едно тя не беше там.

Чувайки съскане зад себе си, пилотът се обърна през рамо — и видя Врайс с пушка с твърди мунициии в ръце. Погледите им се срещнаха за момент, давайки да се разбере, че един грешен изстрел би направил на кабината това, което бяха замислили за купола — дупка, през която всичият въздух щеше да бъде изсмукан в космоса.

Но Болеро знаеше, че няма по-добър избор. Смъквайки се от гърба на ботаника, тя залегна на палубата.

— Коуди! — излая малкият човек.

Коуди не се обърна. Просто продължи да прави това, което правеше, оставяйки Врайс без избор. Надигайки пушката си, той изстреля един куршум в гърба на ботаника.

Което нямаше видим ефект. Проклинайки, Врайс изстреля още един куршум в Коуди, прицелвайки се малко по-нагоре. Този път

ботаникът се извъртя и задра с ръце по гърба си, все едно можеше да измъкне куршума.

След това нещо бяло и кашесто започна да изтича от устата му и той падна на палубата до Болеро. Но не остана да лежи — гърчеше се и се извиваше, като че ли преживяваше някакъв нервен шок.

— Той е андроид! — изтърси Врайс.

„*Като Кал*“ — помисли си Болеро. Това обясняваше начина, по който я беше подхвърлял, и защо първият изстрел на Врайс не беше постигнал нещо.

Присъствието на андроид измежду колонистите надигна въпроси, на които Болеро нямаше време да отговаря сега. Ако Рипли щеше да достигне товарното след няколко минути, Болеро трябваше да довърши подготвянето на необходимите системи — и да се оправи с каквито и забавяния да беше създал Коуди с действията си.

В този момент Гоголак вкара глава в пилотската кабина. Поглеждайки Коуди, очите ѝ се разшириха.

— Той е...

— Андроид — каза Болеро, — знаем вече. — Изправяйки пребитото си тяло на крака, тя хвана Коуди под мишниците и го завъртя, докато главата му не сочеше към Гоголак. — Сега го разкарай оттук.

Вцепенена, Гоголак се наведе да се заеме със задачата. Извлачи го извън кабината, а Врайс отиде с нея, за да се увери, че Коуди не ѝ създава проблеми — и, разбира се, за да бъде сигурен, че самата Гоголак не представлява такъв.

А Болеро се отпусна пред инструментариума си, борейки се със замайването, за да направи това, което трябваше.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Най-сетне Врайс видя това, което чакаше — леко помръдване на веригата. Някой се катереше по нея, карайки я да вибрира с усилията си.

— Качват се — каза той на Гоголак.

— Ще уведомя Болеро — каза тя.

Докато ботаничката работеше с интеркома от контролното табло в стената, Врайс гледаше морето от дървета долу. След няколко минути видя женствена фигура да се изкачва, но не беше достатъчно голяма, за да е Рипли или Кал.

— Анджи — каза Гоголак, поглеждайки иззад Врайс. — За бога, успяла е.

„Анджи изглежда мъничка“ — помисли си Врайс. — „Като дете. Но кой съм аз да говоря за размери?“

Съвсем скоро Кал също излезе от балдахина от листа. А, когато Анджи доближи Бети, зачервена и дишаща тежко от усилията, Краке също се появи. Малко след него беше Джонър.

Врайс не го каза, но знаеше, че няма други оцелели колонисти. Ако беше имало, те — като Анджи — щяха да са преди приятелите му.

— Хайде — извика той на Анджи, която изглеждаше като да не може да измине дори метър повече по веригата. — Размърдай си задника, по дяволите! Има хора зад теб!

Правейки физиономия, ботаничката изглежда успя да се стегне. След което се закатери малко по-бързо по веригата, позволявайки на Кал, Краке и Джонър да направят същото.

Но след Джонър веригата беше празна, все едно той беше последният, който се беше запътил към *Бети*. Но това не можеше да е така — нали?

Врайс се намръщи. *Къде по дяволите беше Рипли?*

Рипли се загледа в съществуването в почти пълния мрак под короните на дърветата, изненадана, че то въобще съществува.

И все пак, ето го — голямо, черно куче, което се беше появило от храсталака, докато тя чакаше Джонър да се изкатери по веригата. За малко да го опържи със заряд от високоволтово електричество, когато го видя за първи път.

Но се беше удържала на време. А сега, поставена пред избора да остави животното да бъде убито от беснеещите пришълци, не можа да го направи.

Както не беше могла да направи и оригиналната Рипли, когато беше изнесла котката си Джоунс от *Ностромо*, докато течеше обратното отброяване за саморазрушаването на кораба.

Явно беше дефект в характера, това желание да бъдат запазвани определени форми на живот. „*Защо да не се опитам да спася и растенията? И може би и насекомите, като съм тръгнала така?*“

Да вземе кучето нагоре по веригата щеше значително да попречи на усилията ѝ да се спаси. Единственото логично решение би било да го остави.

Но не можеше.

Накрая Рипли праметна пушката си през рамо, щракна с пръсти и каза:

— Ела тук, момче.

Уморено, кучето отиде при нея и я остави да го вдигне.

— Отиваме на малка разходка — каза тя.

С кучето в едната ръка тя се хвана за веригата с другата. След което започна да се изкачва сантиметър по сантиметър нагоре към *Бети*, използвайки вътрешната част на стъпалата си като стяги, за да може да напредва.

Не беше лесно. Напрежението в ръката и рамото на Рипли беше значително. Но тя търпеше, защото само така можеше да напусне Куполите.

Малко по малко, тя се изкачваше в тъмнината през гъстия, почти непреодолим листак. Малко по малко си проправяше път през него, докато накрая се показва в ярката и постоянна звездна светлина.

Бети беше закачена на повърхността над нея, точно там, където Рипли си я спомняше. След още няколко минути щеше да е вътре в кораба, заедно с последното си тегло.

Изведнъж Рипли чу чупене на клони от дърветата и погледна надолу, виждайки нещо голямо и тъмно да пробива повърхността на

листака — нещо с дълга, лъскава глава, поръбен гръб и нокти достатъчно големи, че да могат да обвият кръста ѝ.

„*Катери се*“ — помисли си тя.

Под нея пришълецът се сви. „*Ще скочи.*“ А колкото беше голям и силен, сигурно щеше и да успее.

Така беше загинал Рама — падайки жертва на един от пришълците, докато беше висял безпомощно на веригата. Но Рипли нямаше намерение да умира по този начин.

Или изобщо по какъвто и да било.

Държейки се само на една ръка за момент, тя уви краката си около веригата. След което отново ги стисна, заклещвайки единия си крак.

Това ѝ позволяваше да пусне веригата, да свали инжектора от гърба си и да затъкне приклада му в рамото си.

Кучето изсумтя, без съмнение бидейки наясно с рискованата ситуация. Но не се опита да се измъкне.

— Умно момче — каза Рипли.

Тогава пришълецът скочи.

Стисвайки зъби, Рипли натисна спусъка и освободи изкуствено създадена мълния. Енергийният заряд се заби в съществото, карайки го да се извие и прогаряйки плътта по главата и раменете му.

Но това не му попречи да хване с лапа Рипли за глезена.

Изведнъж кракът ѝ започна да се изплъзва, теглен надолу от тежестта на пришълеца. След най-много няколко секунди щеше да изгуби захвата си и да се захлъзга надолу по веригата — или да се освободи от нещо, което също не беше опция.

Но, ако стреляше по пришълеца с шоквата пушка, зарядът щеше да засегне и нея. А тя щеше да поддаде преди извънземното.

Затова измести захвата на пушката, обърна я в ръката си и я заби в черепа на пришълеца колкото можеше по-силно. Ядосан, той я погледна с безокото си лице, а вътрешната му челюст се подаде към нея.

— Проклето да си — изръмжа Рипли през стиснатите си зъби.

След което повтори, после потрети удара. Вбесено, извънземното щракна със зъби към нея. Но тя беше прекалено бърза и се извъртя.

При което, знаейки, че едва ли ще има втори шанс, Рипли вдигна инжектора си и го стовари с всичката сила, която можеше да събере от

себе си. Ударът зашемети пришълеца — достатъчно, че да изпусне захвата си и да залитне надолу по веригата.

За нещастие успя наново да се вкопчи в нея няколко метра по-надолу. И миг по-късно, с капеща от нетърпение паст, отново започна да се катери.

Рипли се усмихна.

В крайна сметка, веригата не беше метална, въпреки че на вид и усет изглеждаше такава. Беше синтетична. Не провеждаше електричество.

Обръщайки инжектора си в ръка, тя отново започна да пържи съществуването със заряда си. Пришълецът се гърчеше под действието му, плътта му се овъгляваше и покриваше с мехури, но не се пускаше.

Поне не и първоначално.

Но колкото повече се бореше с горящата болка, толкова повече щети понасяше. И накрая не можеше повече. С писък на безсилие то се плъзна надолу и изцяло освободи хватката си.

Кучето изскимтя в прегръдката на Рипли.

— Да — каза тя. — Победихме го.

След което, пренебрегвайки потта, стичаща се в очите ѝ, освободи крака си и продължи да се катери.

Болеро беше приключила с подготовките си едва преди няколко мига, когато получи съобщение от Врайс.

— Рипли почти се качи. Тя е последна.

— Ясно — каза пилотът.

Извъртайки се в седалката си, тя активира един монитор, който не използваше много често. Разделен на шест части, той показваше различни места от колонията, благодарение на устройствата, които приятелите ѝ бяха поставили.

В крайна сметка, измъкването на колонистите беше само част от тяхната работа. Някой друг би могъл да се изкуши да влезе в Куполите, или от любопитство, или в търсене на печалба, и нямаше да очаква да се натъкне на извънземни форми на живот.

Поради което Болеро щеше да изключи тази възможност, веднага щом получеше заповедта.

Не че ѝ харесваше да унищожава разни неща; всъщност, не обичаше. Но това беше едно място, което нямаше да има нищо против да изпрати в небитието.

Рипли видя Кал, която стоеше до отворената врата на товарното, изненадана да види как тя се бори с гравитационните полета с куче под ръка.

Андроидът направи гримаса.

— Откъде се взе това?

— Това е Рекс — каза Гоголак. — Живееше в Куполите.

— Още един оцелял — каза Анджи, гледайки го, все още изтощена от катеренето. — Прекалено малко сме. — Огледа товарното помещение и попита:

— Къде е Коуди?

Врайс се разсмя, макар че нямаше и следа от хумор в ситуацията.

— Коуди не е това, което изглеждаше.

— Какво искаш да кажеш? — попита Рипли.

— Той е андроид — отвърна ѝ Врайс.

— Какво? — каза Кал.

— *Беше* андроид — поправи се Врайс. — Докато не атакува Болеро. Сега това, което е останало от него, лежи в една вана — макар че, когато го проверих последния път, все още говореше. — Обърна се към Рипли. — Случайно да видяхте Рама долу?

— Рама е жертва — отвърна му Рипли. — Както и Симони.

Това охлади атмосферата, въпреки топлината, идваща от купола. Но в крайна сметка Рама беше харесван. А Симони... само Джонър го мразеше истински.

Рипли щеше да попита къде е ваната на Коуди, когато чу нещо — съскането на кожата плът, плъзгаща се по металната решетка на палубата. Извъртайки се, тя видя как сенките в един ъгъл се разместиха — и изведнъж нападнаха.

Гоголак, която беше най-близо до тази част на товарното, беше пометена от атаката. Пришълецът се издигна над тялото на ботаничката с окъпани в кръвта ѝ зъби, което накара другите да се отдръпнат.

— По дяволите — пое си дъх Рипли, сваляйки пушката от гърба си.

За нещастие приятелите ѝ бяха оставили оръжията си в другия край на товарното, от другата страна на пришълеца. Нямаше как да ги достигнат, без да минат покрай извънземното.

Съществото напредваше, голямо, хлъзгаво и гладно, и въртеше издължената си глава от една страна на друга — като че се чудеше кого да изкорми втори.

„Как, по дяволите, се е качило тук?“ — запита се Рипли, насочвайки инжектора си към него. След което отговори на собствения си въпрос: *веригата!*

След като Рама беше слязъл след Симони, товарното беше останало неохранявано и обещаващо месо. Някой от пришълците — вероятно същият, който беше убил Рама — се беше изкатерил до горе.

Тъй като все още не е бил стигнал зрялост в този момент, е потърсил скривалище, в което да може да остане, докато премине през следващия период от развитието си. Точно като пришълеца, който тихо и ненатрапчиво се беше скрил на борда на Нарцис и почти беше успял да сложи край на живота на Елън Рипли.

— Проклетите пушки ни трябват — изръмжа Джонър.

— Ще се опитам да го примамя по-надалеч от тях — каза Рипли.
— Бъдете готови, когато ви се отвори възможност.

След което започна да обстрелва пришълеца, заливайки го с ужасяващ залп от енергия. Нещото се свиваше и залиташе, но отказваше да спре.

Което засега не беше проблем за Рипли. Всичко, което искаше в момента, беше то да се измести наляво, за да могат хората ѝ да си вземат пушките. След което щяха да имат предимство.

С ъгъла на окото си видя как се движеха до стената — Джонър и Краке, помисли си. Но не смееше да погледне, за да затвърди предположението си. Прекалено заета беше да изсипва електричество.

Изведнъж чу свирещ звук и мощността на инжектора ѝ започна да спада. Рипли погледна в датчика на оръжието.

„Мамка му — свършва му заряда!“

Рипли нямаше да успее да поддържа обстрела си, без да намали на по-ниска мощност — през която обаче пришълецът щеше да напредва без да е зашеметен. Затова направи единственото, което можеше — продължи да го обсипва със заряди на най-високото ниво, надявайки се на успех.

Виждайки, че мощността на оръжието ѝ спада, Джонър и Краке зарязаха промъкването си и се втурнаха тичешком към пушките си. Забелязал набега им, пришълецът се извъртя и тръгна към тях.

Краке се добра пръв до пушките и хвърли едната над главата на пришълеца, целейки се в Рипли. Но преди да успее да вземе една и за себе си, съществото го настигна.

За щастие Джонър дотогава се беше снабдил с инжектор. Ревейки предизвикателно, стреля по фланга на пришълеца, проваляйки атаката му.

Въпреки това то успя да запрати Краке в стената, но поне нямаше възможността да забие ноктите си в него — а Рипли се беше сдобила с добре заредено оръжие.

Вдигна го и го включи с палец, след което изстреля копие от синкавобяла енергия към пришълеца. Когато той обърна лицето си към нея, Джонър се включи със своя заряд.

Заедно, както бяха направили в Куполите, двамата омаломощаваха пришълеца. Когато и Кал се включи, използвайки инжектора, който Краке беше изпуснал, пришълецът се стовари на палубата.

„Умри“ — настоя Рипли.

Но дори, когато плътта му вече представляваше черна, цвърчаща кора, а миризмата на изгоряло изпълваше товарното, нещото все още не беше мъртво. Не изцяло.

Отваряйки уста, то извади вътрешната си челюст към Рипли, борейки се дори в този момент с последните си останали сили да се добере до месото, което му принадлежеше. Най-сетне, с все още покрити със слюнка зъби, то потрепери и се отпусна.

Едва тогава Рипли се обърна към Краке, който беше проснат на палубата, а Анджи беше коленичила до него. Прекосявайки товарното, Рипли отиде да види как е той.

Косата от едната страна на главата му беше покрита с кръв, но дишаше.

— Изглежда има сътресение — каза Анджи. — И то лошо. Но ще се оправи.

— Ти лекар ли си? — попита скептично Джонър.

Анджи кимна.

— Наред с другите неща.

— А Гоголак? — попита Кал.

Анджи изпусна въздишка.

— Няма шанс за нея.

Рипли праметна пушката на гърба си, хвана трупа на пришълеца за една от лапите и го задърпа през палубата по посока на отвора.

— Помогни ми — обърна се към Джонър. — Така другите ще има за какво да си говорят.

След което искаше да се види с Коуди.

Коуди беше в по-добра форма последния път, когато Кал го беше видяла. Лежеше в инженерния отсек, изтегнат по гръб в метална вана с петна от киселина по нея, която използваша, за да чистят машинни части.

Съдейки по раздраната, мокра дупка в комбинезона на Коуди, един от куршумите на Врайс явно беше повредил основния двигателен модул на андроида, изпълняващ същата функция, за която служеше гръбначният стълб у човешките същества. Въпреки че интелектуалният капацитет на Коуди беше незасегнат, той вече нямаше да може да извърши дори просто действие като това да срещне косата си.

Докато Кал и Рипли го приближаваха, той плъзгаше очи от едната към другата, докато накрая установи погледа си върху по-близката до същността му Кал.

— Вярвам, че имаме нещо общо — каза той със странна практичност в гласа.

— Как разбра? — попита Кал.

— Видях бенката ти — отвърна той, а от устата му внезапно потече млечнобяла течност. — Имам абсолютно същата.

Тя се намръщи.

— Имам нужда от информация за организацията, която те е пратила тук.

— Мога да ти дам такава — отвърна ѝ Коуди. Рамото му трепна в тик. — Но ще я разменя на съответната цена.

Очите на Кал се присвиха.

— Каква цена?

— Има и други като нас, Кал. Андроиди второ поколение.

Това привлече вниманието ѝ.

— Принудени са да служат, както правех аз — каза Коуди. След което ѝ разказа къде бяха другите андроиди и колко от тях се намираха на всяко изброено място. — Освободи ги, Кал. Обещай ми.

Кал погледна към Рипли, след което върна погледа си върху Коуди.

— Ще се опитам.

Коуди се вгледа в очите ѝ.

— Разбира се, че ще се опиташ. — Горчивина се прокрадна в гласа му. — За нещастие в мен има инсталирана програма, която е настроена да деградира основните ми функции, в случай че бъда сериозно ранен.

Рипли се наведе напред.

— Колко време имаме?

Коуди трепна отново.

— Няколко минути в най-добрия случай.

На Кал ѝ се искаше да го беше разбрала по-рано. Тогава щеше да побърза да го види.

— Продължавай, каза тя. — Слушаме.

— Начинът, по който съм програмиран — каза Коуди, — не позволява да изказвам определени неща, но ако ме питате правилните въпроси, бих могъл да намеря начин да ви отговоря.

Кал реши да попита първо най-лесния.

— Какво правеше на Куполите?

— Програмиран съм да не разкривам това — каза Коуди. — Но предвид случилото се, предполагам, че можете да се сетите.

— Бил си там — каза Рипли, — за да бъде сигурно, че хората ще бъдат заразени.

Коуди не отрече. Това беше най-близкото, което можеше да постигне, за да потвърди наблюдението ѝ.

— Значи ти си саботирал главния отсек за доставки — каза Рипли.

— Не — отвърна андроида. — Това беше извършено от пилота, който остави криокапсулата.

— Резервния отсек тогава.

Коуди отново не възрази.

Рипли се намръщи. *Въпросът напираше в нея.*

— Защо е толкова важно за вашата организация да намери приемници за този вид извънземни?

Беше един от въпросите, на който тя и Кал не бяха успели да отговорят, дори след като Кал уцели джакпота във Византия —

значителна празнина в техния комплект от знания.

— Малакак — чийто кораб намерихте на Ахерон преди стотици години — са много стар вид — каза Коуди, а едно млечнобяло балонче се образува в ъгъла на устата му. — Стерилността напоследък се е превърнала в проблем за тях, който нараства с всяко следващо поколение. Енцефалоподите, за разлика от тях, са изключително плодови.

Кал предчувстваше последвалото продължение.

— Малакак открили, че малко ДНК от пришълците би им помогнало да се справят с този проблем. Но, за да го получат им трябвала глутница енцефалоподи.

— Знаели — продължи Коуди, — че могат да използват собствените си хора за приемници. Пилотът, който хората ви намериха на Ахерон... щом той е могъл да износи ембрион, значи и другите можели. Но не искали да причиняват болка и смърт на членове на собствения си вид.

Рипли изсумтя.

— Затова са се споразумели за пратка от човешки същества и то такива, които няма да липсват на никого. Населението на вашата колония например — макар че вероятно си програмиран да не можеш да ми кажеш това.

— Вероятно е така — каза Коуди.

— Но защо — попита Кал, — пришълците изглеждаха толкова различно от тези, които сме срещали преди?

Коуди се сгърчи в спазъм, след което отново се отпусна.

— По време на експериментите си, Малакак открили, че могат да създадат тази порода, използвайки част от собствения си генетичен материал. Вярвали, че резултатът е по-страховит от оригиналния вид.

Рипли поклати глава.

— Всички те са страховити.

„Би трябвало да го знаеш“ — помисли си Кал.

Коуди се огледа, а течността отново се стече по долната му устна.

— Дълго време ли съм стоял тук?

— Това е инженерният отсек — каза му Кал. — На нашия кораб.

— Да — потвърди Коуди. Челото му се смръщи, докато се опитваше да намери следа от спомена. — Разбира се. Та какво казвах...?

Кал знаеше, че няма да е на себе си още дълго.

— Че има начин да се свържеш с организацията, за която работеше.

Андроидът я погледна, а течността отново се изсипа от него.

— Организация...? — запита той. — Не съм сигурен какво имаш предвид.

Кал усети, че беше изпуснала възможността си.

— Няма проблем. Не се притеснявай.

— Аз съм Коуди — каза андроидът. — Ботаник, назначен на Куполи Епсилон. — Цялото му тяло се разтресе, все едно беше поразен от токов удар. — *Ти* как се казваш?

Кал се усмихна, отказвайки той да види болката ѝ.

— Кал — отвърна тя. — Казвам се Кал.

Коуди я гледа известно време. След което каза:

— Хубаво име. Твоето ли е?

Преди тя да успее да му отвърне, главата му се отпусна. Когато опря в ръба на ваната, очите му бяха затворени, а изкуственият живот си беше отишъл от него.

Кал се насили да проучва Коуди, докато не запомни всеки детайл от него. В крайна сметка това вероятно беше единственият начин да види как би могла да умре.

— Направи го — каза Рипли.

От седалката ѝ, разположена до тази на Болеро, виждаше монитор, показващ шест различни части от колонията на ботаниците. Но екранът, който я интересуваше най-много, показваше купола, намиращ се директно под тях, от който те бяха изтеглили удължената верига.

Болеро продължи работата си по контролното табло и вратите на товарното помещение на *Бети* се затвориха. Гъвкавото устройство за скачване беше прибрано. А в купола ветровете задухаха.

Не бяха като нежния бриз, който подухваше три пъти дневно в купола точно на време. Бяха ужасяващи течения, засмукващи листа, клони, почва и дори млади дръвчета, изхвърляйки ги сгърчени в звездните черни небеса.

Освен тях още нещо беше изхвърлено от купола. Рипли беше сигурна, че видя тъмната, змиевидна форма между отломките — вероятно принадлежеше на пришьлеца, който беше откачила от

веригата. Както всичко останало и той се понесе към отвора, който Врайс беше изрязал в купола.

След още няколко секунди щеше да достигне *Бети*, чиято обшивка предлагаше редица удобни за захващане места. А Рипли знаеше от собствен опит, че пришълците можеха да издържат известно време във вакуума.

Болеро засили малко двигателите и отдръпна кораба от купола, за да предотврати това. При което остана само още едно нещо да се довърши.

Вдигайки финото черно дистанционно, което Краке ѝ беше направил, Рипли натисна с палец единствения му бутон. След което се обърна да погледне към колонията през екрана за наблюдение на кабината.

Първата огнена експлозия се състоя в контролния център, моментално повреждайки всички куполи около него. Следващата избухна в резервния отсек, превръщайки го в ад. Още няколко взрива последваха в междинните куполи, карайки ги да изглеждат като стадо малки слънца.

Нямаше да горят дълго, помисли си Рипли. *Само докато имаха кислород*. Но това щеше да е достатъчно.

Тази точно глутница пришълци вече нямаше никога да притесни някого.

ЕПИЛОГ

Когато Кал се появи в столовата на *Бети*, другите вече бяха готови.

— Я — каза Джонър, хвърляйки поглед през рамо. — Колко хубаво, че реши да се присъединиш.

— Остави я на мира — каза му Врайс. — Прекара тежък ден.

Джонър го погледна с презрение.

— Знам — и аз бях долу, помниш ли? За разлика от *разни* хора, които останаха в кораба да си играят на „скрий салама“.

Врайс почервения и посочи към Джонър.

— Ах, ти, мизерно копеле! Ако не бях...

— Спокойно — каза Болеро, слагайки ръка на рамото на Врайс. — Ти си този, който ми каза, че той не го прави нарочно — в природата му е да бъде задник.

Джонър се ухили към Врайс.

— Виждаш ли? Има поне *един човек* на това корито, който ме разбира.

— Както и да е — каза Кал, заемайки мястото си на масата, — Анджи казва, че Краке ще се оправи. Просто трябва да почива известно време.

— Късметлия — каза Болеро.

— По късметлия от Рама — продължи Врайс.

— Което е и причината да сме тук — каза Джонър.

Вдигна един очукан сребрист термос, стоящ пред него, отвори го и изсипа съдържанието му в четири керамични чашки, събрани в средата на масата. След което върна капачката на празния термос на мястото ѝ и всеки от приятелите му взе по една чашка.

Дори Кал, върху която алкохолът нямаше ефект.

— За Рама — каза Джонър, взимайки последната чашка, — най-досадният, всезнаещ кучи син, който съм срещал.

— И един от най-смелите — допълни Кал.

— Добре казано — съгласи се Болеро.

След което пиха, изпразвайки чашите.

Когато приключиха, Джонър беше отворил още няколко термоса и никой не беше в състояние да управлява кораба. Добре, че не се налагаше.

Кал не виждаше смисъл да гледа как космите в носа на Врайс потрепват, докато хърка, затова стана и излезе от стаята. И Джонър, и Болеро изглеждаха с прекалено лъснали очи, че да забележат.

Беше преполовила коридора, когато чу някой да ходи тежко след нея. Спря и видя, че беше Джонър.

— Ей, Кал — каза той.

— Какво има?

— Това, което този Коуди каза... вярваш ли му?

— Няма шанс — каза тя. — Ако толкова много андроида бяха оцелели след чистката, щях да знам.

Джонър я погледна критично, след което се усмихна на себе си.

— Ти си една лъжкиня, знаеш ли? Даде проклето обещание. Ти никога не изклинчваш от обещанията си.

— Той умираше, Джонър. Какво се предполагаше да кажа?

— Значи няма да тръгнеш да освобождаваш андроида?

— Няма кого да освобождавам.

Очите му се смалиха още повече от обичайното.

— Да, бе, немало кого. Баш така е.

Оставяйки го там, Кал продължи по коридора. След това чу как Джонър отново я извика.

— Какво пък сега? — попита тя.

Той сви ръце в юмруци.

— Когато решиш, че си готова да помогнеш на андройдите си приятелчета, просто кажи. Става ли?

Кал се усмихна леко.

— *Мило* ли се държиш с мен, Джонър?

Той като че изтрезня за момент.

— Познаваш ме поне толкова, надявам се.

Тя сви рамене.

— Мислех си, че е така.

— Значи ще викнеш, когато трябва? — попита Джонър.

Андройдът кимна.

— Ти ще си първият, който ще научи, грозно като смъртта копеле
такова.

С удовлетворена физиономия Джонър се заклати към столовата.
А Кал, след като вече беше отдала уважение на Рама, върна
вниманието си върху проблема с освобождаването на поробените
андроиди.

Когато всички заспаха, Рипли се измъкна от леглото си и тръгна
боса към товарното помещение.

То беше единственото място на кораба, където можеше да е сама.
Където можеше да погледне в себе си и да види какво е останало.

„А колко ми е останало всъщност?“ — запита се тя.

В настоящия момент, съвсем мъничко. Но тя вярваше, че това
ще се промени, както се беше променяло много пъти преди това.

Колкото и опасна да можеше да бъде Рипли, тя не беше машина
за убийства като пришълците. Беше се уморила, физически и
психически. От време на време се съмняваше в себе си.

Но, когато битката започнеше, тя щеше да е готова. Това беше
сигурно.

Когато вратата на товарното се отвори пред нея, тя видя, че
нямаше да бъде сама в крайна сметка. Кучето, което спеше в средата на
помещението, повдигна глава, когато влезе.

„Рекс“ — помисли си тя, прекосявайки товарното и коленичейки
до него.

Той беше оцелял, както беше отбелязала Анджи. Това караше
Рипли да му отдаде известно уважение.

Кучето я подуши, без съмнение забелязвайки, че не мирише като
другите хора. Не и с генетичния материал на пришълците в кръвта ѝ.
Но не избяга.

„Друг плюс“ — помисли си тя, прокарвайки ръката си по гладкия
му черен гръб.

В този момент вратата се плъзна в отворено положение и някой
се присъедини към нея в товарното — някой, който не знаеше, че
трябва да я остави сама в момент като този. Тя вдиша, за да усети
миризмата. „Женска“ — помисли си. — „И то непозната.“

Това стесняваше нещата значително.

Най-сетне се обърна, за да погледне новодошлата. Сравнена с
дългите вериги на товарното, Анджи изглеждаше още по-малка и

уязвима, отколкото беше.

— Какво има? — попита Рипли.

— Искам да ти помогна — каза ѝ Анджи.

Рипли се засмя, но така издаде болката си.

— Хората умират, когато се опитват да го направят.

— Видях.

— И не те притеснява?

Анджи сви рамене.

— Все някога всички си отиваме.

— Смели думи за ботаник.

— Ботаниката е опасна работа — каза Анджи без грам ирония в гласа.

— Изглежда е така — отвърна ѝ Рипли по същия начин. — Но не е толкова опасна, колкото моята работа. Намери си друга колония. Сигурна съм, че ще се радват да работиш за тях.

Извъръщайки се, тя отново погали кучето. Но Анджи не напусна товарното помещение. Напротив, приближи се до Рипли и застана до нея.

— Моите извинения — каза тя. — Вероятно е прозвучало като молба. Не е така.

Рипли ѝ хвърли обезкуражаващ поглед.

— Не би издържала и десет минути с нас.

Очите на Анджи се втвърдиха.

— Напротив. Освен това онези копелета от Локи убиха баща ми. Заслужавам шанс да помиря духа му.

— Като го отмъстиш?

— Като помогна да се попречи това да се случи отново някъде другаде.

Изглежда знаеше всички верни отговори. „*Но се изисква много повече от това*“ — помисли си Рипли.

Изискваше се любов към човечеството — толкова заслепяващо силна, че караше дори най-тъмните кътчета да изглеждат светли. Кал притежаваше тази любов. Както и Джонър, по неговия си странен начин.

„*А Анджи? Тя има ли я у себе си?*“ — Рипли я погледна. *Възможно беше.*

— Ще приема неудобната тишина за съгласие — каза Анджи. — Сега трябва ли да се направи някакво тайно ръкостискане или нещо такова?

— Тайни има — съгласи се Рипли, — ръкостискане не. — Наклони глава, преценявайки ботаничката. — Оправяш ли се с двигатели?

— Не особено — каза Анджи. — Но мога да се науча. Колегите ми биха потвърдили това.

„Ако бяха живи“ — помисли си Рипли.

И можеше да бяха, ако не се беше провалила. Както се беше провалила с много други. Нют, Хикс, Дилън, ди Стефано, Рама... списъкът беше по-дълъг, отколкото можеше да издържи.

И защо тогава да обмисля приемането на ново парче месо при себе си — което рано или късно щеше да се присъедини към останалите в небитието? „Сигурно съм полудяла.“

Или нуждаеща се. Не можеше да изпълни мисията си сама, а работата беше прекалено важна, за да се остави недовършена. Затова ѝ се налагаше да прави жертви, колкото и да мразеше тази идея.

— Колегите ти — каза тя многозначително, — едва те познават. Ако бях на твое място, бих се постарала да променя това.

Анджи се усмихна леко.

— Благодаря.

Рипли върна вниманието си към кучето.

— Благодаря ми, след като прекараш известно време с нас.

Анджи не каза нищо повече. Просто напусна товарното помещение, а един нов и неочакван живот се отваряше пред нея.

„Макар и кратък“ — не можа да се сдържи да не добави наум Рипли.

Но поне в началото щеше да има известно удовлетворение. Беше убедена в това. Щяха да получат победи в своята война със сенките.

Рипли се зачуди какво ще си помислят Локи, когато откриеха какво се е случило с Куполите. Как ли щяха да обяснят на Малакак, че уговорката им неочаквано се е провалила — че извънземното яйце не е довело до очаквания резултат?

Едно беше сигурно: *Бети* се беше превърнала в прекалено голям вредител, за да бъде пренебрегвана. Когато Локи отново тръгнаха след Рипли и екипажа ѝ, нямаше да изпратят някакъв си малък боен кораб.

Щеше да е нещо голямо и мощно. Нещо, срещу което никой разумен товарен превозвач не би се изпречил.

Рипли се усмихна на себе си, усещайки как мракът се гъне неспокойно в нея. *Нека дойдат.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.